

காதல் இது... தப்பான எண்ணத்தோட நம்ம தங்கச்சியப் பாத்திருக்காளென்னு என்னைக் கேவலமா நினைச்சிட்டா தோடா..."

அவனுடைய கையைப் பிடித்தபடி கெஞ்சினான்.

அந்த நிமிடம், பாலாஜிக்குள் பெரும் நிம்மதி..!

தன்னுடைய தங்கையை மனதார விரும்புவான்... அவனுடைய ரகசியங்களை அறிந்தவன்... நல்லவன்... தனக்கு நண்பனாகக் கிடைத்ததில் பெருமை மட்டுமே வந்தது.

உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் அவனைத் தழுவிக்கொண்டவன், "துரை! ராது உனக்குத் தான்டா..." உடனே ஒப்புதல் தந்தான்.

பிறகு விட்டிற்கு வந்து தன் நண்பனைப் பற்றி அவன் கூறியபோது, முதலில் ராது பிடிவாதமாக மறுத்தான்.

பாலாஜி அவளிடம் பொறுமையாகப் பேசினான்.

"நாம விரும்பறவங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கறதைவிட நம்மை விரும்பறவங்களை திருமணம் செஞ்சுக்கிறதுதான் புத்திசாலித்தனம் ராது... அப்பதான் வாழ்க்கை இன்னும் சந்தோஷமா இருக்கும்... துரை உன்னை அன்பா பாத்துப்பான்... கண்ணுல வெச்சத் தாங்குவான்... சபரி அப்படி இல்லை.... அவன் உன்னை விரும்பலை... அவன் சவிக்காகக் காத்திட்டிருக்கான்... இன்னொரு பெண்ணுக்காக உருகறவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு நீ நிம்மதியா வாழ்ந்துட முடியுமா... வாழ்க்கை முழுக்க உறுத்திட்டே இருக்கும்... ஒத்துக்க ராது!" என்றபோதும் மௌனமாகவே அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

பிறகு வந்த நாட்களில் பலப்பல விதமாக அவன் பேசிய விதமும், அவனுடைய அம்மாவின் அறிவுரைகளாலும் நிறுத்தின் நிதர்சனம் புரிந்தது ராதுவிற்கு!

கல்லும் கரையும் என்பதுபோல் மெதுவாகத் தன் வீம்பையும் பிடிவாதத்தையும் மாற்றிக் கொள்ள ஆரம்பித்தவள், கடைசியாகத் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தாள்.

வள்ளி பேசிக் கொண்டே செல்ல, சவியின் விழிகள் வியப்பில் விரிந்து நம்ப முடியாத கனவொன்று உருக்கொண்டதைப் போல், நிலை குத்தி நின்றன.

அந்த நிமிடம் அவள் உலகமே அசைவின்றிப் போனது.

மெல்ல வீசிய காற்றும், மேகங்களும், மரங்களும் இயங்காமல் நின்றதைப் போல் ஒரு உணர்வு!

அவளால் எதையுமே நம்ப முடியவில்லை...

வள்ளியின் குரல் அவளை நினைவுலகிற்கு மீட்டது.. அவர் கூறுவதை கூர்ந்து கவனிக்க ஆரம்பித்தாள் அவள்!

ராது, துரையின் திருமணம் நன்றாக, விமரிசையாக நடந்தது. சபரியே மாப்பிள்ளைத் தோழனாக இருந்தான்.

சென்னையில் கட்டிட வேலைகளைத் துரை பார்த்துக் கொள்ள, கொடைக்கானல் ஹோட்டலில் பார்ட்னராசி அதையும் கவனித்தபடி, அங்கும் அடுக்குமாடிக் கட்டடங்களைக் கட்ட ஆரம்பித்தான் சபரீஷ்.

அப்போதுதான் கருவுற்றாள் ராது.

குடும்பத்தினர் அவளை அன்பாகத் தாங்க, பாலாஜிக்குத் திருமணம் முடிந்து, அவனும் வேலை கிடைத்து டெல்லிக்குச் சென்று விட்டான்.

ராதுவுக்கும் டெல்லியிலேயே பிரசவம் நடந்தது... இனியா பிறத்தாள்.

வாழ்க்கை இனிமையாய்ச் செல்ல, மூன்றாவது மாதம் அவளை அழைத்துச் செல்ல துரை டெல்லிக்கு வந்த போது, அனைவரும் உற்சாகமாக ஊர் சுற்றிப் பார்த்தனர். அப்போது ரிஷிகேஷ் போய்விட்டுத் திரும்பும் வழியில் நடந்த விபத்தில் முன்புறம் அமர்ந்திருந்த ராதுவிற்கு தலையில் பலமாக அடிபட்டு அந்த இடத்திலேயே இறந்து விட்டாள்.

துரை பைத்தியம் பிடித்தவன் போலானான்... அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தாலே ஏனோ வெறுப்பு வந்தது...

அதை ஒரு நாள் கூடத் தூக்கிக் கொஞ்சியதில்லை... பித்துப் பிடித்தவன் போல் அமர்ந்திருப்பவன், திடீரென்று ஒரு நாள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஊரை விட்டுச் சென்றவன்தான்! திரும்பவே இல்லை...

பிறகு பாலாஜிக்கும் குழந்தை பிறந்து விட, ராதுவின் தாய் இனியாவை வளர்க்க ஆரம்பித்தார்.

இப்போது அவருக்கும் இதயக் கோளாறு வந்து உடல் தலை சரியில்லாது போய் விடவே, நண்பனுக்காக குழந்தையை வளர்க்கும் பொறுப்பைத் தானே, ஏற்று, அந்தக் குழந்தையை முறைப்படி தத்தெடுத்து விட்டான் சபரீஷ்..!

அவனுக்கும் வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒரு பிடிப்பு தேவையாய்!

வள்ளியின் குரலில், அவளுடைய எண்ண அலைகள் ஒய்ந்தன.

"அவனால் குழந்தையைத் தனியே வளர்க்க முடியாதுன்னு தான் நங்க வளர்க்கிறோம்... வயசான காலத்துல இனியா

எங்களுக்கு ஒரு நல்ல துணையா இருப்பா.. துரை இப்ப எங்க இருக்கானே தெரியலை பாவம்!"

ஒரு பெருமூச்சுடன் வள்ளி முடித்தபோது, திடீரென்று கனாமி அலைகள் சீறலாய் எழுந்து தன்னைத் தூக்கிப் போட்டதைப் போல் திக்கு முக்காடிப் போனாள் சவி.

எதிர்பாராத இந்தச் செய்தியால் மிகவும் நினை குலைந்து போயிருந்தது மனது!

தான் ஒன்று நினைத்திருக்க, காலம் வேறு விதமாய் பயணித்திருப்பது புரிவதாய்!

ஆனால், பல உன்னதக் காதல்கள்... கல்லறைக் காவியங்களாகவே முடிந்திருப்பதை எண்ணி ஏனோ மனம் சோர்ந்து போனது.

18

தான் வெளிநாட்டிற்குச் சென்ற பிறகு இவ்வளவு நடந்திருக்குமென்று அவள் சத்தியமாக எதிர்பார்த்திருக்க வில்லை.

'பாஸ்டனில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஹாஸ்டலிலிருந்து மாறி கேதரினுடன் வீடு எடுத்துத் தங்கிய நேரம் ராதுவின் கல்யாணப் பத்திரிகை வந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது...

மல்லிகா, ராதுவிற்கு திருமணம் என்று போனில் கூறியதுமே, அதைப் பற்றி அறிய விருப்பமின்றி சபரீஷின் நினைவுகள் தடை செய்ய, தன் வாழ்த்துக்களை

தெரிவித்து விடச் சொல்லிவிட்டு உடனே போனை வைத்தது. நினைவு வந்தது.

"சவி... இவ்வளவு நடந்தப்புறம்கூட அவன் உன்னையே நினைச்சிட்டிருக்கான்மா... இந்த தடவை நீ அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மறுத்தே பாரு... அன்னிக்கு ராத்திரிதான் அம்பாசமுத்திரத்துல எல்லா உண்மையையும் சபரி என்கிட்ட சொன்னான்.. அதனால் தான் நான் இங்கே வந்தேன்... எப்படியாவது பேசி உன் மனசை மாத்தணும்னு நினைச்சேன்... இப்ப உன் முடிவு தான் தெரியணும்... நீ ஏன் மாட்டேன்றே.. அதையாவது அவன் கிட்ட சொல்லலாமே?

"எனக்கு ரொம்ப ஆச்சர்யம்... சபரிஷ், எப்பவுமே தான் ஒண்ணு நினைச்சா அதை அடையாம விடவே மாட்டான். சின்ன வயசுல இருந்தே அவன் சுபாவம் அப்படித்தான்! ஆனா அவனோட ஆசைகள் என்னிக்குமே ரொம்ப தியாயமானதாத்தான் இருக்கும்...

"தான் ஹாஸ்டல்லேதான் தங்கிப் படிப்பேன்னதாகட் டும்... தனக்குண்டான மேற்படிப்பை தானே தேர்ந்தெடுத்ததாகட்டும்... ஹோட்டல் பிசினைஸ்லே இறங்க ணும்னு நினைச்சி அதுக்காகப் படிச்சதாகட்டும்... எதிலயும் இறங்கிட்டான்னா, அந்த இலக்கை அடையற வரைக்கும் ஓயமாட்டான்...

"ஆனா உன் விஷயத்துலதான் அவன் முதன் முதலா தோத்துப் போன ஒரு உணர்வோட பேசுனதை நான் பார்த்தேன்... ஒரு அம்மாவா எனக்கு அப்பப்பா... ரொம்பக் கஷ்டமா இருந்தது..."

மெலிதாய் தீர்ப்படலத்தை சுமந்த விழிகளோடு அவர் திறுத்தியபோது, அவளுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

சபரிஷுக்கு திருமணமாகவில்லை என்று தெரிந்தவுடனே நெஞ்சிலிருந்த பாதி பாரம் இறங்கியது! மீதியை மனம் வலுக்கட்டாயமாகச் சுமந்தது...

வேகமாக திமிர்ந்தவன், "நான் சபரிஷ்கிட்டப் பேசறேன் ஆன்ட்டி... நீங்க போங்க... கூடிய சீக்கிரமே ஒரு நல்ல முடிவா அவரு சொல்லுவாரு..." சிறு புன்னகையுடன் கூறினான்.

"தேங்க்ஸ் சவி! இதை மட்டும் செஞ்சிட்டேன்னா நான் நிம்மதியா இருப்பேன்" நெகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்.

பிறகு இருவரும் மௌனமாக அவரவர் யோசனைகளுடன் வீடு திரும்பினர்.

சபரிஷை நினைத்தால் பெருமையாய்... தான் கூறிய வார்த்தைகளை நம்பாமல் காதலை மட்டுமே நம்பிக் காத்திருந்த அவனுடைய நேசம் எவ்வளவு வலிமையான தென்று புரிவதாய்..!

மனதிற்குள் ஒரு ஈரப் படலமாய்... கவிதைத் தொகுப்பாய்... மென் பனிக் காற்றாய்... அவனே நிறைந்திருந்தான்.

மறுநாளே அவர்கள் கிளம்பிச் செல்ல, வாழ்க்கை தடங்கலில்லாத தேரோட்டமாய்ச் சென்றது.

அருகிலிருந்து கவனித்ததில், காஞ்சனாவின் பொறுமையும் அமைதியும் சவிக்குள் பெரும் ஆச்சர்யத்தை விளைவித்தன.

இவ்வளவு பிரச்சனைகள், தோல்விகளை வாழ்க்கையில் சந்தித்திருந்தாலும், அவரிடம் தெரிந்த பக்குவமும், அமைதியும் பெரும் பிரமிப்பைத் தந்தன.

தன்னால் சத்தியமாக இப்படி இருக்க முடியாதென்பது புரிந்தது! அதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளாமல், ஒரு நாள் கேட்டே விட்டாள்.

“இவ்வளவு நடத்தும், எப்படி சித்தி உங்களால் இப்படி அமைதியா இருக்க முடியுது?” வியப்புடன் கேட்டாள்.

“ம்... பொதுவா ஒவ்வொரு மனுஷனுக்கும் ஆத்ம பலம் வேணும் சவி! அளவான ஆசைகள்... குறைவான தேவைகள்... இயல்பான மன நிறைவு... நிறையப் பெருந்தன்மை, சுலபத்துல திருப்தியடையற ஒரு மனசு... சின்னச் சின்ன சத்தோஷங்களைக் கூட ரசிச்ச அனுபவிக்கிற குணம்... இதையெல்லாம் வளர்த்துக்கிட்டோம்னா வாழ்க்கையில் எல்லாருமே திம்மதியா இருக்கலாம்...!” சிறு முறுவலுடன் கூறினாள்.

“பட்... அந்தப் பக்குவம் எல்லாருக்கும் வராதே சித்தி!”

“ம்... வரவழைச்சிக்கணும் சவிம்மா! சுய பச்சாதாபத்திலயும், வேதனையிலயும் மனசு சோர்வடையறபோதெல்லாம், ஃபீனிக்ஸ் பறவையா உயிர்த்தெழுந்து நம்பிக்கையை யும் தைரியத்தையும் சேகரிச்ச நிமிர்ந்து நிற்கப் பழகிக் கணும்! எனக்கு இதெல்லாம் பழகிடுச்சு!”

“ஏன் சித்தி! உங்களுக்கும் எல்லாரை மாதிரியும் இயல்பான குடும்ப வாழ்க்கை வாழணும்னு மனசில ஏக்கம் வந்ததில்லையா?”

“ஹும்... நீ இப்படி கேக்கிறப்ப எங்கேயோ படிச்சது தான் ஞாபகம் வருது... மத்தவங்களோட எப்பவுமே நம்ம வாழ்க்கைய ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவே கூடாது! ஒப்பிடல் நாகம்... ஒப்பிடாத வாழ்க்கை சொர்க்கம்!

“மத்தவங்களோட கம்ப்பேர் பண்ணும்போது சுயபச்சாதாபம், பொறாமை, கோபம் எல்லாமே வர வாய்ப்பிருக்கு! அதத் தவிர்க்கறதுதான் நல்லது... நாம எப்படி இருக்கோம்கிறதுதான் முக்கியம்” தெளிவாகக் கூறினாள்.

“நான் உங்ககிட்ட நிறைய கத்துக்கணும் சித்தி... முதல்லே உங்க பொறுமையைக் கத்துக்கணும்” கூறி விட்டு சலுகையுடன் அவர் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள் சவி.

அந்த ஞாயிற்றன்று, வந்த ஈ மெயிலில் அடுத்த மாதம் இந்தியாவிற்கு வருவதாகக் கூறி இருந்தாள் கேதரின்.

சவியின் மனம் சிறகு கட்டிப் பறந்தது. தோழியின் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

அதைப் பற்றி காஞ்சனாவிடம் கூறியபோது, அவளும் இங்கேயே வந்து தங்கிக் கொள்ளட்டும் என்று ஆர்வத்துடன் கூறினாள் அவர்.

நாட்கள் விரைய, அந்த வாரத்தில் ஒரு நாள் செல்லில் அவளை அழைத்தான் சபர்ஷ்!

அவள் எடுத்ததும், “சவி! அம்மா இன்னிக்கு போன் பண்ணியிருந்தாங்க... நீ ஏதோ என்கிட்டப் பேசணும்னு சொன்னியாம்... என்கிட்டயிருந்து ஒரு நல்ல முடிவு வரும்னு காத்திருக்கறதா சொன்னாங்க... எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னே புரியலை...! ஏன் என்கிட்டே நீ அதைப் பத்தி எதுவுமே பேசலை...?”

“நான் உன்னை உடனே மீட் பண்ணணும்... எங்கே வரது...? ஹோட்டல்லே வேணாம்... அன்னிக்கு ஒரு

கெஸ்ட் ஹவுசிற்கு போனோமே... அங்கே போலாமா?" ஆவலுடன் கேட்டபோது அவளும் ஒரு முடிவிற்கு வந்திருந்தாள்.

"சரி... நானே வரேன்..." என்று போனை வைத்தவளுக்குள், உணர்வுகள் சாட்டினமாய் சுற்ற ஆரம்பித்தன.

அவள் கெஸ்ட் ஹவுசை சென்றடைந்தபோது, சபரீஷ் அவளுக்காக அங்கு காத்திருந்தான்.

மனதிற்குள் பெரும் பிரளயம் மையம் கொண்டிருக்க, அவள் இதயத்திற்குள்... திடீரென்று ஒரு இலையுதிர் காலம்!

எண்ணங்களின் பசுமை தொலைந்துபோய், நெஞ்சம் பாலையாக வறண்டிருந்தது.

"என்ன சவி? எதுவுமே பேச மாட்டேன்கிறே?"

அங்கு திலவிய அவஸ்தையான மௌனத்தைக் கலைத்தபடி சபரீஷ் கேட்டான்.

மனதில் ஒருவிதத் தீர்மானத்துடன் நிமிர்ந்தவள், "மூன்று வருஷத்துக்கு முன்னாடி நீங்க அம்பாசமுத் திரைத்துக்கு வந்து என்கிட்ட முதன்முதலா உங்க காதலைப் பத்தி சொன்னப்ப நான் மறுத்தேனே... அதுக்கு முதல் தான் என்ன நடந்ததுன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா சபரீஷ்?" சோர்வுடன் கேட்டாள்.

"தெரியும்... ராது உன் கிட்ட என்னை விரும்பறதா சொல்லி இருக்கா... நீ உடனே உன் ஃப்ரெண்டுக்காக தன் காதலைத் தியாகம் செஞ்சிட்டு என்னோட காதலை ஏத்துக்க மறுத்தே!"

"இல்லை... நானும் ராதுவும் கோவிலுக்கு போனதும் உங்களைப் பத்தி ராது சொன்ன வரைக்கும் தான் எல்

லாருக்கும் தெரியும்... அப்புறம் அந்த ஆற்றங்கரை மண்டபத்துல என் வாழ்க்கையே சிதைஞ்சு போனது எங்க மாமாவைத் தவிர வேற யாருக்குமே தெரியாது!"

பார்வை எங்கோ மலை முகட்டில் பதிந்திருக்க, அவள் கூறக் கூற அவன் மனதில் காட்சிகள் விரிந்தன.

வெகு நாட்களாய் அவன் மனதில் அடைந்து கிடந்த வேதனையான நிகழ்வுகள் வார்த்தைக் கங்குகளாய் சிதற ஆரம்பித்தன.

19

அன்று ராது, சபரீஷை விரும்புவதாகக் கூற அதிர்ச்சியி லிருந்து மீளாமல், சைந்தவி வெகு நேரம் சிலையாய் உறைந்து அமர்ந்திருந்தாள்.

காதலா... நட்பா என்ற போராட்டத்தில் மனம் காதலின் பக்கம் சாய, சிறு கனவுகளுக்குக் கூட வர்ணம் பூசி சிறகு கட்டிப் பறக்க வைத்திருந்த காதல், இறுதியில் வென்று விட்டது.

யாருக்காகவென்றாலும் சபரீஷை தன்னால்விட்டுக் கொடுக்க முடியாதென்பது உறுதியாகப் புரிவதாய்!

அவனை நேசத்துடன் சுமந்த இதயத்திற்கு, வேறு ஒருவரும் நிறைவை அளிக்க முடியாதென்பதையும், இதயக் கருவறையில் அவனை சுமப்பதே ஒரு பேரின்ப மாகவும் உணர்ந்தாள் சவி.

நட்புக்காக, காதலை அடகு வைக்க முடியாதென்பது தீர்மானமாகத் தெரிந்தது.

காதலை அடக்கி வைக்க வைக்க, அது அடங்காமல் பெய்கும் காட்டாறாய் வெளிப்படுவது, காதலின் போர்க் குணங்களில் ஒன்று!

இப்போது அது விகவருபமெடுத்து மனதில் பெரும் உறுதியை ஏற்படுத்த, சட்டென்று அவளுக்குள் விரிவிப் பரவிய குளிர்ச்சியும், பலமாய் வீசிய மழைச் சாரலும் அவளைப் பதறி விழிக்கச் செய்தன!

பதைப்புடன் எழுந்தபோது, நன்றாக இருட்டி, மழை பெய்ய ஆரம்பித்திருந்தது!

எதிரே தெரிந்த காரின் ஹெட்லைட் வெளிச்சம் சிறிது தைரியத்தைத் தர, அவர்களிடம் 'லிஃப்ட்' கேட்கலா மென்று எழுந்தபோது, அந்தக் கார் அவளருகே வந்து தின்றது!

சிறு முறுவலுடன் லிஃப்டிற்காக கை அசைத்தாள் அவள்.

அப்போது, அதிலிருந்து தடதடவென்று வேகமாக இறங்கி வந்த மூவருமே நன்றாகக் குடித்திருப்பது, அவர்களுடைய நடையின் தள்ளாட்டத்திலும், அவர்களிடமிருந்து வீசிய துர்நாற்றத்திலும் தெரிந்தது.

என்ன செய்வதென்று புரியாமல் அவள் மழையில் இறங்கி வேகமாக நடக்க முற்பட்டவுடனேயே, அவளைப் பிடித்து இழுத்தாள் ஒருவன்!

நிலைமை சரியில்லை என்பதை உணர்ந்து அவளிடமிருந்து தப்புவதற்காக வேகமாக ஓடியவளை, காரின் மறுபுறமிருந்து வந்தவன் தடுத்தான்.

எங்கிருந்துதான் அவளுக்கு தைரியம் வந்ததோ, அவள் கையைப் பிடித்து ஆழமாகக் கடித்துவிட்டு அவள் ஓட, அவனுடைய வெறி இன்னும் அதிகமானது.

"ஏய்... அவளைப் பிடிடா?" அவன் குரல் கொடுக்க, மற்றொருவன் ஓடிச் சென்று அவள் பின்னலைப் பிடித்து இழுத்து அவளுடைய ஓட்டத்தை தன் காலால் தடுக்க, தொப்பென்று சரிந்து மண்ணில் விழுந்தாள் சவி.

வானம் நீர்த் தூறலால் அவளை மூழ்கடித்து, உடைகள் ஓட்டி பளீரென்ற மின்னலில் அங்கங்களை வெளிச்ச மிட்டுக் காட்ட.... காம இச்சைகளும் மோகமும் நிறைந்த விழிகளுடன் அவளைப் பிடித்து திமிறத் திமிற மண்ட பத்திற்கு இழுத்து வந்தான் ஒருவன்.

மனிதாபிமானத்தையும் கருணையையும் குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டு... அங்கு காமமும் குரோதமும் ஜெயித்தன.

பிறகு அவன் அவளைப் பிடித்துத் தள்ளி அழுத்திக் கொள்ள, மற்றொரு மிருகம் தன் இச்சையைத் தீர்த்துக் கொண்டது.

தெரு நாய்களின் மறு பிறவிகளாய் இரண்டு முரட்களும் அவளைக் கசக்கி முகர, தன்னைக் காப்பாற்ற அவள் எவ்வளவோ குரல் கொடுத்தும், மழையின் சப்தத்திலும், இடியின் ஒங்காரத்திலும், அது கரைந்து போனது.

அந்த ஒநாய்களிடமிருந்து தப்பிக்க எண்ணி அவனைத் தள்ளிவிட்டு அவள் ஓட எத்தனிக்க, இன்னொரு ஆண் அவளை குறையாட முயற்சிக்க, அவள் ஓய்ந்து போய் மயக்கமுறும் நிலைக்கு வந்தபோதுதான், ஒரு காரின் ஹெட் லைட் வெளிச்சம் அவர்கள் மீது பாய்ந்தது.

உடனே பயத்துபோய் எழுந்து ஓடியவர்கள், தங்கள் கமோவைக் கிளப்பித் திருப்பி கண்மண் தெரியாத வேகத்தில் ஓட்டிச் சென்றனர்.

காரிலிருந்து இறங்கி ஓடி வந்த சண்முகம், அவ னிருந்த நிலையைக் கண்டதும் பதறிவிட்டார்.

தாயின் அவணைப்புக் கூட்டுக்குள்ளிருந்து வெளிச்சத் திற்கு வந்து, பறக்க ஆரம்பித்திருந்த சிறு தேன் சிட்டின் அழகிய சிறகுகளைப் பிய்த்தெறிந்து அவள் உணர்வு களுக்கு தீ வைத்துக் கருக்கியதை, பெரும் வேதனை யுடன் உணர்ந்தார்.

உடனே தலையிலடித்துக் கொண்டு அழ ஆரம்பித் தவர், அவளைத் தூக்கிச் சென்று காரில் படுக்க வைத்து விட்டு, ஒரு வெறியுடன் அந்த கமோவை பின்தொடர்ந்து காரை விரட்டிச் சென்றார்.

அப்போதுதான் மெயின் ரோடின் திருப்பத்தில் அந்தக் கோரக் காட்சியை இருவருமே கண்டனர்.

எதிரில் வந்த லாரியுடன் நேருக்கு நேர் மோதியதில் அப்பளமாக நொறுங்கி இருந்தது அந்தக் கார்.

அவள் தடுமாறி எழுந்து அமர்ந்தபோது, "உன் விஷ யத்துல கடவுள் அவனுங்களுக்கு உடனே தண்டனை குடுத்துட்டாருடா செல்லம்..." என்று அவளைக் கட்டிப் பிடித்து அழ ஆரம்பித்தார் சண்முகம்.

பிறகு கமோவின் அருகில் சென்று பார்த்தபோது, முன்புறம் அமர்ந்திருந்த இருவரும் சிதைத்து கூழாகி இருந்தனர்.

பின்புறமிருந்தவனும், அந்த இடத்திலேயே இறந்திருந் தான்.

போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்து, கூட்டம் கூட ஆரம்பித் ததும், ஓடி வந்து காரில் ஏறியவர் "சவி..." என்று அவளை அணைத்துக் கொண்டு கதற ஆரம்பித்தார்.

சிறிது நேரம் கழித்து சுய நினைவுக்கு வந்தவர், தான் கொண்டு வந்திருந்த சுடிதாரை அவளிடம் தந்து அணிந்து கொள்ளும்படிச் கூறிவிட்டு, மழையிலேயே வெளியில் காவலிருந்தார்.

துண்டால் வாயை மூடினாலும், அடக்க முடியாத ஆழ்ந்த விம்மல் அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

அவள் காரிலேயே உடை மாற்றியதும் அந்தத் துணிகளை வாங்கித் தூர எறிந்தார்.

"சவிம்மா! இது மாதிரி உடையில பட்ட சேரா நினைச்சி, தீயும் அந்த அசிங்கமான நினைவுகளை மனகலருந்து தூக்கிப் போட்டுக் கழுவிடணும்... இது ஒரு விபத்துடா... விபத்துக்கப்பறம் நாம ட்ரீட்மெண்ட் பண்ணி சரியாயிட நோம் இல்லையா? அது மாதிரிதான் நினைச்சிக்கணும்... சரியா?

"இது நம்ம ரெண்டு பேரோட இருக்கட்டும்! வேற யாருக்கும் தெரியக்கூடாது!" என்றபடி அவளுடைய தலையைப் பாசத்துடன் வருடிவிட்டு, காரை எடுத்தார்.

எதையுமே உணரும் நிலையில், அன்று சவி இல்லை.

உணர்வுகள் மரத்துப் போயிருக்க, இதயம் சுக்கல் சுக்கலாக நொறுங்கி இருந்தது...

எதரியமும் துடுக்குமாக சுற்றித் திரிந்த அவளின் இயல்பே, அந்த ஓரிரவில் மாறிப் போனது.

மிருத்த மென்மையும், பலவீனமுமாகப் பிறந்த குழந்தை போல் இதயம் மிருதுவாகி விட்டிருந்தது.

தோல்வி, கடுசெல், முகச் சுளிப்பு தாங்காத சென்சிட்டிவான பெண்ணாக ஒரே நாளில் மாறிப் போயிருந்தவளிடம், இயல்பான உற்சாகமும் துள்ளலும் மரித்துப் போயிருந்தன.

சூழப்பம், அச்சம், வேதனை என்று எதிர்மறை உணர்வுகள் மனதிற்குள் சூழ, மிகப் பெரிய கேள்விக் குறியும் இருட்டுமாய் கண்முன் விரிந்தது எதிர்காலம்!

வீட்டிற்குச் சென்றதுமே அவளுக்கு கடுமையான காய்ச்சல் வர, மருந்தைக் கொடுத்து அவளை உறங்க வைத்த பிறகு, தம்மப்பாள் மகனிடம் வந்தார்.

"ஏம்பா... நீ போயிட்டு வர இவ்வளவு நேரமாயிடுச்சி?" பதட்டத்துடன் விசாரித்தார்.

"அம்மா! நான் போனப்ப மண்டபத்துல சவி இல்லை... எல்லைக் களியம்மனோட கர்ப்பகிருகத்துல இருத்திருப்பா போலருக்கு.. நான் நேரா போயிட்டேன்... அப்புறம் பாத்ரா மெயின் ரோடுல ஒரு ஆக்சிடெண்ட்.... எவனோ வெளியூர்காரன் வந்த கமோ லாரியில மோதி ஆளுங்க ஸ்பாட்டிலேயே அடி! அதைப் பாத்ரூட்டு திரும்பி வந்தா நம்ம சவி நடந்து போயிட்டிருக்கா!

"மழையில் வழக்கிக் கீழே விழுந்து துணியெல்லாம் சேறு...! நல்ல வேளை, அவளுக்காக நான் புதுசா டவுன் லேருந்து வாங்கிட்டு வந்த கடிதார் செட் ஒண்ணு காரிலேயே இருந்தது. அதை எடுத்துக் குடுத்து காருக்குள் னேயே துணி மாத்திக்கச் சொல்லிட்டு அந்த அழுக்குத் துணியை தூக்கிப் போட்டுட்டு வந்துட்டேன்... வரும் போதே சவிக்கு நல்ல காய்ச்சல்... மழையில் நனைஞ்சா ஒத்துக்குமா? அவளைத் தொந்தரவு செய்யாதீங்க... பாவம் பயந்துட்டா குழந்தை!" என்றபடி குளிக்கச் சென்றார்.

அன்றிரவு முழுவதும் தூக்கத்தில் அரற்றுவதும், துர் சொப்பனங்களின் விளைவால் அலறியபடி எழுந்து அமர்வதுமாக இருந்தவளை, வளர்மதியும் மல்லிகாவும் அணைத்து ஆறுதல் படுத்தி உறங்க வைத்தனர்.

மறுநாள் காலையிலேயே டாக்டரை வரவழைத்துப் பார்த்தபோது, அதிகப்படியான அலைச்சலாலும், ஓய்ச்சலாலும் அவளுக்குக் காய்ச்சல் வந்திருப்பதாகவும் ஒரு வாரம் ஓய்வெடுத்தால் சரியாகிவிடுமென்றும் அவர் கூறினார்.

பகலில், ராது அவளுக்குத் துணையாய் இருந்து யுடி கோலன் நனைத்த துணியை தெற்றியில் பற்றுப் போட்ட படி இருந்தாள்.

ஒரு வாரம் கழித்தே அவளால் சிறிதாவது தன் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்ப முடிந்தாலும், மறுநாளே மனம் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தது.

தன்னால் இனிமேல் ஒருவருக்கு மனைவியாய் வாழ்வது முடியாத காரியமென்பதும், தன்னுடைய உணர்வுகளை அந்த மிருகங்கள் மரணிக்கச் செய்து விட்டதும் புரிந்தன.

ஆண், திருமணம், இல்லறம் என்ற நினைவே ஒரு கொடூரமான... அச்சமூட்டும் ஒன்றாக மாறிவிட்டதையும் அவள் தெளிவாக உணர்ந்தாள்.

அதனாலேயே ராதுவை மணந்து கொள்ளச் சொல்லி சபரியை வற்புறுத்தினாள்.

ஆனால் சபரீஷைப் பற்றி நினைத்தாலே நெஞ்சுக்குள் வேதனையும் விரக்தியும் சூழ்ந்தன.

ஒரே நாளில் ஓய்ந்து போயிருந்தாள் சவி!

வாயு பூச்சுத்தை கூத்தலிலிருந்து களைத்து எறிவதைப் போல், கலபத்தில் அந்தக் கொடிய நினைவுகளை ஒதுக்க முடியவில்லை!

அந்த இளம் மனது கிழித்துக் கூறாக்கப்பட்டிருக்க, இளமைக் களவுகள், லட்சியங்கள் அனைத்தும் சிதைக்கப் பட்டிருந்தன.

அனுபவங்களின் வலித் தடங்கள், மனதில் ரணமாய் இன்றும் பரவி இருப்பதற்கு சாட்சியாய், முகத்தை மூடி அழுத் தொடங்கினாள் சவி!

எழுதப்படாத சட்டங்களில் ஒன்றுதானோ இது...? பெளகளை... மெல்லிய மலரைப் போன்ற மென்மையானவர்களை... ஆன்மையின் உடல் பலத்தால் வென்று, சாவின் நுனி வரை அவர்களை அழைத்துச் சென்று துவம்சம் செய்வது...?

கசப்பான அனுபவங்கள் ஏற்படுத்திய காயத்தடங்கள் ஆறாமல்... அடி முதல் நுனி வரை தன்னைக் கூறு போட்டுக் கிழித்து ரணகளமாக்கி, ஜீவனற்றவளாய் மாற்றி விட்ட அந்தத் துயர சம்பவத்தின் நினைவுகளிலிருந்து மீண்டு வர இயலாமல், துடிக்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

ஓசைத்தவி கூறியதைக் கேட்டதும், முகத்தில் எரிதழை வாரிக் கொட்டியதைப் போன்ற வலியுடன் செயலிழந்தி நின்றிருந்தாள் சவி.

சவியிடமிருந்து, இத்தகைய அதிர்ச்சி தரும் ஒரு சம்பவத்தை அவன் சத்தியமாக எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. ஒரு அழகிய ஓவியம், ஒரு மழைக்கால இரவில், பாழ் மண்டபத்தில், மிருகங்களின் கோரப்பிடியில் சிக்குண்டு சிதைந்த ஒரு தோற்றம் மனதில் வந்தது.

மெதுவாக அவளருகில் சென்றவன், அப்படியே அவளைத் தன்மீது ஒரு பூவைப்போல் சாத்திக் கொண்டான்.

உனக்கு ஏதாவதொன்று ஆகிவிட்டால், நான் கக்கு நூறாய் சிதறிவிடுவேன் என்ற தவிப்பும், வேதனையும் அதில் தெரிந்தன.

இதயம் ரத்தக் கண்ணீர் வடித்தது...

இந்த அற்புதமான பூவைக் கசக்க அந்த முரடர்களுக்கு எப்படி மனது வந்ததென்று எண்ணியதுமே, மனம் ரண மாய் வலித்தது.... திடீரென்று தொண்டையை அடைத்தது... நெஞ்சுக்குள் இனம்புரியா ஒரு வலி எழுந்து 'ஓ'வென்று கதற வேண்டும் போல...!

சவியின் மனதிலிருந்த புதிர் முடிச்ச அவிழ்ந்ததில், இழப்பின் வலி கனமாய் உணரப்பட்டு, இவ்வளவு நாட்கள் ஆழ் மனதில் உறைந்திருந்த வேதனைகள் மேலே வந்திருந்தன.

வெகு நேரம் அவன் மாப்பில் முகம் புதைத்து அழுதவள், ஒரு கணத்தில் மெதுவாகத் தன் நிலை புரிந்து விலகினாள்.

அப்போதுதான், தன்னுடைய மனக் கடலில் நங்கூரம் பாய்ச்சியிருந்த தன்னம்பிக்கையும், தைரியமும் எங்கோ தொலைந்து போயிருப்பதை ஒரு வித வலியுடன் உணர்ந்தாள் அவள்.

தன் கயத்தை தொலைத்த அவலம் முகத்திலறைய, தன் தேசத்துக்குரியவனிடம் எல்லாவற்றையும் கூறியும், தாங்க இயலாத பயத்தின் வீச்சு தன்னைத் தகர்ப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

உள்ளூர ஒரு வித நடுக்கத்துடன் நிமிர்ந்தபோது, அவள் முகம் இறுகிக் கண்கள் சிவந்திருந்தன.

விழிகளில் தெரிந்த நீர்க்கசிவு, அவன் மனதிற்குள் அழுவதை உணர்த்தின.

அவன் இதயம் உடைந்து சுக்கல் சுக்கலாக சிதறி இருந்தது.

சில நேரங்களில் மனித வாழ்க்கை மாமங்கள் நிறைந்த ஒரு புதிய ஆயிவிடுவது புரிந்தது.

மலைப் பாதைகளில் திடீரென்று சரிவாய் இறங்கும் பள்ளத்தாக்குகளைப் போல்... புதர்களுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் கொடிய மிருகங்களைப் போல், கண்ணுக்குத் தெரியாத பல திடீரில் சம்பவங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருப்பதையும் அன்று தான் உணர்ந்தான்.

அவன் தன்னைப் பார்ப்பதை உணர்ந்ததும், மனதை திடப்படுத்தி ஒரு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்தான் சபரீஷ்.

உனக்கு நானிருக்கிறேன் என்பது போன்ற அவன் பார்வையும், அழுந்திய உதடுகளில் ஐனித்த ஆறுதல் புன்னகையும், ஓசையற்ற தேறுதல் சொற்களாய் சவியை வகுடின.

மனம் இரண்டாகப் பிளப்பதுபோல் வலிக்க ஆரம்பிக்க, ருனியத்தை வெறிக்க ஆரம்பித்தான் அவள்.

“நான் வரேன் சபரீஷ்... இப்ப புரிஞ்சிக்கிட்டீங்களை நான் ஏன் உங்களை மறுத்துட்டுப் போனேன்னு...? அப்போ ராதுவோட விருப்பம் ஒரு காரணம்தான், இப்பவும் என்னால ஒத்துக்க முடியாததுக்கு என்ன காரணம்தான் உங்களுக்குத் தெரியணும்னுதான் இந்த உண்மையை உங்ககிட்ட சொன்னேன்... நான் எல்லாத்தையும் இழந்தவ... எது மேலயும் நம்பிக்கை இல்லாதவ... எதுக்கும் குடுத்து வைக்காதவ!

“வள்ளி ஆன்ட்டி வருத்தப்பட்டாங்க... நீங்க கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்காததுல அவங்களுக்கு ரொம்பக் கவலை! இனிமேலாவது... அவங்க நிம்மதிக்காகவாவது அவங்க பாக்கற பொண்ணைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கங்க... ப்ளீஸ்...” மெலிந்த குரலில் இறைஞ்சியவள் வெளியே செல்லத் திரும்பினாள்.

“சவி... ஒரு நிமிஷம்...! என் மனசு என்ன... நிமிஷத்துக்கொரு தடவை நிறம் மாறும்னு நீ நினைச்சியா? என்னால எதையும் மறக்கவும் முடியாது... மனசை மாத்திக் கவும் முடியாது!

“என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் இந்த ஜென்மத்துல எனக்கு மனைவின்னு ஒருத்தி வரதா இருந்தா, அது நீயா மட்டும்தான் இருக்க முடியும்... இல்லைன்னா கடைசி வரைக்கும் நான் இப்படியே இருந்துடுவேன்... அதனால தான் இனியாவை வளர்க்கவே நான் முடிவெடுத்தேன்...

“இப்ப நீ சொன்ன பாகு... அதைக் கேட்டதுக்கப் புறம்தான், எனக்கு உன் மேல் இருந்த காதல் இன்னும் பல மடங்கு அதிகமாயிடுச்சு! இது மானுடக் கடமையா... காதல் தந்த பொறுப்பா... இல்லை உனக்காக நான் ஏங்கித் துடிக்கிற தவிப்பா... தெரியலை...

"என்னால உன்னை எதுக்காகவும் எந்தக் காலத்துலயும்... விட்டுத் தர முடியாது சவி! என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் நீ என்னோட ப்யூரிட்டன்... புனிதமானவ...! நான் உனக்காக எவ்வளவு நாளானாலும் காத்திருப்பேன்..." கரும் உறுதியாக, உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில் கூறினான்.

"இல்லை... என்னால யாரையும் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாது... அதுவும் உங்களை... நிச்சயமா முடியாது...! வாழ்நாள் முழுக்க மனசில உங்களுக்கு துரோகம் பண்ணின மாதிரி எனக்குள்ளே உறுத்திக்கிட்டே இருக்கும்..." முகத்தை மூடியபடி குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள் சவி.

அவளை வேகமாக அணைத்து சமாதானப்படுத்தினான் அவன். பருந்துகளிடமிருந்து குஞ்சுகளைக் காக்கும் தாய்ப்பறவையின் வேகம் தெரிந்தது அந்த செயலில்! அவளை எந்த விதத்திலும் காயப்பட விடக்கூடாதென்ற உறுதியும்... பரிவும்... வேதனையும் அவனுக்குள் விரிவிப்பரவின.

"சவி! எனக்கு ஒரு நல்ல தோழியா... இருக்க சம்மதமா? நீ அழுதா என்னால தாங்க முடியாது... நான் இனிமே இதைப் பத்தி பேசவே மாட்டேன்... ஆனா பழையபடி, நீ என் கூட ஒரு நல்ல ஃப்ரெண்டா இருக்கணும்... ஒகே!" மென்குரலில் கேட்டான்.

சட்டென்று அவளுடைய உடல் மெலிதாக அதிர்ந்து நடுங்கியது.

அலைப்புறுதலுடன் நிமிர்ந்தவள், மெதுவாக "ம்... சரி!" என்றாள் உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில்!

"அதையே கொஞ்சம் சிரிச்சிட்டே சொன்னா இன்னும் நல்லாருக்கும்..."

இதமாக கேலியுடன் அவன் கூற, சிறு முறுவல் படர்ந்தது அவளுடைய இதழ்களில்!

"ம்... சியர் அப் மை லவ்...! இப்பதான் நீ என்னோட பழைய சவி... ஆனா இன்னும் நிறைய மாறணும்! அந்தப் பழைய துறுதுறுப்பும், என் கூட வார்த்தைக்கு வார்த்தை எதிர்வாதம் செய்யற சவியும் தான் எனக்கு வேணும்!" ஏக்கத்துடன் கூறினான்.

அவளுடைய இதழ்களில், மெலிதாய் ஒரு விரக்திப் புன்னகை பரவியது.

"சாரி சபரிஷ்... போஸ்ட் மாட்டம் முடிஞ்ச பிறகு அந்த உடல் எழுந்து சிரிக்குமா என்ன?" சட்டென்று கலங்கிய விழிகளுடன் கேட்டான்.

ஒரு கணம் ஆடிப் போனான் அவன்.

"சவி... தைரியத்தை மட்டும் எந்த தேரத்திலயும் ஒருத்தர் இழக்கவே கூடாது! மனசு 'லீக்'கானா உடம்பும் 'லீக்' ஆயிடும்... எப்பவுமே மனசைத் தெம்பா தைரியமா வெச்சிக்கணும்... நான் ஒண்ணு சொன்னா தப்பா நினைச்சிக்க மாட்டியே?" பீடிகையுடன் தயக்கமான குரலில் கேட்டான்.

என்னவென்பது போல் ஏறிட்டவளிடம், "ஒரு சைக் யாட்ரிஸ்ட் கிட்ட கவுன்சிலிங் பண்ணலாமா?" மெதுவாகக் கேட்டான்.

உடனே, அவள் தன்னை ஏதாவது தப்பாக நினைத்து விடுவாளோ என்ற பயமும், அவளை ஆக்கிரமித்தது.

ஆனால் ஒரு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்தவள், "ம்... அதெல்லாம் யு.எஸ்லேயே பண்ணிக்கிட்டேன்... அத

னால்தான் இந்த அளவு இருக்கேன்... ஆனா அப்படியும் என்னை மீறி சில சமயங்களிலே ரொம்ப பாதிக்கப்பட்டு வேன்... அந்தக் கொடுமையான நினைவுகள் ரணமாத் தாக்கி உருக்குலைச்சடும்... இப்போ பழகிடுச்சி... முன்னே இருந்ததுக்கு இப்ப எவ்வளவோ பெட்டர்... என்றாள் சோந்த குரலில்.

"அப்புறம் என்ன சவி... எதுக்குத் தயங்கறே? நான் உன்னை எதுக்குமே தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன்... சே..." தன்னையறியாமல் கேட்டுவிட்டு சட்டென்று தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டாள் அவன்.

"ஒகே... இனிமே நாம... ஃப்ரெண்ட்ஸ்..." அவன் விரல்கள் எதிர்பார்ப்புடன் தீண்டன.

ஒரு கணம் தயங்கினாலும், மறு நொடியே தன் கையை அவன் காதிற்குள் பதித்தாள் சவி.

அதை மெதுவாக அழுத்தியவன் "இனிமே உனக்கு எத்தக் கஷ்டமன்னாலும் நான் துணை இருக்கேன் சவி... ஒரு உயிர் நண்பனா! ஒகே" என்ற போது அவளுடைய விழிகள் மெல்லக் கசிந்தன.

"காலம் செல்லச் செல்ல இளகுவது, காதல்... ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல வலுவடைவது, நல்ல நட்பு!

"நம் கண்ணீரைத் துடைப்பவனை விட, நாம் கண்ணீர் விடாமல் பார்த்துக் கொள்பவனே உற்ற நண்பன்!"

எப்போதோ படித்த ஒரு கவிஞரின் வரிகள், அந்த நிமிடம் நினைவிற்கு வந்தன.

21

மறு நாளிலிருந்து, தினமும் காலையில் வீட்டிற்கே வந்து சவியைக் காரில் அழைத்துச் செல்ல ஆரம்பித்தாள் சபரீஷ்!

அவனுடைய 'சைட்', ஹோட்டலைத் தாண்டி இருந்த தால் அவளை அங்கு இறக்கி விடுபவன், பிறகு செல்வா விடமும் பேசிவிட்டு வேலை நடக்குமிடத்திற்குச் செல்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டாள்.

முதல் நாள், கார் வந்து நின்றவுடனே வாசலுக்கு வந்து எட்டிப் பார்த்தாள் அவள்.

"குட் மார்னிங் சவி... கிளம்பலாமா?" குறும்பாகக் கேட்டான் அவன்.

ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தபடி "எங்கே...!" என்றவ ளிடம், "ஐ யம் அட் யுவர் சர்வீஸ் மேடம்!" சிறுமுறுவ லுடன் கூறினான்.

"நான் ஆட்டோல போயிடுவேன் சபரீஷ்... உங்களுக்கு எதுக்கு வீண் சிரமம்?"

"எனக்கு என்ன சிரமம்...? அப்படினெல்லாம் ஃபார்மலா சொல்வேன்னு எதிர்பார்த்தா... சாரி! நீ என்னோடக் கிளம்பி வரே... இட்ஸ் மை ஆர்டர்... அவ்வளவுதான்!"

வேண்டுமென்றே முகத்தைத் தீவிரமாக வைத்திருந் தாலும், விழிகள் சிரித்து அவனுடைய இதமான கேலியை உணர்த்தின.

"ஒகே பாஸ்!" என்று புன்னகைத்துப் பிடிபட்ட பூட்டிக் கொண்டு வந்து. காரில் முன்புறம் ஏறியவனுக்குள், அவன் பாஸ்வையும், பேச்சும் பெரும் இதமாய்...!

அவனிடம் பழைய உற்சாகம் சிறிதளவு மீண்டு வந்து, பெரும் பலத்தையும் சிறு உயிர்ப்பையும் கைவசப்படுத்தின.

பிறகு மாலையிலும் எப்படியாவது ஹோட்டலுக்கு வந்து அவனை அழைத்துச் செல்ல ஆரம்பித்தான் அவன்...

இதுவே வழக்கமாகி விட, "யாராவது தப்பா நினைச்சா என்ன பண்ணுது சபரீஷ்...? எனக்கென்னவோ பயமா இருக்கு... மத்த ஸ்டாஃப்ஸ் எல்லாம் என்ன நினைப்பாங்க?" ஒரு நாள் குற்றவுணர்வுடன் கேட்டு விட்டான் சவி.

"சவி... நீயா இது...? மத்தவங்க என்ன நினைச்சாலும் அதைப் பத்தி கவலையே படக் கூடாது... நாம உண்மையா இருக்கோமாங்கறதுதான் முக்கியம்னு சொல்வேன்னு....?" சட்டென்று உதட்டைக் கடித்து நிறுத்தினான்.

"அது உங்களுக்கு எப்படி...?" இழுத்தபோது, "நான்... ராதுகிட்ட உன்னைப் பத்தி அடிக்கடி விசாரிப்பேன்... கேஷுவலாத்தான்! அப்ப இது மாதிரி நிறைய விஷயங்கள்... உன்னோட உணர்வுகள்... எல்லாமே தெரிய வந்தது...!" யோசனையுடன் கூறினான்.

"ஓ..." என்றவனுக்குள், பழைய நினைவுகளின் பதிவுகள்!

உடனே ராதுவின் முடிவை எண்ணி, மனதிற்குள் சிறு வலி பரவியது.

சட்டென்று இறுக்கமாகிவிட்டவளையே, கீழ்க் கண்ணால் நோக்கியவனுக்கு அவளுடைய உணர்வுகள் புரிந்தன.

இப்போதெல்லாம் தான் மிகவும் பலவீனப்பட்டிருப்பது சவிக்கும் புரிவதாய்...!

பிறகு யோசனையுடன் வந்த இருவருமே, வீடு வரும் வரை எதுவுமே பேசவில்லை.

அவளைத் தொடர்ந்து உள்ளே வந்தவனை, காஞ்சனா ஆவலுடன் வரவேற்றார்.

"வாங்க சபரீஷ்... என்ன... இன்னிக்கு மழைதான் வரப் போகுது... ரெண்டு பேரும் ஒத்துமையா சிரிச்சிட்டே வரீங்க...?" சவியையே கூர்ந்தபடி கிண்டலாகக் கேட்டார்.

"சித்தி...!" ஒற்றை விரலைக் காட்டி அவள் சலுகையுடன் எச்சரித்தாள்.

"சரி... சரி... உனக்கு கேத்தரின் கிட்ட இருந்து போன் வந்தது... அடுத்த வாரமே கிளம்பி வராளாம்... இண்டியா டூரிலே முதல்லே உன்னைத்தான் வந்து பாக்கப்போறாளாம்... நைட் திரும்பப் போன் பண்ணேன்னா...!" மகிழ்ச்சியுடன் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றார்.

"ஓ... தேங்க் காட்...!" அவள் கண்களை இறுக மூடியபடி கூறினாள். "சவி...! உனக்கு ரொம்ப குளோஸ் ஃப்ரெண்டா கேதரின்?" கூர்மையுடன் கேட்டான் சபரீஷ்.

"ம்... ரொம்ப...! ராதுவை விட ரொம்ப நெருக்கம்... என்னைப் பத்தின எல்லா விஷயமும் அவளுக்கு மட்டும் தான் தெரியும்... என்னை கௌன்சிலிங்குக்கு கூப்பிட்டுட்டுப் போனதே அவதான்... வெரி நைஸ் ஃப்ரெண்ட்!"

அந்த நிமிடம் அவளருகில் குனிந்தவன், "அப்போ... நம்ம காதல்கூட அவங்களுக்கு...?" தணிந்த குரலில் கேட்டான்.

ஒரு சிறலான மூச்சுடன் தலை குனிந்தவன், "ம்... தெரியும்!" என்றான் தவிப்புடன்!

"தேங்க் காட்... அங்கே போயும் நான் உன்னை பாதிச்சிருக்கேன்னு நினைச்சா, ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு... ஆனா... ரொம்ப க்ளோஸுனு நினைச்சி கேதரின் கிட்ட எல்லா உண்மையையும் சொன்ன நீ, என்கிட்ட எல்லாதையும் மறைச்சிட்டியேன்னு நினைக்கறப்போ... நான் உன் மனசுல ஒரு ஓரத்துலயாவது இருக்கே னான்னு... சந்தேகமா... பயமா இருக்கு..." உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில் கூறினான்.

அவள் பதில் சொல்வதற்குள் காஞ்சனா காபியுடன் வந்துவிட, அதைப் பருகியவன் உடனே கிளம்பி விட்டான்.

"பை சனி... வரேன் ஆன்ட்டி!" விடைபெற்றுச் சென்ற வனிடம் சிறு சோகம் தெரிவதுபோல்...!

அவனுடைய கேள்விக்கு தான் பதிலொன்றும் கூறாததை என்னி மனம் உறுத்த, யோசனையாக அமாந்திருந்தாள்.

"என்ன சனி... இப்பவாவது உனக்கும் சபரிக்கும் நடுவில் எல்லாம் சரியாயிடுச்சா?" அக்கறையுடன் கேட்படி அருகில் வந்து அமர்ந்தார் காஞ்சனா.

ஒரு திடுக்கிடலுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தவனை, பாசத்துடன் அணைத்துக் கொண்டார்.

"எனக்கு எல்லாம் தெரியும்தா... சபரி, ஒரு நாள் என் கிட்ட எல்லாம் சொல்லிட்டாரு... முன்னாடியாவது உனக்குத் தடையா ராது இருந்ததா நினைச்சே... இப்பதான் யாருமே இல்லையே... ஏன் பிடிவாதமா இருக்கே..." செல்லமாகக் கடித்து கொண்டார்.

அவள் பதில் கூறாமல் இருக்கும்போதே செல் ஒலித்தது... எடுத்தால் கேதரின்தான் பேசினாள்.

வெகு நாட்கள் கழித்து அவளுடன் பேசியதில், உற்சாகமும், நிம்மதியும் மனதில் பரவின.

காஞ்சனா சித்தியும் சமையலறையில் இருந்ததால், உடனே சபரிஷ்டுடன் பேச வேண்டும் போல் ஒரு தவிப்பு!

மறுகணமே செல்லில் அவனுடைய எண்ணுக்குத் தொடர்பு கொண்ட போது, முதல் 'ரிங்'கிலேயே எடுத்தான் அவன்.

"சனி...! முதன் முதலா என் கூட இன்னிக்கு தான் நீயா போன்ல பேசியிருக்கே... தேங்க்ஸ்!... என்ன விஷயம்?" ஆவலுடன் கேட்டான்.

"இல்லை... உங்க கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லலையே... ரொம்ப உறுத்தலா இருந்தது... அதான்...! சில நேரங்கள்லே நமக்கு ரொம்ப க்ளோஸா இருக்கறவங்க கிட்டதான் சில கஷ்டங்களைச் சொல்ல முடியாது...! ஏன்னா அவங்க அதனால் பாதிக்கப்பட்டு வேதனைப்பட்டா அத நம்மால தாங்க முடியாது... இல்லையா?"

ஒரு தொடி மவுனித்தவன், "ம்... எனக்குப் புரியுது சனி... தேங்க்ஸ்! மனசுக்குள்ளே எனக்கும் ரொம்ப உறுத்திட்டே இருந்தது... இப்ப கினியராயிடுச்சு!"

"ஓகே! பை சபரிஷ்டு..." என்று போனை வைத்து விட்டாள் அவள்.

மனம் சலனங்களற்ற குளமாய்... அமைதியாக இருந்தது...

இனி விழுகின்ற எந்தச் சொல்லும் தன்னை சலனப்படுத்த முடியாதென்று தோன்றியது.

காதலில், கடந்து வந்த பாதையை மறப்பது, மிகவும்
கடினமென்பதும் புரிந்தது.

22

மிறு வரமே கேதரின் இந்தியா வந்து விட்டாள்....

நானை கொடைக்காளலுக்கு வருவதாகப் போன் செய்
திருக்கிறாள்.

மனம் நிறைத்த மலிச்சியுடன் காத்திருக்க ஆரம்பித்
தாள் சவி.

அன்றிரவு போன் செய்தபோது, "சவி... என்னோட அங்
கிலும் என் கூட வராங்க... உனக்குத்தான் ப்ரின்ஸ் அங்
கிலைத் தெரியுமே... ரெண்டு பேருமா வரதால் எனக்கு
ஹோட்டல்லே அஞ்சு நாளைக்கு ரும் புக் பண்ணிடு
சவி... ப்ளீஸ்!" என்றாள் கேதரின்.

அரை மனதுடன் சம்மதித்துவிட்டு தங்களுடைய
ஹோட்டலிலேயே அறையைப் பதிவு செய்துவிட்டு
மூன்று நாட்கள் விடுப்பும் எடுத்தபடிக்க காத்திருந்தாள் சவி.

ஹோட்டலின் முகவரியைக் கொடுத்திருந்ததால்,
சரியாகக் கண்டு பிடித்து வந்து காரிலிருந்து கேதரின்
இறங்கியதுமே, ஓடிச் சென்று அணைத்துக் கொண்டாள்
சவி.

பிறகு ப்ரின்ஸை வரவேற்றபோது, போனமுறை
பார்த்ததற்கு இந்த முறை அவர் மிகவும் ஓய்ந்திருப்பது
போல் தெரிந்தது.

பிறகு கிடைத்த தனிமையில், "சவி.. உன் ஹீரோ
எப்படி இருக்காரு..? அவரும் இங்கேயே வந்துட்டதா
சொன்னே...? இந்த ஹோட்டல்லே கூட அவரும் ஒரு
டைரக்டர் இல்லை...? எனக்கு அவரை உடனே பார்க்
கணும்போல இருக்கு...." ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

"ஆமாம்... இன்னிக்கே கூடப் பார்க்கலாம்..." என்றாள்
சவி புன்னகையுடன்....! பிறகு பிரிந்திருந்த நாட்களின்
கதைகளைப் பேசுவதற்கே இருவருக்கும் பொழுது சரி
யாக இருந்தது.

அன்று மாலை அறைக் கதவு தட்டப்பட, 'ரும் பாய்...'
என்று நினைத்து அவள் "எஸ்... கமின்" என்று கூற,
கம்பீரமாக உள்ளே நுழைந்தாள் சபரீஷ்...!

"ஓ... நீங்களா... வாங்க..." பரபரப்புடன் அழைத்தபடி
அவள் எழுந்த போது, கேதரினுடைய விழிகள் கவாரசி
யத்துடன் அவன் மீது பதிந்தன.

"ஹலோ... ஐ யம் சபரீஷ்..." என்றபடி அவன் கை
நீட்டினான்.

"ம்... அப்புறம் நான் சொல்றேன்... நீங்கதான் என்
சவியோட ஹீரோ... சரியா?" என்றபடி அவனுடன் கை
குலுக்கினாள் கேதரின்.

பளிச்சென்று விழிகள் மின்ன, அவளிடம் திரும்பியவ
னுக்கு சைந்தவியின் கண்களில் தெரிந்த சிறு கலக்கமும்,
தவிப்புமே, பதிலாய்!

சட்டென்று அவனைக் கலைத்தது கேதரினுடைய
குரல்!

"அங்கே சவிக்கு எவ்வளவு ஃபேன்ஸ் தெரியுமா? அவ கிட்ட ஃப்ரெண்ட்ஷிப் வெச்சுக்கணும்... டேட்டிங் போக ணும்னு என்கிட்ட வந்து சிபாரிசு செஞ்சு வழிஞ்சுவங் களைகொண்ட பண்ணவே முடியாது... அவ்வளவு பேர்! ஆனா இவ அசர மாட்டா!

"கிண்ணப் புன்னகையும், கம்பீரமான திமிர்வோட கூடிய அவளோட மறுப்பும் எல்லாரையும் ஒதுங்கிப் போக வச்சிடும்...! ரொம்ப விசாரிச்ச அப்புறம்தான் என்கிட்டயே உங்களைப் பத்தி சொன்னா...! அதிலே இருந்து அவ 'ஆல் ரெடி எங்கேஜ்ட்'ன்னு எல்லார்கிட்டயும் சொல்லி சமாளிச்ச அனுப்பிடுவேன்...

"உங்களுக்காக அவ அங்க மூணு வருஷமா இருந்த தனிமைத் தவம் எனக்குத்தான் தெரியும்! ஏன் சவி...?" குறும்புடன் கண் சிமிட்டியபடி கேட்டாள் கேதரின்.

"உஷ் கேரி... போதும் என் புராணம்... உன்னைப் பத்தி சொல்லு..." சிணுங்கலாகத் தடுத்தாள் சவி.

அவன் விழிகள் ஒரு தொடி கூட இமைக்காமல் அவளையே ஊடுருவின.

அந்த திமிடம், பார்வையால் நெஞ்சில் காயம் செய் தாலும் உடனே காதல் பஞ்சினால் ஒத்தடம் தந்தாள் அவன்.

"ஆல் ரைட்! என்னைப் பத்தி என்ன சொல்றது...? இப்படி உன்னையே பாத்திட்டு இருக்கறவர்கிட்ட என்னைப் பத்தி சொல்லி போராடிக்கச் சொல்றியா?" அவள் கிண்டலாகக் கேட்க, இருவரின் பார்வையும் விலகின.

"ம்... அப்படி எல்லாம் இல்லை... சொல்லுங்க மிஸ் கார்ட்டர்... ஹௌ ஆர் யூ...? உங்க அங்கிள் எங்கே?"

"ஃபேன் சபரீஷ்...நான் உங்களை 'ஃபர்ஸ்ட் நேம்'லே கூப்பிடலாம் இல்லையா? நீங்களும் என்னை, 'கேதரின்'னே கூப்பிடலாம்... ஃபீல் ஃப்ரீ... ஓகே? உங்களுக்கு ஒண் ணும் ப்ராப்ளம் இல்லையே?" ஆவலுடன் கேட்டாள்.

அமெரிக்காவில் ஒருவரை மற்றவர் குடும்பப் பெயரி லேயே அழைப்பதால் அவனுக்கும் தயக்கமாக இருந்தது.

"ஓ... ஷ்யூர்! நான் உங்க அங்கிளை பாக்கணும்!... அப்புறம்... உங்களைப் பார்த்தப்புறம்தான் என் சவிக்கு முகமே சந்தோஷமா மாறி இருக்கு!"

ஓரக் கண்ணால் சவியையே ரசித்தபடி கூறினான்.

"ஓ... நோ! இங்க வந்தப்புறம்தான்... அதுவும் உங் களைப் பார்த்தப்புறம்தான் நினைக்கிறேன்... ஷி இஸ் ஸோ ப்ரிட்டி! கண்ணிலே ஒரு ஸ்பார்க் தெரியுது!"

"சரி! அங்கிளை இன்ட்டிரடியூஸ் பண்ணலாம் கேரி... வா" பேச்சை மாற்றி அவளை அடுத்த அறைக்கு இழுத்துச் சென்றாள் சவி.

மூவரும் சென்று கதவைத் தட்டியபோது திறந்தவருக்கு நாற்பது வயதிருக்கும்....

அவர்களைக் கண்டதும் புன்னகையுடன் வரவேற்றவ ரிடம், "அங்கிள்! இவர்தான் சபரீஷ்... சவியோட ஸ்வீட் ஹார்ட்" குறும்புடன் அறிமுகப்படுத்தினாள்.

சட்டென்று சவியின் முகம் சிவக்க, அவள் கன்னங் களில் அழகாக வழிந்தது வெட்கம்!

ஒரு கணம் அதை ரசித்தபடி மெய் மறந்து நின்றவ னிடம், "ஹலோ சார்... ஐ யம் சேவியர் பிரின்ஸ்

தேவசகயம்" என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார் அவர்.

"ஐயம் சபரீஷ்வர் ஜெகதீசன்... பட் என்னை நீங்க சபரீஷ்னே கூப்பிடலாம்..." என்று அவர் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான்.

பிறகு பேச்சு பொதுவான விஷயங்களில் செல்ல, மறு நாளிலிருந்து மூன்று பேருக்கும் ஊர் சுற்றிப் பார்க்கவே நேரம் சரியாக இருந்தது.

கொடைக்கானலைக் கேதரினுக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது.

எல்லா இடங்களையும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒரு நாள் "கேரி... உங்க ப்ரின்ஸ் அங்கிள் பெரிய புரபசர்... யுனிவர்சிட்டியில ரிசர்ச் எல்லாம் பண்ணார்னு சொல்லி இருக்கே...? ஏன் இன்னும் கல்யாணமே பண்ணிக்கலை" மெதுவாகக் கேட்டாள் சவி.

"தெரியலைடி... பொதுவா அங்கதான் மத்தவங்க ரவசியில நாம தலையிடறதில்லையே! எனக்குத் தெரியாது... நான் கேட்டதில்லை... மேபி அம்மாவுக்கு தெரிஞ்சிருக்கும்" தோளைக் குலுக்கியபடி கூறினாள் கேதரின்.

அந்த நாளன்று, தங்களுடைய விட்டிற்கு அவர்களை விருத்திற்கு அழைத்திருந்தாள் சவி.

மதிய சாப்பாட்டிற்கு சபரீஷையும் வரச் சொல்லியிருந்த காஞ்சனா, தடபுடலாக சமைத்துக் கொண்டிருக்க, சவி உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள்.

வாசலில் அழைப்பு மணி ஒலிக்கும் சப்தம் கேட்டதும் ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்தால், அங்கு மூவரும் நின்றிருந்தனர்.

சபரீஷே அவர்களை அழைத்து வந்திருந்தான்.

"வாங்க... வாங்க..." என்று வரவேற்றபடி அவர்களை அமர வைத்தவள், உள்ளே சென்று காஞ்சனாவை அழைத்து வந்தாள்.

ஹாலுக்கு வந்தவுடன், "வாங்க..." என்றபடி நிமிர்ந்த காஞ்சனாவின் விழிகள் ஆணியடித்தாற்போல் உறைந்து நின்றன.

அவரைக் கண்டவுடனே ப்ரின்சும் பதட்டத்துடன் எழுந்து விட்டார்...!

"காஞ்சனா..." அவருடைய முணுமுணுப்பான அழைப்பும்... தவிப்பைச் சுமந்த முகமும்... அவர் யார் என்பதை உடனே சவிக்கு உணர்த்தின.

அதை கவனிக்காமல் வேகமாக எழுந்து வந்த கேதரின் "ஹாய் ஆள்டி..." என்றபடி காஞ்சனாவைப் பாசத்துடன் அணைத்துக் கொண்டாள்.

பனிப் பாறையாய் உறைந்து நின்றிருந்த காஞ்சனா விற்கு அப்போது தான் நினைவே திரும்பியது.

சைந்தவிக்குள் பெரும் மகிழ்ச்சியும்... பரபரப்பும் ஒரே சமயம் மையம் கொண்டன.

சபரீஷ், முதல் பார்வையிலேயே இருவருக்கும் இடையில் நடந்த அந்த மொழி புரியாத ஒரு வித அனுபவத்தை என்னவென்று புரிந்து கொள்ள முடியாமல் யோசித்தபடி அமர்த்திருத்தான்.

பிறகு அனைவரும் விருத்து சாப்பிட ஆரம்பித்தனர்.

கேதரினுடைய சலசலவென்ற அருவிப் பேச்சிற் கிடையே ப்ரின்ஸின் கனத்த மௌனமும், காஞ்சனாவின் அதிர்வும் மறைந்து போனாலும், இருவரையும் கூர்ந்து அளவெடுத்துக் கொண்டே இருந்தாள் சவி.

சாப்பிட்டு முடித்ததும் காஞ்சனாவின் கன்னத்தில் செல்லமாக முத்துவிட்ட கேதரின், "ஆண்டி! சாப்பாடு ரொம்ப டேஸியா இருந்தது... தேங்க் யூ!" என்றாள் மகிழ்ச்சியுடன்!

கேதரினுக்காக தான் வாங்கி வைத்திருந்த அழகிய பட்டுப் புடவையை, காஞ்சனாவிடம் தந்து கொடுக்கச் சொன்னாள் சவி.

ஒரு அழகிய கற்கள் பதிக்கப்பட்ட தங்க சிலுவை டாலரை ப்ரின்ஸிற்குப் பரிசளித்தாள்.

அவர்கள் விடைபெற்றுச் செல்லும் வரையில் அமைதியாக இருப்பது போல் காட்டிக் கொண்டார் காஞ்சனா.

பிறகு அவர்கள் கிளம்பியதுமே, "எனக்கு தலை வலிக் குது சவி! நான் கொஞ்ச நேரம் படுக்கறேன்... என்னை டிஸ்டர்ப் பண்ணாதே!" என்றபடி வேகமாகத் தன் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாற்றிக் கொண்டார்.

சவிக்கு எல்லாம் புரிந்தது!

இந்த சேவியர் ப்ரின்ஸ்தான் காஞ்சனாவின் முன்னாள் காதலரென்பதும் இருவருமே ஒருவர் அறியாமல் மற்ற வருக்காக காதலிப்பதும் புரிந்தது.

இவர்களுடைய காதல் எவ்வளவு வலிமையுடையதாக இருக்க வேண்டும் என்ற பெருமிதமும், பிரமிப்பும் வந்தன.

சிறிது நேரம் கழித்து அவனுடைய செல் ஒலிக்க ஆரம்பிக்க, எடுத்தால் சபரீஷ்தான் பேசினான்.

"சவி... இன்னிக்கு ஏன் ஆன்ட்டி ரொம்ப டல்லா இருந்தாங்க... அந்த ப்ரின்ஸ் அங்கிளைப் பார்த்தப்புறம் அவங்க கிட்ட ஏதோ ஒரு சேஞ்ச்...என்னால புரிஞ்சுக்க முடியலை... என்ன ப்ராப்ளம்?" அக்கறையுடன் விசாரித்தான்.

"அதை போன்லே சொல்ல முடியாது... இன்னிக்கு ஈவினிங் நான் உங்களை மீட் பண்ணி பர்சனலா கொஞ்சம் பேசணும்... கேதரினையும் அழைச்சிட்டு வரேன்... உங்க வீட்டுக்கே வரவா?"

"ஏய்... என்ன... நம்ம வீட்டுக்கு வரதுக்கு என்கிட்ட பர்மிஷன் கேக்கறே? யு ஆர் ஆல்வேஸ் வெல்கம்.. சாயத் தரம் அஞ்சு மணிக்கு உங்களை எதிர்பார்த்து நான் காத்திருப்பேன்... எதுக்கும் கவலைப்படாதே கண்ணம்மா! உனக்கு நான் இருக்கேன்...!"

சட்டென்று, உடலும் உள்ளமும் சிலிர்த்தன.

கோடி பலத்தையும் தைரியத்தையும் தந்தது, அந்த ஒற்றை வார்த்தை!

அவனுடைய "கண்ணம்மா"வென்ற அழைப்பில் ஒரு கணம் மெய் சிலிர்த்துப் போனவனுக்குள், நிறைவேறாத விருப்பங்கள்... கரையேறாத கனவுகளாய்...!

தலையைக் குலுக்கி தன்னையே அமைதிப்படுத்தியவன், தன் அறைக்குச் சென்று யோசித்தபடி படுத்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில், கதவைத் தட்டிவிட்டு அறைக்குள் வந்த காஞ்சனாவின் முகம் அழுதழுது சிவந்திருந்தது.

அலை பாய்ந்த விழிகளுடன், "சவி... கேதரினோட மாமாவுக்கு கல்யாணமாயிடுச்சா?" மெதுவாகக் கேட்டார்.

"ஏன் சித்தி கேக்கறீங்க...? ஆகலைன்னு தான் தினைக்கிறேன்.."

சவி மெதுவாகக் கூறியவுடன், அவருடைய விழிகளில் எந்தோஷப்பூக்கள் நட்சத்திரங்களாய்ச் சிதறின.

மனதின் எதிர்பார்ப்பு பலித்து விட்டதைப் போன்ற பெரும் திம்மதி வந்தது... முகத்தில்!

சட்டென்று அதை மறைத்துத் திரும்பியவர், "ஏன்னு தெரியுமா? கேதரின் அதப் பத்தி ஏதாவது சொல்லியிருக்கா?" எங்கோ பார்த்தபடி ஆர்வமில்லாதவரைப் போல் கேட்டார்.

"ம்... அவளுக்குத் தெரியலை.. ஆனா எனக்குத் தெரியும்... இங்கே 'காஞ்சனா'ங்கிற அற்புதமான ஒரு தேவதையை விட்டுட்டு... அவங்களை மறந்துட்டு... அவரால வேற பொண்ணை நினைக்க முடியலையாம்... அதனால ரிசர்ச் பண்ணேன்னு தொழில்லே மூழ்கி அவங்களை மறக்க முடியாமத் தவிச்சுட்டிருக்காராம்..." இதழோம் குறும்பில் துடிக்கக் கூறினாள்.

அவசரமாகத் திரும்பியவரின் விழிகள் வியப்பின் உச்சியிலிருக்க, உதடுகள், "சவி...?" என்று கேள்வியாக முணுமுணுத்தன.

வேகமாக எழுந்து அருகில் சென்றவள், "எனக்கு எப்படித் தெரியும்னு ஆச்சர்யமா இருக்கு இல்லை... பட்சி சொன்னது சித்தி! ரெண்டும் ரெண்டும் நாலுன்னு சொல்லிச்சு! உங்க காதல் கதையும் சேவியர் ப்ரின்ஸ் அங்கிலோட அதிர்ச்சியான, "காஞ்சனா..."வும் எனக்கு எல்லாமே புரிய வச்சிடுச்சு... இப்ப ஒரே ஒரு விஷயம் தான் பாக்கி... உங்க ரெண்டு பேரையும் சேத்து வைக்க வேண்டியதுதான்!" உற்சாகத்துடன் கூறிவிட்டு பின்புறமிருந்து அவரை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து மெதுவாக விலகியவர், "சாரி... சவி! அது நடக்காது... அதோட... உனக்கு தெரிஞ்ச இந்த விஷயத்தை, நீ யார் கிட்டயும் சொல்லாதே... ப்ளீஸ்! எப்படியும் ரெண்டு நாள்லே அவங்க ஊருக்குக் கிளம் பிடுவாங்க... வேண்டாம்... நான் இப்படியே இருந்துடு வேன்...!" விழிகள் கசிய, கம்மிய குரலில் கூறினார்.

"சித்தி..." தவிப்புடன் அழைத்தாள் சவி.

கண்ணீர் கமந்த விழிகளுடன் அவர் குனிந்து கொண்டார்.

"ஏன் இப்படிப் பேசறீங்க... அங்கினும், நீங்களும், இத்தனை நாள் காத்திருந்ததுக்கு அர்த்தமே, நீங்க அவங்களுக்குத் தான்னு அந்தக் கடவுள் தீர்ப்பெழுதியது னால்தான்! இப்போ ஏன் மாட்டேன்றீங்க...? நல்லா யோசிச்சு சொல்லுங்க... ப்ளீஸ்!" மெல்லிய குரலில் கூறினாள்.

"இல்லை.. முடியாது சவி! எங்க ரெண்டு பேருக்குமே வயசாயிடுச்சு... இனிமே நாங்க கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்டு... ப்ச்... வேண்டாம்... விட்டுடு...!"

"ஏன் சித்தி இப்படிச் சொல்றீங்க... உங்களுக்கு முப்பத்து மூணு வயசுன்னா யாராவது நம்புவாங்களா? அங்

கிண்கும் என்ன வயசாயிடுச்சி... மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனா முப்பத்தெட்டு வயசிருக்கும்... சின்ன வயசுலக் கூட தனியா இருந்துடலாம்... இனிமே தான் ஒரு துணை வாழ்க்கையில் வேணும்...

"தான் வேற விதமா சொல்லலை... மனசுக்கு துணையை நீங்க இதமா தோள்லே சாஞ்சுக்க... தாய் மடியாய் அ வணைச்ச உங்களை அமைதிப்படுத்த கட்டாயம் ஒருத்தர் வேணும்... நல்லா யோசிக்க ஒரு நல்ல முடிவை எடுங்க சித்தி!"

உடனே திமிர்ந்தவர், "இந்த அட்வைஸ் எல்லாமே எனக்கு மட்டும்தானா சவி...? உனக்கு....? என்னை விடச் சின்னவ நீ...! உனக்கும் இது பொருந்தும் தானே? எனக்கு நீ சொன்னதையெல்லாம் திரும்பவும் யோசிக்கப் பாரு!"

"உனக்காக காத்திட்டிருக்கற சபரீஷையும் நினைச்சுப் பாரு! நீ மட்டும் இப்படியேதான் இருப்பேன்னு பிடிவாதமா இருப்பே! நான் மட்டும் சுயநலமா கல்யாணம் செஞ்சிட்டுப் போயிடணும்.. அப்படித்தானே?" அழுத்த மான தொனியில் கேட்டார் அவர்.

சிலரென்று தன் முகத்தில் யாரோ பனித்துகள்களை வீசியதுபோல் பதறிப் போய்த் திடுக்கிட்டாள் அவள்.

அந்த நிமிடம் மனமும், உடலும், வெகுவாய் சோர்ந்து ஓய்ந்து போயின.

பிறகு என்ன சொல்வதென்று புரியாமல் தயக்கத்துடன் திமிர்ந்தாள் சவி.

வார்த்தைகள்... தொண்டைக்குள் சிக்கித் தவித்து மெல்லச் சிறை மீண்டன.

"சித்தி... என் விஷயம் வேற... உங்க விஷயம் வேற! புரிஞ்சுக்கங்க... உங்களுக்கு இப்ப கட்டாயம் ஒரு துணை அவசியம்...! ப்ளீஸ்...!" மெதுவாகக் கேட்டாள்.

ஆனால், இதயம், பலமாய் முரசு கொட்ட, உணர்வுகள் தத்தளித்தன.

"சாரி... இந்த விஷயத்துலே நீ என்ன சொன்னாலும் தான் கேக்க மாட்டேன்.. சபரீஷை நீ கல்யாணம் பண்ணிக்க சம்மதிச்சப்புறம் வேணும்னா... நான் நீ சொன்னதைப் பத்தி யோசிக்க ஆரம்பிப்பேன்!"

முடிவாகக் கூறிவிட்டு எழுந்தவரை மெதுவாகத் தடுத்தாள்.

"சித்தி! நான் மறுக்கறதுக்கான காரணமே வேற... அது... சபரீஷைக்கும் இப்பத் தெரியும்... அவர் என்னைப் புரிஞ்சிக்கிட்டாரு!" மெல்லிய குரலில் கூறினாள்.

"சவி... அது என்ன அப்படி ஒரு காரணம்! இவ்வளவு பிடிவாதமா நீ இருக்கறதுக்கு! சொன்னா நானும் புரிஞ்சிப்பேனே! ப்ளீஸ்... சொல்லுடா!" தவிப்புடன் கேட்டார் காஞ்சனா.

அமைதியாய் கடந்த சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, பெரும் தவிப்புடன், இதுவரை தன் மனதிற்குள் மறைத்து வைத்திருந்த அந்த கருப்பு அத்தியாயத்தைக் கண்ணீருடன் கூற ஆரம்பித்தாள் சைந்தவி.

உலகத்தின் குரூர முகத்தை... சில மனித மிருகங்களின் கோரமான, மன வகரத்தை... அது தன் வாழ்வில் ஏற்படுத்திய பெரும் பாதிப்பை... இன்று வரை அது தீக்கனவுகளாய், நிழலாய் தன்னை ஆறாத வலியுடன் தொடர்கின்ற அவலத்தை... மறக்கப்பட வேண்டிய அந்த

கொடு அந்தியாயம் திரும்பத் திரும்ப ஆழ்மனவெளியில்
கிளரப்பட்டு இன்று நினைத்தாலும் இதயத்தில் குருதி
பெருகி வழிவதை...

அதற்காகத் தான் இழந்து தவித்த காதலின் வலியை...
தனிமையும் அமைதியும் விரும்பித் தான் இங்கு
வந்ததை... உள்ளுக்குள் இன்றும் கனன்று எரியும்
காலாக்கிரி நெருப்பை... இதுவரை அது மீட்டுத்தராத
தன் தைரியத்தை, தன்னம்பிக்கையை... தொண்டையை
அடைத்த விம்மலுடன் பகிர்ந்தான் சைந்தவி!

24

விழிகள் விரியக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த காஞ்சனாவின்
இதயம் ரத்தக் கண்ணீர் வடிக்க, முகம் இறுகி இருந்தது.

சுவி பேசி முடித்தவுடனே தன் கைகளில் முகம் புதைத்து
அழ ஆரம்பிக்க, சோகச் சிலைக்கு உயிர் வந்தாற்போல்
விழித்தவர், அவளை அப்படியே அள்ளி அணைத்துக்
கொண்டார்.

"என் கண்ணே... உனக்குள்ளே இப்படி ஒரு சோகமா?
என் தெஞ்சே வெடிச்சிடும் போலருக்குடா... நம்ம குடும்
பத்து மேல யார் கண்ணு பட்டுதோ... என்ன சாபமோ...
அங்கா ரொம்ப நாள் அத்தானோட வாழலை... அண்ண
னுக்கு குழந்தை இல்லை... என் கதை இப்படி... உனக்கும்
இந்த நிலைமை...

"ஏன்...? எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலை! கடவுளே...
எங்க குடும்பத்தை இந்த அளவுக்கு சோதிக்கிறயே...?
உனக்கு இரக்கமே இல்லையா?" அரற்ற ஆரம்பித்தார்.

விழிகளில் நீர் குளம் கட்டி அருவியாய் கரக்க,
வெகுநேரம் ஆயிற்று. அவர், தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக்
கொள்ள...

பிறகுதான், தன்னை மறந்து தைரியம் இழந்து தான்
புலம்ப ஆரம்பித்ததை உணர்ந்தார் அவர்.

உடலும், உள்ளமும் பெரும் பரிதவிப்புடன் சோர்ந்
திருந்தன.

"சாரிடா... ஒரு நிமிஷம் ஆடிப் போயிட்டேன். உனக்கு
ஆறுதல் சொல்ல வேண்டிய நேரத்துல, நம்ம குடும்ப
கஷ்டத்தை நினைச்சிப் புலம்பிட்டிருக்கேன் பாரு...
கவலைப்படாதே... நடந்ததை எல்லாம் ஒரு கெட்ட
கனவா நினைச்சு மறக்க ட்ரை பண்ணு... நான் எப்பவுமே
தைரியமா போல்டா இருக்கற சவியத்தான் பாக்கணும்...
ப்ளீஸ்டா!

"வாழ்க்கையில் நாம் சந்திக்கிற பிரச்சனைகள் எல்லாம்
நமக்கு ஒரு காலத்துல தாங்க முடியாத வலிகளைக் கொடுத்த
திருந்தாலும், அப்புறம் அதுவே பெரும் வலிமையைத்
தரும்...

"முதல்லே சிறு துகளா இருந்து... நாளடைவிலே
உறுதியா மாறுகிற வைரக்கல் மாதிரி! இது என் அனுபவம்!
நீயும் அதுமாதிரி மாறணும் சவி!" என்றபடி கலங்கிய
விழிகளுடன் ஆதரவாக அவள் முதுகை வருடிக் கொடுத்தார்.

வெகு நேரம் கழித்து, தன் மௌன விகம்பல்கள் அடங்
கிய பிறகு மெல்ல எழுந்தவள், "சாரி சித்தி... உங்களுக்கு
வேற கஷ்டம் குடுத்திட்டேன்... என் கஷ்டம் என்னோட
போகட்டும்" என்றாள், வறண்ட குரலில்!

"இல்லை சவி... இதை நான் இப்படியே விடப் போற தில்லை... சபரீஷ் கிட்டப் பேசப் போறேன்... இந்த நிலைமையில்தான் உனக்கு சபரீஷோட துணை அவ சியமா வேணும்... இனிமே என் முடிவு இதுதான்! உனக் காக நான் சேவியரை ஏத்துக்கறேன்... ஆனா அதுக்கு முன் ணாடி நீ சபரீஷை கல்யாணம் செஞ்சுக்கணும்..." தீர்மான மாகக் கூறிவிட்டு எழுந்து சென்றார்.

"சித்தி... ஒரு நிமிஷம்... இது சபரீஷுக்கும் தெரியும்து சொன்னேனா!" என்றவுடன் சட்டென்று தின்றுவிட்டவர், தவிப்புடன் திரும்பினார்.

"அதுக்கு சபரீஷ் என்ன சொன்னாரு...?"

"ம்... அவர் என்னை ஏத்துக்கறேன்னு தான் சொன்னாரு... நான் தான் மறுத்திட்டேன்... எனக்குள்ளே உணர்வுகள் செத்துப்போச்ச சித்தி! உயிரோட புதைச்ச மாதிரி என் உணர்வுகளை குழி தோண்டிப் புதைச்சிடுச்ச... அந்த மழை நாளன்னிக்கு ராத்திரி நடந்த கொடூரம்!

"என்னால இனிமே ஒரு மனைவியா... தாம்பத்ய ககத்தை சபரீஷுக்கு கொடுக்க முடியும்து சத்தியமாத் தோணலை... என் கய நலத்துக்காக அவர் வாழ்க்கையை என்னால பலியாக்க முடியாது... சத்தியமா நான் அதுக்கு சம்மதிக்கவும் மாட்டேன்!"

விரக்தியும், வீம்புமாய் கூறிவிட்டு எழுந்து பின்புறம் சென்றுவிட்டாள் அவள்.

மதிய நேர வானம், இருட்டத் தொடங்கி இருந்தது!

வேதனைத் துளிகள், அவள் விழியோரங்களில் ஐனித்தன.

மெல்லிய இருளில், தூரத்தே மலை மேல் அசைகின்ற ஒற்றை விளக்கொளியாய்... அவன் நினைவு!

இருட்டில், நிழலைத் தேடி அலைவதைப் போல் மனம் அலை பாய்ந்தது.

அதே நேரம், தன்னுடைய அறையில் அமர்ந்து எங்கோ வெறித்துக் கொண்டிருந்த சேவியருக்குள், பழைய நினைவுகள் புதையலாய் மேலெழும்பின.

காஞ்சனாவை இங்கு பார்ப்போமென்று சத்தியமாக அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

எத்தனை வருடத் தவம் இது...! பல யுகங்கள் வந்தாலும் பிரிக்க முடியாத மாதவம் போல்...!

பார்த்தவுடன், ஏனோ மனதிற்குள் குரியோதயமாய்ப் பழைய ஞாபகங்கள்!

அவை... இளமை அத்தியாயத்தில் எழுதப்பட்ட இனிய கவிதைத் தொகுப்பாய்!

சவி தன் சித்தியுடன் தங்கியிருப்பதாக கேதரின் கூறி யிருந்தாளேயொழிய, அவருக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டதா என்பதை அவள் கூறவில்லை.

ஆனால் அந்த வீட்டில் ஒரு ஆண் இருக்கின்ற அறி குறியே தென்படவில்லை.

மனம் பலப்பல எண்ணி பேதலிக்க ஆரம்பித்தது.

ஒரு வேளை அவளுடைய கணவர் இறந்திருப்பாரோ... எப்படியும் அவளுடைய அண்ணன் காஞ்சனாவிற்கு திருமணம் முடிக்காமல் இருந்திருக்க மாட்டார்.

குழப்பமான எண்ணங்களில் குழம்பித் தவித்தது...
உள்ளம்!

பிறகு, தாங்கமுடியாமல் கேதரினுடைய அறைக்
கதவைத் தட்டினார் அவர்.

அவள் திறந்தவுடன், "கேரி... உன்கிட்ட ஒரு விஷயம்
பேசணும்... சாரி... தூக்கத்துல டிஸ்டர்ப் பண்ணிட்டேனா?" தம் சங்கடத்துடன் கேட்டார்.

"யெஸ்... ஆனா என்ன பேசணும்னு வந்தீங்களோ
அதப் பேசிட்டே போகலாம்... ஏன்னா தூக்கம் கலெஞ்சி
டுச்சி" அவள் சிறு முறுவலுடன் கூறினாள்.

"ம்... சவியோட சித்தி காஞ்சனாவுக்கு... கல்யாணம்
ஆயிடுச்சா?" தயக்கத்துடன் கேட்டார்.

"இல்லை... அவங்க ஒருத்தரைக் காதலிச்சிருக்காங்க!
ஆனா சவியோட மாமா அதுக்கு ஒத்துக்காததால, அவங்க
ஒரு 'ஸ்பின்ஸ்டராவே' இருக்காங்க! நீங்க ஏன் அவங்க
களைப் பத்தி திடீர்னு கேக்கறீங்க அங்கிள்...?"

அதற்கு பதிலொன்றும் கூறாதவரின் விழிகளில், நூறு
கோடி ரூபியபிரகாசம்!

"தேங்க யூ கேரி..." என்றபடி மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்து
செல்லும் ப்ரின்ஸை வியப்புடன் தொடர்ந்தன கேதரினின்
விழிகள்!

"என்ன விஷயமாக இருக்கும்... காஞ்சனா ஆன்ட்
டியை இவருக்கு முன்பே தெரியுமா?"

பல கேள்விகள் மனதை தேனீக்களாய் குடைய,
யோசனையுடன் அமர்த்திருந்தபோது, அவளுடைய
அறையிலிருந்த டெலிபோன் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

கேதரின் அதை எடுத்தபோது, சவிதான் பேசினாள்.

"கேரி... இன்னும் கொஞ்ச தோத்துல... ஒரு ஃபேஸ் தட்
டிக் ரெடியா இரு... நீ மட்டும்தான்! எதுவும் கேக்காதே...
நாம ரெண்டு பேரும் ஒரு இடத்துக்குப் போறோம்..."
என்று கூறிவிட்டு வைத்து விட்டாள்.

யோசித்தபடி எழுந்த கேதரின், உடனே கிளம்ப ஆரம்
பித்தாள்.

மனதிற்குள் பல கேள்விகள் கண்ணாமூச்சி ஆடின.

நாலரை மணிக்கு அவளை அழைக்க வந்த சவியுடன்
கிளம்பியவள், "என்ன சவி! என்ன விஷயம்... எளி
ப்ராப்ளம்?" ஆவலுடன் கேட்டாள்.

"ஒண்ணுமில்லை... நீங்க கிளம்பி வந்ததுக்கு அப்
புறமா ப்ரின்ஸ் அங்கிள் எங்க சித்தியைப் பத்தி ஏதாவது
விசாரிச்சாரா?"

"ஆமாம்... ஏன்?"

அதற்கு சவி கூறிய பதிலில், வியப்பின் உச்சிக்கே
போனாள் கேதரின்.

"ஓ... இதை நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை சவி... ஓ
காட்! அங்கிள் தொடர்ந்து படிக்கிறதாலயும், ரிசர்ச்
பண்டதாலயும் தான் கல்யாணம் செஞ்சுக்கலைன்னு நான்
தினைச்சிட்டிருந்தேன்... இட்ஸ் எ ஷாக்கிங் சர்ப்ரைஸ்
ஃபார் மி!" பிரமிப்புடன் கூறினாள்.

அதற்குள் சபரீஷின் கெஸ்ட் ஹவுஸ் வந்திருக்க, விலிருந்து இறங்கிய இருவரையும் வாசலுக்கே வந்து ஆவலுடன் வரவேற்றான் அவன்.

பிறகு மூன்று பேரும் பேசியபோது, காஞ்சனா தன் விடம் பேசியதைப் பற்றி தயக்கத்துடன் கூறிய சைந்தவி, சபரீஷை தவிப்புடன் ஏறிட்டாள்.

“சபரீஷ்... உங்களுக்கு என் நிலைமை புரியுமோ? இளைக்கிறேன்... என்னால சித்தி சொன்னதுக்கு நிச்சயமா உடன்பட முடியாது... ஆனா இப்ப என்ன பண்ணறதுன்னும் தெரியலை!”

“சவி... நான் ஒரு யோசனை சொல்லவா? பேசாம நீ கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கற மாதிரி சரின்னு சொல்லு... முதல்லே அவசரமா அவங்க கல்யாணத்தை முடிச்சிடலாம்! அப்புறம் பாத்துக்கலாம்” இடைமறித்துக் கூறினாள் கேதரின்.

“அப்படி எல்லாம் சித்தியை கலபத்துல ஏமாத்த முடியாது கேரி! ஷி இஸ் ஸோ பிரில்லியண்ட்...! எங்க கல்யாணம் முடிஞ்சப்புறம்தான் அவங்க அங்கிலோட சேரதைப் பத்தியே யோசிப்பாங்களாம்!”

கூறியபோது கவலையின் ரேகைகள் அவள் முகத்தில் தெரிந்தன.

சிறிது நேரம் கழித்து “சவி... நான் யோசிச்சி ஒரு முடிவு வெடுக்கிறேன்... காலையில் அது என்னன்னும் சொல்றேன்” என்றபடி சபரீஷ் அவர்களுக்கு டிபன் வரவழைத்தான்.

பிறகு சாப்பிட்டுவிட்டுத் திரும்ப வரும் வழியில் இருவரின் மனமும் பெரும் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தன.

மறுநாள் காலையில் சவி ஹோட்டலுக்கு கிளம்பிக் கொண்டிருந்த போது, போன் ஒலித்தது.

பள்ளிக்குத் தயாராகி, வெளியில் செல்லத் தயாராக இருந்த காஞ்சனா தான் போனை எடுத்தார்.

மறுமுனையில் என்ன கூறினார்களோ... “சவி...” என்று சுதறலாக அழைத்தார்.

“என்ன சித்தி...?” என்றபடி ஓடி வந்தாள் அவள்.

“நான் இத்தனை நாள் காத்திருந்ததுக்கு அர்த்தமே இல்லாமப் போயிடுச்சு சவி! கடவுளே... நான் சேவியரைப் பாக்காமலே இருந்திருக்கலாம்...” சரிந்து அமர்ந்து அழ ஆரம்பித்தார் அவர்.

“என்னாச்சு சித்தி.. ப்ரின்ஸ் அங்கிளுக்கு என்ன?”

“காலையில் கார் எடுத்துக்கிட்டு அவங்க ரெண்டு பேரும் சுத்திப் பார்க்கப் போனாங்களாம்... அந்தக் கார் பள்ளத்துல உருண்டு... அதிலே சேவியர் மட்டும்...!”

“யார் சித்தி சொன்னாங்க?”

“ஹோட்டல்லே இருந்து போன் பண்ணினாங்க... உன்கிட்ட சொல்லச் சொன்னாங்க!” முகம் மூடி அழ ஆரம்பித்தார் அவர்.

அதிர்ச்சியும், கலக்கமுமாய் அவரை எழுப்பி அமர்த்தி அணைத்துக் கொண்ட சவியரின் செய்கைகளை, காஞ்சனா கொஞ்சம் கூட உணரவேயில்லை!

“கடவுளே... சேவியர் எங்கேயோ இருக்காருன்ற தைரியத்துல இத்தனை நாள் வாழ்ந்திட்டிருந்தேனே... இனிமே... அவர் போனப்புறம் நான் யாருக்காக வாழணும்...?”

“அவரைப் பார்த்த மறு நிமிஷமே இந்த வேலையும் வேண்டாம்... ஒரு விம்பும் வேண்டாம்னு ஒடியிருந்திருக்கணுமோ? அவர் எனக்காகத் தானே காத்திட்டிருந்தாரா! அந்த அற்புதமான மனுஷரோட உணர்வுகளைப் புரிஞ்சிக்காம, அவரோட ஆசைய நிறைவேத்த முடியாத ஒரு கயதலப் பிறவியாயிட்டேனே சவி...?”

“நான் சாகற வரைக்கும், என் மனசல ஒரு மூலையில இருந்து என் மனசாட்சி என்கிட்ட ஆயிரம் கேள்வி கேட்டுட்டே இருக்கும்... நான் அதுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போறேன்...”

தனக்குள் புலம்பியபடி பரிதவித்த காஞ்சனாவைப் பார்த்தபோது, சவிக்கு காதல் என்பது எவ்வளவு தீவிரமான உணர்வென்று புரிந்தது... இதயம் பிளந்து விடும் போல் வலிக்க ஆரம்பித்தது.

அதே நிமிடம் “காஞ்சனா...” என்ற அழைப்பு அவளை உகப்ப, விம்மல்களுக்கிடையே நிமிர்ந்தார்.

எதிரில் சேவியரைக் கண்டதும் ஒரு கணம் தான் உறைந்து தின்றார்.

மறு கணமே ஓடிச் சென்று அவருடைய மார்பில் தஞ்சம் புகுத்தவரை, சேவியர் நிம்மதியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் அணைத்துக் கொண்டார்.

பின்னாலேயே வந்து நின்று ‘வெற்றி’ என்பதுபோல் கட்டை விரலை உயர்த்திக் காட்டிய சபரீஷையும், கேதரினையும் கண்டவுடன், சவியின் விழிகள் ஆனந்தக் கண்ணிரில் நிறைந்தன.

மெதுவாக அவருகில் வந்தவள், “தேங்கய்ய சபரீஷ்” என்றபோது, அவள் குரல் பெரிதும் நெகிழ்ந்திருந்தது.

பிறகு, அனைவரும் அங்கு இருப்பதை உணர்ந்து காஞ்சனா வெட்கத்துடன் விலக, சேவியரும் மனம் திறைத்த புன்னகையுடன் மென்மையாகக் கேட்டார்.

“உன் மனசாட்சிக்கெல்லாம் தீ பதில் சொல்ல வேண்டாம் காஞ்சனா... என்னோட ஒரேயொரு கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்லு... என்னை உடனே கல்யாணம் செஞ்சிக்க சம்மதமா?”

“ம்” என்றபடி நாணத்துடன் தலையசைத்தார் காஞ்சனா.

அந்த நிமிடம், சபரீஷின் விகவருபம் சவியைப் பெரிதும் உடைப்பதாய்!

தனக்காக அவன் பார்த்துப் பார்த்து எவ்வளவு செய்கிறா னென்பதை நினைக்கும்போதே, மனம் சபரீஷை நினைத்து உருகியது.

காஞ்சனாவின் பிடிவாதத்தை மையப்படுத்தியே அவன் தன் ஆசையை சவியின் விஷயத்தில் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கலாம்... அதை விட்டுவிட்டு சவியின் விருப்பத்திற்கு மதிப்புக் கொடுத்து, காஞ்சனாவைப் பிரச்சனையின்றி சேவியரிடம் சேர்த்த விதம், அவனைப் பெரிதும் நெகிழ வைப்பதாய்...!

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு, காதலின் சாரல் மனதில் அடிக்க ஆரம்பித்தது.

உடனே காட்சிப் பிழைபோல் தன் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த அந்த இரவுப் போராட்டம் கண் முன்னால் வர, இயல்பாக இருக்க முடியாமல் துடித்துப் போனாள் அவள்.

முகம் சொல்லொணாத துயரத்தை கண்ணாடியாய்ப் பிரதிபலித்தது.

அவள் முகத்திலிருந்தே மனதைப் படித்த சபரீஷ், அவளை ஆறுதலான பார்வையால் வருடி, தன் தவிப்பை வார்த்தைகளால் கூறாமல், விழிகளால் உணர்த்தினான்.

வலியும், வேதனையும் அவளுடைய உயிர்த்துடிப்பைக் களவாடி விடுமோவென்ற பயம் அவனுக்குள்ளும் விரிவிப் பரவியது. ஆனால் அவளைக் காக்க வேண்டுமென்ற உறுதி உடனே வந்தது.

"சரி... எல்லாம் நல்லபடியாக முடிஞ்சிருச்சி... எப்போ கல்யாணம்? ஒண்ணு சர்ச் வெட்டிங்... இன்னொன்று இந்து முறைப்படி திருமணம்... எது முதல்லே... சீக்கிரம் சொல்லுங்க" ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் கேதரின்.

"முதல்லே சர்ச் வெட்டிங்தான்! ஆன்ட்டியோட அம்மா அண்ணனுக்குப் பேசிட்டு... அப்புறம் இங்க இருக்கற சேவியர் அங்கிலோட உறவுக்காரங்களுக்கும் சொல்லிட்டு நம்ம ஊரிலேயே சர்ச்லே ஏற்பாடு பண்ணிடலாம்..."

சபரீஷ் கூறியவுடன் காஞ்சனா, சேவியர் இருவரின் முகமும் மலர்ந்தது.

"ஒரு திமிஷம்... எனக்காக காஞ்சனா மதம் மாறுறதில் எனக்கு சம்மதமில்லை... அவ அவளாவே... நான் நானாவே இருக்கோம்... இதிலே மதம் குறுக்கிட வேண்டாம்... ரிஜிஸ்டர் ஆஃபீஸ்லே கல்யாணத்தை முடிச்சிட்டு, ஒரு சின்ன ரிசப்ஷன் குடுத்திடலாம்..."

அவர் கூறியதும், "வாவ்..." என்றபடி கை தட்டினாள் கேதரின்.

மறு நிமிடமே, அங்கு ஆனந்தமும் அமைதியும் கைகோர்க்க, காஞ்சனாவை உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் இறிக அணைத்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள் சனி!

"மன்னிலிருந்து வெளியில் வந்தால்தான் வைரத்திற்கு மதிப்பு... தோல்விகளிலிருந்து வெளி வந்தால்தான் மனிதனுக்கு மதிப்பு."

அம்பேத்கருடைய வரிகளின் நிஜம் புரிந்தது.

அன்றிரவு, வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, அவளிடம் ஒரு உதவியைக் கோரினார் காஞ்சனா.

"சனி! எனக்கு இந்த ஊரை... இந்த அற்புதமான மனுஷங்களை... அந்தப் பிள்ளைகளை விட்டுட்டுப் போகவே மனசில்லைடா! ஆனா, இத்தனை வருஷம் சேவியருக்காக நான் காத்திருந்ததுக்கும் ஒரு அர்த்தம் வேணுமே! ஏதாவது ஒரு லட்சியத்தை அடையணும்னா, வேறு எதையாவது இழந்துதான் ஆகணும்கிற உண்மை எனக்கு இன்னிக்குத்தான் புரியுது! எனக்கு ஒரே ஒரு ஹெல்ப் பண்ணுனியா?" பெரும் சஞ்சலத்துடன் கேட்டார்.

"சொல்லுங்க சித்தி... நான் என்ன செய்யணும்? என்னை ஒரு முழு மனுஷியா உருவாக்கினது நீங்கதானே! என்னால முடிஞ்சதை நான் கட்டாயம் செய்வேன்."

"நீ கொடைக்கானல்லே இருக்கிற வரைக்கும், இந்த மலை ஜாதிப் பிள்ளைங்களுக்கு இலவசமா ட்யூஷன் எடுக்கணும்... முடியுமா? நான் பாதியில் விட்டுட்டுப் போற இந்தக் கடமையை, அட்லீஸ்ட் இந்த வருஷக் கடைசியில் எக்ஸாம் வரவரைக்குமாவது செஞ்சு முடிப்பியா சனி?"

"திச்சயமா செய்வேன் சித்தி! நீங்க போனப்புறம் எனக்கும் பொழுது போகறது ரொம்ப கஷ்டம்! அதை இப்படிப் பயனுள்ளதா ஆக்கிக்கறது நல்லதாச்சே!"

அவள் உறுதியளித்த பிறகே நிம்மதியாக உறங்கினாள் காஞ்சனா.

26

அடுத்த நாளே, காஞ்சனா விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு காரில் அம்பாசமுத்திரத்திற்கு கிளம்பினாள்.

மலை ஜாதி மக்களும், பிள்ளைகளும் விஷயத்தை கேள்விப்பட்டு ஓடி வந்து விட்டனர்... தங்களால் இயன்ற பரிசுப் பொருட்களை அளித்து கண்ணீருடன் அவரை வழியனுப்பி வைத்தனர்.

கேதரிலும் சேவியரும், அவர்களுடைய சொந்த ஊரான திருநெல்வேலிக்கு கிளம்பினார்கள்.

அங்கு சென்று எல்லாவிடமும் பேசி சீக்கிரமே திருமணத்திற்கு நாள் குறிக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருத்தாள் அவர்.

சேவியரின் அண்ணனும், தங்கையும் அங்கிருப்பதால் அவர்களின் வீட்டிற்கு சென்றனர்.

வெளிநாட்டுப் பயணிகளின் வருகை அதிகமிருக்கின்ற நேரம் என்பதால், சைந்தவியால் விடுமுறை எடுக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அன்றிரவு போனில் பாட்டியிடமும் மாமாவிடமும் பேசியபோது, அவர்களிடம் பெரும் உற்சாகமும், பெரிய பாரம் இறங்கிய நிம்மதியும் தெரிந்தன.

“தேங்க் யூடா செல்லம்” என்ற சன்முகத்தின் குரல் வெகுவாய்க் கம்மியிருந்தது.

பிறகு அவள் மல்லிகாவிற்கும் போன் செய்து விபரம் கூறியபோது, அவரும் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார்.

“சனி... இந்த வாரக் கடைசியில் நான் கட்டாயம் ஊருக்குக் கிளம்பிப் போறேன்... காஞ்சனா நல்ல முடிவே இருக்கும்போதே அவ கல்யாணத்தை முடிச்சிடணும்... இந்த வீக் எண்ட் நீயும் வாயேண்டா!” என்றார் ஆவ லுடன்.

“இல்லைம்மா... இப்ப நல்ல சீசன் டைம்... ஆனா ட்ரை பண்ணேன்... முதல்லே பெரியவங்க எல்லாரும் பேசி முடிவு பண்ணுங்க... ப்ரின்ஸ் அங்கிளைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவங்க ப்ரதர், சிஸ்டர்ஸ்னாலே எந்தப் ப்ராப்ளமும் வராது... சீக்கிரமே கல்யாணத்தை முடிவு பண்ணுங்க... நானும் சபரீஷும் வரோம்...”

“சனி... இப்ப சொன்னே பாரு... அதைக் கேட்டவுடனே ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு... நீங்க ரெண்டு பேரும் பயணத்துல மட்டும் ஒண்ணா இல்லாம, வாழ்க்கையில் யும் ஒண்ணா இருந்தா நாங்க எல்லாரும் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவோம்... நல்லா யோசிச்ச ஒரு நல்ல முடிவா எட்டா!”

ஒரு பெருமூச்சுடன், “அம்மா... முதல்லே சித்தி கல்யாணத்தை முடிங்க... எனக்கென்ன அவசரம்...? உடனே சித்தியோட பேசுங்க... ரொம்ப நாள் கழிச்சி நம்ப வீட்டில ஒரு நல்ல விஷயம் நடக்கப் போகுது... சந்தோஷத்துல வீடு நிறையப் போகுது... அதப் பாருங்க... குட் நைட்...” மழுப்பலாகக் கூறியபடி போனை வைத்து விட்டாள்.

அந்த வாரமே, இரு குடும்பத்தினரும் கலந்து பேசி ஒரு நல்ல நாளாக முடிவு செய்தனர்....

உடனே ரிஜிஸ்டர் ஆஃபிஸிற்கு சென்று பதிவு செய்து விட்டார் சண்முகம்.

திருதெல்வேலியிலேயே ரிஜிஸ்டர் அலுவலகத்தில் திருமணத்தை முடித்துவிட்டு, மாலையில் அம்பாசமுத் திரத்தில் ரிசப்ஷன் வைத்து விடலாம் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

பாஸ்போர்ட் வாங்குவதற்கும், திருமணவேலைகளுக்கும், மகிழ்ச்சியுடன் ஓடியாடி வேலை செய்து கொண்டிருந்தார், சண்முகம்.

தினமும், போனில் காஞ்சனாவிடமும், கேதரினிடமும் பேசி கல்யாண ஏற்பாடுகள் நடப்பதைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தாள் சவி.

காஞ்சனா, பள்ளியில் விடுமுறையுடன் ஒரு மாத தோட்டமும் கொடுத்து விட்டார்.

சிறு பெண்ணைப் போல் நாணமும், திருமணக் களையும் சேர்ந்து, அவளை மேலும் அழகாக்கியிருந்தன.

பிரின்ஸும் காஞ்சனாவும் திருமணம் முடிந்து ஒரு மாதம் கழித்து அமெரிக்கா செல்லத் திட்டமிட்டிருப்பதாக சவியிடம் கூறினர்.

காஞ்சனா அவளிடம் "சவிக்குட்டி! ப்ளீஸ்... சப்ரீஷோட மனசையும் உணர்வுகளையும் புரிஞ்சிக்கடா! நான் ஊருக்குப் போறதுக்குள்ளே உன் கல்யாணத்தைப் பார்த்துட்டேன்னா திம்மதியாப் போவேன்...

"இப்ப இங்க எல்லாருக்கும் உன்னைப் பத்தின கவலை தான்! அதுவும் அண்ணா இன்னிக்கு என் கூட ரொம்ப நான் கழிச்சி... ஒரு மணி நேரம் மனசு விட்டுப் பேசி னாங்க! உன்னைப் பத்தியும் பேசினோம்...!"

அவர் கூறும்போதே இடைமறித்த சைந்தவி, "சித்த... அம்மா பாட்டிக்கெல்லாம் எதுவும்..."

"இல்லைடா... தெரியாது...! நம்ம ரெண்டு பேருக்காகவும் ரொம்ப கவலைப்பட்டிட்டு இருந்திருக்காங்க உங்க மாமா! இப்ப தான் அவங்களுக்கு பாதி பாரம் இறங்கின மாதிரி இருக்கு... நீயும் செட்டிலாயிட்டா, மீதி பாரமும் இறங்கிடும்னாங்க!"

கவலையும் வேதனையும், அவர் குரலில் மிகுந்து தெரிந்தன.

"ம்... சித்தி! பிரின்ஸ் அங்கிள் என்ன சொன்னாங்க... அதை முதல்லே சொல்லுங்க..."

"ஏய்... பேச்சை மாத்திரியா? நீ சப்ரீஷாக்கு எப்ப ஒரு நல்ல முடிவைச் சொல்லப் போறே... அத முதல்லே சொல்லு.. அப்புறம் ட்யூஷன் பிள்ளைங்கல்லாம் எப்படி இருக்காங்க...?"

"ம்... எல்லாருக்கும் உங்க ஞாபகம்தான்... நல்லாருக்காங்க! அப்புறம் என் முடிவு சித்தி... நான்தான் சொன்னேனே... சில விஷயங்களை வாழ்க்கையில் மறக்கறது ரொம்ப கஷ்டம்! விட்டுருங்க... ப்ளீஸ்!"

இதயத்தின் வேதனை, பெரும் ஊழிக்காற்றாய்... நெடுமூச்சாய் வெளிவந்தது.

ஒரு நொடி அமைதிக்குப் பிறகு "ம்.. சரி... நாளைக்குப் பேசுறேன்" என்று வைத்தார் காஞ்சனா.

அவர் மனதிலும், தாங்கமுடியாத வேதனையும், துயரமும் திறைந்தன.

இப்போதெல்லாம் தனிமை பழகிவிட்டாலும், என் றாவது பெய்யும் அதீதமான இடிச் சப்தத்துடன் கூடிய மழை, சவியை விதிர்த்து எழச் செய்வதும், பழைய சம்பவங்களை ஞாபக நூலில் கோர்த்து சரமாய் மனதில் புகுத்து ஒரு வித நடுக்கத்துடன் விழித்திருக்கச் செய்வதும், வாடிக்கை யாய்...!

மனம் திடீரென்று பலமிழந்தது போல், ஒரு பாதுகாப் பில்லாத உணர்வுடன் சோர்ந்திருந்தது.

ஆனால், மாலை நேரங்கள் பயனுள்ளனவாய், அந்தச் சிறு பிள்ளைகளுடன் அற்புதமாய்க் கழிந்தன.

அந்த வாரக் கடையில், ஊரை விட்டுத் தள்ளி, தான் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ரிசார்ட்டைப் பார்வையிட, அவளையும் அழைத்துச் சென்றான் சபரீஷ்.

இப்போதெல்லாம், இருவருக்குமிடையே நட்பின் இழை வலுவாக நெய்யப்பட்டிருந்தது.

இனம் புரியா பாச உணர்வும் அன்யோன்யமும் கை கோர்த்திருந்தன.

தன்னுடைய ப்ராஜக்டைப் பற்றி அவனும், அவ ளுடைய வேலையைப் பற்றி அவளும் உற்சாகமாகப் பகிர்ந்து கொள்வது, வழக்கமாகி இருந்தது.

அன்றும் வேலை நடத்த இடத்தை கற்றிப் பார்த்து விட்டுக் கிளம்பும்போது வேகமாக இருட்டிய வானம்,

இடியுடன் கூடிய பலத்த மழையைப் பொழிய ஆரம் பித்தது.

அங்கு அருகிலேயே இருக்கின்ற கம்பெனி கெஸ்ட் ஹவுசிற்கு அவளை அழைத்துச் சென்றான் சபரீஷ்.

மழை விட்டதும் கிளம்பலாமென்று அவர்கள் காத் திருக்க... மழையும் விடவில்லை... திடீரென்று மின்சார மும் நின்று போய் விட்டது.

அந்த கெஸ்ட் ஹவுசின் கேர் டேக்கர் ஏற்றி வைத்த மெழுகுவார்த்தியின் வெளிச்சத்தில், இருவரும் மெளன மாக அமர்ந்திருந்தனர்.

தனிமையின் இறுக்கமும், மழை இரவின் மறக்க முடியா நினைவுகளும் அவளுக்குள் ஊடுருவின.

அப்போது சபரீஷின் செல் ஒலிக்க எடுத்துப் பேசினான் அவன்.

“ஓ! அப்படியா! சரி! நானும் சவியும் இங்கேயே தங் கிடறோம்... ஒண்ணும் ப்ராப்ளமில்லை... சாப்பாடு இருக்கு... ரெண்டு ரூம்ஸ் இருக்கறதால மேனேஜ் பண் ணிக்கறோம்... ஆமாம், இங்கேயும் கரெண்ட் இல்லை” என்றபடி செல்லை அணைத்தான்.

பதட்டத்துடன் அமர்ந்திருந்த சவியிடம், “வழியிலே பெரிய மரம் - ஒண்ணு விழுந்து நாம போக வேண்டிய ரோடு பிளாக் ஆகியிருக்காம்... அதக் க்ளியர் பண்ண மிட் தைட் ஆயிடுமாம்... நாம ரெண்டு பேரும் இங்கேயே தங்க வேண்டியதுதான்... வேற வழி இல்லை.. காலை யிலக் கிளம்பலாம்...!” யோசனையுடன் கூறினான் சபரீஷ்.

“வேற வழி இல்லையா?”

அவள் தவிப்புடன் கேட்டபோது, "இல்லை... இந்த குட் கிளியராகி மிட் னைட் இந்த மழையில்ப் போறது சேட்டி இல்லை... அதுக்கு இங்கேயே தங்கிட்டு காலை யில் கிளம்பறது தான் நல்லது... நீ அந்த ரூமிலே தங்கி... தான் பக்கத்து ரூமில் படுத்துக்கறேன்..." என்று அக் குக்கான அறையைக் காட்டினான்.

பூமிடமிருந்து பயந்து ஓடும் மாளைப் போல் வேகமாகச் சென்று அந்த அறைக்குள் பார்த்தவளை, ஒரு தட்சத்திர ஓட்டலின் அறையைப் போல் எல்லா வசதிகளும் பதுகாப்பும் நிறைந்திருந்த அந்த இடம், அமைதியடையச் செய்வதாய்!

ஆனாலும், மனதிற்குள் ஏதோ ஒரு வித அலைப்புறுதல் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

பளிர் பட்டந்த காலையின் அற்புத சிலிர்ப்பை உள்வாங்கியது போல், தான் காதலை உணர்ந்த அந்த ஆதி நாட்கள் பேரழகாய் உள்ளே பரவின.

27

அன்றிரவு, சாப்பிட்ட பிறகு சபரீஷுக்கு 'குட் னைட்' சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் வந்து படுத்தவளுக்கு, பலமாய் கேட்ட இடி சப்தத்தினால் வெகு நேரம் உறக்கமே வரவில்லை.

பிறகு உறங்கியவளுக்குள், அந்த மழை நாளிரவின் ரூபங்கள் மெல்ல ஆக்ரமிக்க, யாரோ தன்னைத் தூத்துவதைப் போல் ஒரு உணர்வு!

மழை வெள்ளமாகிக் கரை புரண்டு ஒரு புறம் ஓட, தப்பிக்க முடியாமல் கரையில் அவள் நிற்க... பெரிய மரம் ஒன்று சரிந்து விழ... அவளைப்பிடித்து யாரோ கீழே தள்ளுகிறார்கள்... ஒரு கொடூரமான முகம் கண்களாக் கருகே விகாரமாய் வருகிறது...

பெரும் இடியோசையும், சோவென்ற மழையின் சப்தமும் அவளுக்குள் முரக கொட்ட, கண்களைத் திறக்க முடியாமல் ஒருவித அவஸ்தை உணர்வுடன் கதற ஆரம்பித்தவள்... நிறுத்தவேயில்லை.

தன் அறையில் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த சபரீஷுக்கு ஏனோ விழிப்பு தட்டியபோது, எங்கிருந்தோ ஒரு தீனமான அலறல் கேட்க, மனதில் சட்டென்று ஒரு பதட்டம் பரவியது.

அந்த சப்தம் சவியுடையது போல் இருக்கவும், பதறிப் போய் ஓடியவன் அவசரமாகக் கதவைத் தட்டியபோது அது லாக் செய்யப்பட்டிருப்பது புரிந்தது.

ஓடிச் சென்று ஹால் ரிசப்ஷனில் மாட்டியிருந்த மாற்றுச் சாவியால் அறைக் கதவை திறந்து சபரீஷு வேகமாக உள்ளே நுழைந்தான்.

அங்கு படுக்கையில் படுத்தபடியே முகத்தை மூடிக் கொண்டு அலைப்புறுதலுடன் புரண்டபடி கதறிக் கொண்டிருந்தாள் சவி.

அன்றைய இரவு உருவாக்கிய பொறி... அந்த இடி மழை ஊதி விட்ட நெருப்பு... பல ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டாலும் இன்னும் அணையாமல் எரிந்த கனல்! அது அவளை இன்றும் உருக்குலைத்து சிதறடிப்பது புரிந்தது.

இதயத்தின் ஆழம்வரை யாரோ கத்தியைச் செலுத்தி னாற்போன்ற வலியுடன், ஓடிச் சென்று அவளை அள்ளி

அனைத்து தன்னுடன் சேர்த்து ஒரு விலை மதிப்பில்லா பொக்கிஷத்தைப் போல ஏந்திக் கொண்டான் அவன்.

மனம் கழிவிரக்கத்தில் துடிக்க, அவன் நிலை கண்டு அவனுடைய இமைகள் நனைந்தன.

இயலாமையால் மனம் மௌனமாய்க் கதறி, சிறு குழந்தையைப் போல் அவளை ஆதரவாக வருடி, மென்மையான குரலில் ஆறுதல் கூறியபடி சமாதானப் படுத்தினான் சபரீஷ்.

அன்று, அவன் தன் அலைப்புறுதல் குறைந்து சமா தானமடைய வெகு நேரமாயிற்று.

பருந்தின் சடசடப்புக்கு அஞ்சி தாயின் சிறகுகளுக்குள் இதம் தேடும் பறவையாய், அவன் பிடிக்குள் அடங்கி யிருந்தான் அவன்.

பிறகு மெதுவாக நிமிர்ந்தவனுக்கு, ஒன்றுமே புரிய வில்லை.

"என்னடா கண்ணம்மா? நான் பக்கத்துல இருக்கும் போது இங்கே யார் உன்னை என்ன செஞ்சிட முடியும்? உன் மேல ஒரு தாசு கூடப் படாம என்னால பாத்துக்க முடியும்..ஏன் இவ்வளவு பயம்... எந்த நேரத்திலயும் உனக்கு நான் இருக்கேன்... இருப்பேன்!"

காதோரம் மயிலிறகாய் வருடி இதப்படுத்தின, அவன் வார்த்தைகள்!

"இல்லை... அந்தக் கனவு...நான்..."

அந்தத் தீக் களவின் பாதிப்பிலிருந்து அவன் விடுபட வில்லை என்பதை மெலிதாய் நடுங்கிய குரலும், மிரட்சி யுடன் அலை பாய்ந்த விழிகளும் கூறின.

"என் செல்லக் கண்ணம்மா! எல்லாம் சரியாயிடும்! அந்தக் கொடுமையான இழப்பை... அந்த இரவிலே நடந்த கொடூரத்தை... அதைத் தடுக்க முடியலையெங்கிற ஆத்திரத்தை... உனக்குள்ளே போட்டு அடக்கி வச்ச மறுகிட்டே இருக்கே பாரு... அது தான் இந்தக் கனவு களுக்குக் காரணம்!

"அதுவும் அந்த மாதிரி ஒரு இடி மின்னலோட கூடிய ஒரு மழை நாளிலே, அந்த ரணங்கள் விகவருபம் எடுத்து உள்ளே முட்டி மோதி உன்னை அலைக் கழிக்குது!

"இதுவரைக்கும் அதைப் பகிர்ந்துட்டு ஆதரவா சாஞ்சு ஒரு தோள் இல்லாமத் தனிமையில் இருந்தே... இனிமே உனக்கு நான் இருப்பேன் கண்ணம்மா! உனக்கு உயிரா... துணையா... தாய் மடியா... எல்லாமுமா நான் இருப்பேன்.. இது சத்தியம்!

"இனிமேயும் உன்னைத் தனியா விட எனக்கு பயமா இருக்கு... போதும், இதுவரைக்கும் நீ பட்ட கஷ்டமெல்லாம்... இனிமே நான் உன்னைத் துன்பப் பட விட மாட்டேன்..."

"இன்னிக்கு மாதிரியே என்னிக்கும் உன் கூடத் துணையா இருப்பேன்..."

அவன் உறுதியாகக் கூறியவுடன் அவனுடைய தேக மெங்கும் சிலிர்த்தது.

"சபரீஷ்..." மென்மையாக ஆனால் தவிப்புடன் அழைத் தான்!

"ப்ளீஸ்... எதுவும் சொல்லாதே சனி! இன்னிக்கு நான் உன்னைத் தொட்டது... அணைச்ச ஆறுதல் படுத்தினது... உனக்கு ஏதும் கஷ்டமா இருக்கா? அதாவது..."

அருவெறுப்பா... பிடிக்காத மாதிரி... இப்படி எதுவும்...?.. வேதனையும் தவிப்புமாகக் கேட்டான்.

சற்று தேரம் போசித்தவள் "ம்... இல்லையே" மெதுவாகக் கூறியபோதுதான், தான் இன்னும் அவளுடைய கையணைப்பிலேயே இருப்பது நினைவிற்கு வர, ஒரு பட்டாம் பூச்சியின் படபடப்போடு அவனிடமிருந்து சினுங்கலாக விடுபட்டு, கூச்சத்துடன் விலகினாள் அவள்.

"ஏம்... இப்பதான் கஷ்டமா இல்லைன்னு சொன்னே... உடனே பிடிக்காம விலகிப் போறே?" ஆதங்கத்துடன் கேட்டான் அவன்.

"ஊஹும்... பிடிக்காம இல்லை..." பதறியபடி வேகமாக உதடு கடித்தான்.

"அப்போ பிடிச்சிருக்கா!"

கண்களில் சிறு குறும்புடன் கேட்டவனையே இமைக்காது நோக்கியவளுக்குள், மெல்லிய சலனம்!

உடனே "சாரி!" என்று விலகிய சபரீஷ், "நான் உன்னைத் தொத்தரவு பண்ண மாட்டேன் கண்ணம்மா! நீ எந்த அளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கேன்னு எனக்குத் தெரியும்... சோ... வெளிப்படையாவே சொல்றேன்..."

"எனக்கு மனைவின்னு, ஒரு துணையா, ஒரு தோழியா நீ இருந்தாப் போதும்... ஒண்ணுமே இல்லாம இருக்கறதுக்கு, அரை ரொட்டித் துண்டு எவ்வளவோ மேல்... இல்லையா? அது மாதிரித்தான்!

"செக்ஷுவல் ரிலேஷன்ஷிப்பை நீ விரும்பலைன்னு எனக்குத் தெரியும்... அதுதான் உன்னோட ஆழ் மன உணர்வுகளை இவ்வளவு ஆட்டி வைக்குது..."

"ஹூம்.. உடல்கள் இணையறதைவிட மனக் இணையறதுதான் உன்னதமானதுன்னு நினைக்கிறவன் நான்...! அது நமக்கு எப்பவோ நடந்தாச்சு... என்னால முடியும்டா! உனக்குப் பிடிக்காத எதுவுமே எனக்கும் வேண்டாம்...!

"நான் மிருகம் இல்லை... மனுஷன் தான்... அதுவும் உன்னோட உணர்வுகளை நல்லாப் புரிஞ்சிக்கிட்ட ஒருத் தன்... உன்னை எதுக்கும் ஃபோர்ஸ் பண்ண மாட்டேன்... என்னை நம்பி ஏத்துப்பியா கண்ணம்மா?"

அவன் மிருதுவாகக் கேட்டபோது, அந்தக் கண்களில் தெரிந்த நம்பிக்கையும், ஆவலும், அவளுடைய மறுப்பைக் கட்டிப் போட்டன...!

காலம் காலமாய், அவன் தனக்காகக் காத்திருந்ததை... தன் மேல் உயிராய் இருப்பதைப் புரிந்து கொண்டவளின் இதயத்திற்குள், பெரும் போராட்டம்!

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு "ம்... சரி" என்றபோது, எதிலிருந்தோ அவளைக் காப்பவன் போல, சட்டென்று அவளை இறுக அணைத்தவன், "தேங்க் யூ" என்றான் உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில்!

"ப்ளீஸ்..." என்று அவள் விலக, "சாரி கண்ணம்மா... இதுதான் கடைசி தடவைங்கறதால... சரி... நீ படுத்துத் தூங்கு... நானும் இந்த ரும்லேயே கிழே படுத்துக்கறேன்..." என்றவன் அருகிலிருந்த கம்பளியை எடுத்துக் கார்ப் பெட்டில் விரித்துப் படுத்துக் கொண்டான்.

அன்றைய இரவு, இருவருக்குமே உறங்கா இரவாய்!

உறங்கினால் கனவு வருமே என அவள் விழித்திருக்க... கனவு வந்தால் அவள் காயப்படுவாளே என இவன் விழித்தபடி துணையிருக்க... வெகு நேரம் கழித்து எதி - 12

இருவருமே சேர்ந்து போய்த் தூங்கும்போது லேசாக விடிய ஆரம்பித்திருந்தது.

அந்த பனிக்கால விடியல்... சைந்தவியின் வாழ்க்கையில் இனிய விடியலாய் ஒளி சேர்க்க ஆரம்பித்தது.

28

மிறுதான் காலையில், சூரியனின் மெல்லிய கிரணங்கள் ஜன்னல் வழியே சபரீஷின் மேல் படர்ந்து வருடி, அவனை எழுப்பின.

தேற்றைய இரவின் ஞாபகங்கள் கனவு போல் வர, தலையைக் குலுக்கி எழுந்து அமர்ந்தவன் திரும்பிய போது, மெத்தையில் சிறு குழந்தையைப் போல் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான் சவி.

யின்சாரம் வந்திருக்க, அவளின் முன்னுச்சியில் செல்ல மாய் உறவாடிக் கொண்டிருந்த கூந்தல் சுருளை ஒதுக்கி விடத் தன்னையறியாமல் ஆசைசுடன் நீண்ட விரல்களை அடக்கிக் கொண்டான் அவன்.

விடியலில், அப்போதுதான் மலர்ந்த மென்மையான மலரைப் போல் சயனித்திருந்தவளை எந்த நாளிலும் கலங்க விடக்கூடாது என்ற உறுதியுடன் தன் அறைக்குச் சென்றான்.

மனம் முழுவதும், குறிஞ்சி மலர்க் கூட்டமாய் அவன் நினைவுகள்!

அவன் குளித்துவிட்டுத் தயாராகி வரும்போது, அவளும் ஹாலில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்தபடி காபி அருத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனைக் கண்டதும் “சபரீஷ்... ரெடியாயிட்டீங்களா! ஒரு நிமிஷம்... நானும் குளிச்சிட்டு வந்திடறேன்... ரோடு கிளியராயிடுச்சாம்... கேர் டேக்கர் மாதையன் சொன்னார்...” சிறு முறுவலுடன் எழுந்தாள்.

“ஒரு நிமிஷம் சவி!” மென்குரலில் அவளைத் தடுத்தவன் அருகில் வந்தான்.

“நேத்து நைட் நடந்ததெல்லாம் ஞாபகம் இருக்கா..? நேத்து நைட் எனக்கு ஒரு ஒப்புதல் தந்தியே... அது பயத்தினாலயோ... இல்லை என்னோ வற்புறுத்தல்னாலயோ நீ சரின்னு சொன்னதா இருக்கக்கூடாது... ஆழ் மனசில இருந்து வந்த தெளிவான முடிவா இருக்கணும்...” ஆழமான குரலில் கேட்டான்.

அவன் விழிகள், தவிப்புடனும் எதிர்பார்ப்புடனும் பளபளத்தன.

சட்டென்று நிமிர்ந்தவளின் விழிகளில், மெல்லிய நீர்த்திரையிடலோடு சிறு குழப்பமும் தெரிவது போல்!

“ஓ... குழப்பமா இருக்கா சவி... அப்போ வேண்டாம்...”

“இல்லை... தெளிவாத்தான் இருக்கேன் சபரீஷ்... உங்க முடிவுல எனக்கு சம்மதம்தான்... நான் உங்களை நம்பறேன்..”

மெல்லிய குரலில் தலை குனிந்தபடி கூறினாள் அவள்.

சட்டென்று அவளிடம் கசிந்த அந்த முதல் வெட்கம், பொக்கிஷமாய் அவனுள் நிறைந்தது.

உடனே ஒற்றை விரலில் அவள் முகத்தை நியிர்ந்தி யவன், "அப்புறம் ஏன் இந்தக் கலக்கம்..?" மென்மை யாகக் கேட்டான்.

"இல்லை... உங்க முடிவை நீங்க மறுபரிசீலனை செய்யறீங்களே... மனசை மாத்திட்டீங்களேன்னு ஒரு திமிஷம் தவிச்சுப் போயிட்டேன்.." மெல்ல முணுமுணுத் தான் அவள்.

சட்டென்று, அவனுக்குள் எதுவோ மலர்வது போல்...!

இரு கைகளாலும் அவளுடைய முகத்தை ஏந்தியவன் "சனி... எந்தக் காலத்துலயும் என் மனசு மாறாது.. எத்தனை வருஷமானாலும் நீ மாறுறதுக்காக அது காத்திட்டிருக்கும் கண்ணம்மா! ஐ ப்ராயிஸ் யூ."

ஆழமான குரலில் கூறிவிட்டு, சட்டென்று விலகி வெளி யில் சென்று காற் தயாராக இருக்கிறதா என்று பார்த்தான்.

பிறகு, அவள் குளித்துவிட்டு டிபன் சாப்பிட்டு முடித்து கிளம்பிச் செல்லும்போது வழியில் ஒரு மரத்தடியில் காணாத நினைப்பினால்.

அவளிடம் திரும்பி, "சனி! இப்பவும்... உனக்கு எந்த செகன்ட் தாட்டும் இல்லைன்னா... நாம கல்யாணம் பண்ணிக்க முடிவெடுத்திருக்கறதைப் பத்தி முதல்லை மல்லிகா ஆன்ட்டிக்குச் சொல்லிடலாமா?" ஆவலுடன் கேட்டான்.

சிறு குறுகுறுப்புடன் "ம்... பேசலாம்" என்றவன் உடனே தன் செல்லை உயிர்ப்பித்து தன் அம்மாவின் செல்லுக்குத் தொடர்பு கொண்டான்.

மல்லிகா எடுத்ததும் "அம்மா... எப்படி இருக்கீங்க..?" என்பதற்கு மேலாக ஏனோ எதுவுமே பேச முடியாமல் உடனே அவளிடம் கொடுத்து விட்டான்.

அந்த திமிடம் ஒவ்வொரு செல்லிலும் தேசப் பூக்கள் மலர்ந்து, சபரீஷைப் பற்றி நினைத்தாலே உடலெங்கும் பரவசமும் வெட்கமும் துளிர்க்க ஆரம்பித்தன.

"ஆன்ட்டி... உங்க எல்லாருக்கும் ஒரு குட் நியூஸ்... நானும் சனியும் கூடிய சீக்கிரமே கல்யாணம் செஞ்சுக்க லாம்னு முடிவெடுத்திருக்கோம்..."

அவன் கூறியவுடனே மறுமுனையில் ஒரு கணம் எந்த சப்தமும் இல்லை.

"ஆன்ட்டி..." அவர் லைனில் இருக்கிறாராவென்ற சந்தேகத்துடன், அவன் அழைத்தான்.

"ரொம்ப சந்தோஷம் சபரீஷ... இந்த ஒரு திமிஷத்துக் காகத் தான் நான் இத்தனை நாளா காத்திட்டிருந்தேன்" எனும்போதே அவர் குரல் உடைந்தது.

அவர் அழுவதும், வெகுவாய் நெகிழ்ந்திருப்பதும் புரிந்தது.

பிறகு வீட்டில் எல்லோரிடமும் அவன் பேச அவர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கித் தத்தளித்தனர்.

காஞ்சனாவின் திருமணம் முடிந்த மறு வாரமே அம்பாசமுத்திரத்தில் சபரீஷை சந்தனியின் திருமணத்தை விமரிசையாக நடத்தி விடலாமென்று உடனே பேசி முடிவெடுத்தனர்.

ஜெகதீசனுக்கும் வள்ளிக்கும் விபரத்தைக் கூறிய போது, வள்ளி போனிலேயே அழுது விட்டாள்.

அவர் வெகு நாட்களாக எதிர்பார்த்திருந்த இனிய செய்தி, மனதை ஆளந்த வெள்ளமாகி விழிகளைக் கசியச் செய்தது.

* * *

பிறகு வந்த நாட்கள், திருமண ஏற்பாடுகள் செய்வதில் செல்ல, சைத்தவியை ஒரு மாத விடுப்புடன் ஊருக்கு வரும்படிக் கட்டாயப்படுத்தினார் மல்லிகா.

அவள் சபரீஷாடன் கலந்து பேசியபோது, அவள் இரண்டு மாதங்கள் அவளுடைய வேலைக்குத் தற்காலிகமாக ஒருவரை நியமித்து, சைத்தவியை ஓய்வாக இருக்கும்படிக் கூறி அனுப்பி வைத்தான்.

அவளைத் தற்காலிகமாகப் பிரிவது அவனுக்கு உயிர் வேதனையாய்... ஆனாலும் அவளை எண்ணியே அனுப்பி வைத்தான்.

அவளைப் பிரிவது... அவளுக்கும் பெரும் கஷ்டமாய்!

ஆனால் மல்லிகாவும் விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு அம்பாசமுத்திரத்திற்கு வருவதால், எல்லோருடனும் ஒன்றாக இருக்கலாமென்று பாட்டி விருப்பப்பட, சைத்தவி கிளம்பினாள்.

அவளுக்காக டிராவல்ஸில் கார் ஒன்று ஏற்பாடு செய்திருந்தான் அவன்.

சபரீஷிடம் அவள் விடைபெறும்போது, அவளையறி யாமலே விழிகளிரண்டும் காதல் பாடத்தை மௌன மொழியில் பேச, இளவேனிற் சாரலாய் மனதிற்குள் ஒரு சிலிர்ப்பு வர சட்டென்று தலை குனிந்து கொண்டாள் அவள்.

இப்போதெல்லாம் அவளுடைய பார்வை தீண்டினால் கூட அவன் உணர்வுகள் தீயாய் தகித்தன.

அவள் விடைபெற்றுச் செல்ல, தன் உயிரினிலொரு பகுதி தொலைந்தது போல் அவளையே பார்த்தபடி, ஏக்கத் துடன் விடை கொடுத்தான் சபரீஷ்!

அவள் பிரிந்தபிறகு சபரீஷாக்குத் தெரிந்தது... காதல் சாமான்ய விஷயமில்லை... உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் கொடுத்துப் போற்றப்பட வேண்டிய ஒரு பொக்கிஷமென்பது!

காதல், ஆண் பெண்ணுக்கிடையே விழிகளால் பாலம் கட்டுகிறது.. உணர்வுகள் அதை உறுதியாய் முழுமையடையச் செய்கின்றன!

அதில்... ஒரு பக்கம் ஆண் திற்கிறான்... மறுபக்கம் பெண்! இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி... நேசித்தபடி... மற்றவரின் நினைவுகளை கசுமாய் சுவாசித்தபடி பிரித்திருக்கின்றனர்.

இன்று தானும் அந்த நிலையிலிருப்பதை, சைத்தவி உணர்ந்தாள்.

பல நேரங்களில்... ஒரு வித முழுமை உணர்வையும், சில நேரங்களில் வெறுமை உணர்வையும் சிலிர்ப்புடன் அவளுக்குள் உணர்ச் செய்தது... காதல்!

காஞ்சனாவின் திருமணத்திற்கு இரண்டு நாட்கள் முன்பே, சனி ஊருக்குச் சென்று விட்டாள்.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு அந்த வீட்டில் நிம்மதியும் மகிழ்ச்சியும் இணைந்து ஆட்சி செய்ய, திருமண ஏற்பாடுகள் விமரிசையாக நடந்து கொண்டிருந்தன.

திருநெல்வேலியில் ரிஜிஸ்தர் திருமணமும், அன்று மாலை அம்பாசமுத்திரத்தில் வரவேற்பும் நடத்த இருந்தனர்.

மறு வாரம் சபரீஷுக்கும் சவிக்கும் திருமணம் முடிவு செய்யப்பட்டிருப்பதால் அந்த வேலைகளும் நடக்க, எல்லோரும் ஆர்வத்துடன் ஒவ்வொரு வேலையாக எடுத்துச் செய்தனர்.

காஞ்சனாவிடமும், சவியிடமும் பெரும் மாறுதல் வந்திருக்க, திருமணம் என்ற மாயாஜாலம் இருவர் முகத்திலும் இனிய ரசவாதத்தைச் செய்திருந்தது.

காஞ்சனாவின் திருமணமும் வரவேற்பும் விமரிசையாக நடந்து முடிய, அடுத்து உடனே சவியின் திருமணத்திற்குத் தயாரானது அந்த ஊர்!

திருமணத்தன்று காலையில் ஒரு தேவதையைப் போல் மண மேடையில் வந்து அமர்ந்தவளை, எல்லோருடைய விழிகளும் தேனீக்களாய் மொய்த்தன.

சபரீஷ் இமை கொட்டி விழிக்க முடியாமல் உறைந்து போய் சிலையாகியிருந்தான்.

திருமணப் பெண்ணுக்கே உரிய வெட்கமும், தவிப்பும் அவனுடைய அழகைப் பலமடங்கு அதிகப்படுத்தியிருந்தன.

கேதரின் தான், அவளுக்குத் தோழியாக இருந்தான்.

திருமணத்தின் போதும், பிறகு நடந்த சடங்குகளின் போதும், ஏதோ ஒரு வித சிலிப்பும் கிளர்ச்சியும் சவியை ஆட்படுத்த, மௌனமாக இருந்தான் அவன்.

அவனுடைய விலை மதிக்க முடியாத அன்பில், அப்படியே ஆடிப்போயிருந்தது நெஞ்சம்!

வாழ்க்கை முழுவதும், அவனுடைய காதல் தூறல் தன்னை நேசத்தால் நனையச் செய்யும் என்பது புரிந்தது.

சபரீஷுக்கோ பெரும் வெற்றிக் களிப்பு!

எப்போதுமே, தான் நினைத்ததை அடைந்து விட வேண்டுமென்ற வேகமும் முயற்சியும் நிறைந்தவன் அவன்.

படிப்பிலாகட்டும்... தொழிலிலாகட்டும்... எல்லாவற்றையும் வாழ்க்கையில் திறம்படச் செய்து இளமையிலேயே பெரும் தொழிலதிபராக விகவருபமெடுத்திருந்த அவனுக்குள், தன்னுடைய காதல் மட்டுமே பெரும் சவுக்கடியாய்...!

அதற்காக சவியை மறந்து வேறு ஒரு பெண்ணை மணப்பதும் முடியாதென்பதை உணர்ந்து பிடிவாதமாகக் காத்திருந்தவனுக்குப் பரிசாய்... இன்று சவி கிடைத்தது, இமயத்தையும் தொட்டு விட்டதைப் போல் ஒரு உணர்வைத் தோற்றுவித்தது.

தன்னை மறந்தாலும், அவளை மட்டும் மறவாத நெஞ்சோடு தான் இருப்பதை ஒரு ஆளுமை உணர்வுடன் உணர்ந்தான் அவன்.

"சபரீஷ்... நினைச்சதை சாதிச்சிட்டோ..." டெல்லி யிருந்து வந்த பாலாஜியும் செல்வாவும் கை கொடுத்து

வாழ்த்தியபோது, அவன் முகத்தில் பெரும் மகிழ்ச்சிப் பரவசம்!

திருமண நிமிடங்கள், இனிதாய் கழிந்து கொண்டிருந்தன.

திடீரென்று அங்கு பெரும் சலசலப்பு எழ, என்ன வென்று பார்த்தால் அங்கு சபரிஷின் நண்பன் நரேஷ்டன் துரை, இனியாவைக் கையிலேந்தியபடி தின்றிருந்தான்.

வெகு நாட்களாய், மனைவியின் பிரிவால் தொலைந்து போயிருந்தவனின் வரவு... பெரும் ஆச்சர்யமும், மகிழ்ச்சியும் தருவதாய்!

எல்லோருக்கும் பெரும் வியப்பும்; உற்சாகமும் ஊற்றாய் பெருக்கெடுக்கும்போதே, வேகமாக முன்னால் வந்து சபரிஷை அணைத்து தன் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தான் அவன்.

“எங்கேடா போயிருந்தே இத்தனை நாளை?”

ஆதங்கத்துடன் கேட்டபடி கைகளைப் பிடித்துக் கொண்ட பாலாஜியையும் செல்வாவையும் தனியே அழைத்துச் சென்றான் அவன்.

பிறகு விழிகளில் தொலைதூரக் கனவுகளுடன் பேச ஆரம்பித்தான்.

“உலகமே வெறுத்துப் போய் ரிஷிகேஷ், பத்ரிநாத், ஹரித்வார்னு ஊர் ஊரா கத்தினேன் பாலாஜி! அப்பதான் எனக்கு ஒரு குரு கிடைச்சார்...!

“என்னோட கடத்த காலத்தை தெரிஞ்சிக்கிட்டவர், “உன் கடமைகளை எல்லாம் முடிச்சிட்டு சன்யாசம் வாங்கிக்க

லாம்... உனக்காக உன் மக அங்கே காத்திட்டிருப்பா... உன் மனைவி இறந்தது விதி... அதை யாராலும் தடுக்க முடியாது... உன் குழந்தையைப் பாரு”ன்னு புத்திய தெளிவிச்ச என்னை அனுப்பி வச்சாரு...

“உடனே கிளம்பி ஊருக்கு வந்தா நம்ம ஃப்ரெண்ட் நரேஷ் சொல்றான்... இன்னிக்கு தான் சபரிக்கு கல்யாணம்னு!... உடனே ஓடி வந்தேன்... என் குழந்தையை யும் சபரிதான் வளர்க்கிறான்னு கேள்விப்பட்ட உடனேயே ரொம்ப சந்தோஷமாயிருந்தது... இப்ப அவனுக்குன்னு ஒரு துணை வந்தாச்சு... இனியாவை நானே இனிமே வளர்க்கலாம்னு முடிவெடுத்திருக்கேன்... இனிமே அவளை விட்டுட்டு எங்கேயும் போக மாட்டேன்..” கலங்கிய விழிகளுடன் கூறினான்.

அனைவரும் இணைந்ததில் அன்று வானமே மகிழ்ச்சி மிகுதியில் சாரலாய் பன்னீர் தூவியது.

முதலிரவு!

வெண் பட்டு அணிந்து ஒரு ஓவியப் பாவையைப் போல் அறைக்குள் வந்தவளை தன் விழிகளால் ரசனையுடன் வருடிய சபரிஷ், மெதுவாக அவளருகில் வந்தான்.

அவளுடைய அருகாமை பெரும் கிளர்ச்சியையும் கிறக்கத்தையும் ஏற்படுத்த அதைக் கட்டுப்படுத்தியபடி ‘சவி!... இனிமே நீ எதுக்கும் பயப்பட வேண்டாம்... ஒரு நல்ல நண்பனா நான் உன் கூட எப்பவுமே துணையிருப்பேன்... நீ படுத்துத் தூங்கு... டயர்டா இருப்பே! நாம்

தானைக்குப் பேசலாம்..." என்றபடி தரையில் பாயை விசித்துப் படுத்து விட்டான்.

கண்மூடி இருந்தாலும், உள்ளே பொக்கிஷமாய் அவன் நினைவுகள்!

என்ன பதில் சொல்வதென்றே புரியாமல் தவிப்புடன் வெகு நேரம் விழித்திருந்த சவியும் பிறகு உறங்க ஆரம் பித்தான்.

ஆனால், நித்திரையின் அணைப்புமின்றி வெகுநேரம் விழித்திருந்தான், சபரீஷ்!

மறுநாளே காஞ்சனா அமெரிக்காவிற்கு கிளம்புவ தற்காக சென்னை செல்ல, கேதரினையும் காஞ்சனாவை யும் ஒரே நேரத்தில் பிரிய நேர்ந்தது, சவிக்குப் பெரும் வேதனையாய்...!

கண்ணீருடன் அவள் விடை கொடுத்தபோது, காஞ் சனா அவளிடம் தனியே பேச வேண்டுமென்றாள்.

அவருடைய நோக்கமும், விருப்பமும் புரிய, மறுக்க முடியாமல் உடன் சென்றாள் அவள்.

அறைக்குள் சென்றவுடன், "சவி... முன்னே எல்லாம் எனக்கு தாம்பத்யம், இல்லறம்... அதைப் பத்தி எதுவுமே தெரியாது... ஆனால் இப்ப உணர்ந்தப்பறம்... இன்னிக்குக் காலையில் உன்னைப் பார்த்தப்பா... அந்த வித்தியாசம் என் முகத்திலே அறைஞ்சது!

"ஒரு புதுப் பெண்ணுக்கே உரிய வெட்கம், பயம், தவிப்பு எல்லாமே உன்கிட்ட மிஸ்ஸிங்னு புரிஞ்சது! சபரீஷ் ரொம்பப் பொறுமையானவரா இருக்கலாம்... காதலுக்காக

தை வேணா தியாகம் செய்யறவரா இருக்கலாம்... ஆனா என்னிக்காவது வாழ்க்கையில் சின்னதா ஒரு அலுப்பு தட் டிட்டா அப்புறம் கஷ்டம்...! மனசில பெரிசா ஒரு விரிசல் விழுந்துடும்...

"மனகக்குள்ளே இருக்கற பயத்தையும் தேவையில் லாத பழைய நினைவுகளையும் நம்மை பாதிக்கவிடாம... அதைக் கண்டு நாம் பயந்து ஓடாம, அதை தைரியத் தோடவும் துணிவோடவும் எதிர்த்துப் ஃபேஸ் பண்ணப் பழகிட்டோம்னா, வாழ்க்கையில் ஜெயிச்சிடலாம் சவி...!

"கொஞ்சம் கொஞ்சமா அதை மனதில் இருந்து விலக்கி, நீ இயல்பான மனைவியா சபரீஷோட சேர்ந்து வாழணும்! அதுதான் என் ஆசை...!

"நாம் நினைச்சா முடியாததில்லை... அடுத்த தடவை நான் ஊருக்குத் திரும்பி வரும்போது, உன்னை வித்தியாச மானவளா, பழைய துணிச்சல்கார சவியா... சபரீஷோட மனசுல மட்டும் இல்லாம... எல்லா விஷயத்துலயும் துணையா இருக்கறதை நான் பாக்கணும்...!" என்றாள் காஞ்சனா.

"சித்தி... ஐ ஆம் நாட் அன் ஆப்டிமிஸ்ட்... நடந்த தெல்லாம் நல்லதுக்குத்தான்னு என்னால சத்தியமா இந்த விஷயத்துலே நினைக்க முடியலை...!" இறுகிய குரலில் கூறினாள் சவி.

"பட்... யு மஸ்ட் பீ... இன் ஃப்யூச்சர்! அதான் எனக்கு வேணும்..." என்ற கோரிக்கையுடன் விடைபெற்றாள்.

அவள் மனம் குழப்பங்களையும், தவிப்பையும் தத் தெடுத்திருந்தன.

கேதரின் அவளைக்கட்டியனைத்துக் கலங்கியபோது, சவிக்கு ஏனோ அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

எல்லா ரகசியங்களையும் மனதாரப் பகிர்ந்த... தோழிகளாய் எண்ணியிருந்த இருவரும் அவளை விட்டுப் பிரிந்து செல்லப் போகிறார்கள்... அவள் மனம் உடைந்து போனது.

காஞ்சனாவும் கேதரின்னும் ஒரே நேரத்தில் பிரிந்து செல்வது, அவளால் தாங்க முடியாத ஒன்றாய்!

"நல்ல நண்பர்கள் இல்லாத உலகம் ஒரு பாலை வளத்தைப் போன்றது" என்ற கவிஞர் பேகனின் வரிகளிலிருந்த உண்மையை அன்றுதான் உணர்ந்தான் அவள்.

30

தொடைக்கானலுக்கு வந்து இருவரும், தனிக் குடித்தனம் நடத்த ஆரம்பித்து, ஒரு வாரமாகி விட்டது.

அந்த வீடும், அதன் நடைமுறைகளும் வெகுவாகப் பழகிவிட, வேலைக்குச் செல்லாமல் வீட்டிலிருப்பதுதான், சவிக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தது.

மலைவாழ் மக்களின் பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லித்தர நிரந்தரமாக ஒரு டீச்சரை சபரீஷ் தன் செலவில் ஏற்பாடு செய்துவிட்டான்.

சபரீஷுக்கு என்ன பிடிக்கும் என்பதைத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு, சமையல்காரம்மாவுடன் சேர்ந்து சமைத்துக் கொடுத்து அவனுடைய பாராட்டைப் பெற ஆரம்பித்திருந்தான் சவி.

அன்றும் அதுபோல் சமைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, அழைப்பு மணி ஒலிக்க கதவைத் திறந்தால், சபரீஷ் தின்றிருந்தான்.

வியப்புடன் "என்ன சபரீஷ்... இந்த நேரத்திலே" என்று கேட்டான் அவள்.

"ம்... திடீர்னு பொண்டாட்டியப் பாக்கணும்னு ஒரே ஏக்கமா இருந்தது... அதான்...!"

குறும்புடன் கண் சிமிட்டியபடி அவன் கூறியபோது, சட்டென்று சவியின் இதயம் சிறு குட்டிக்கரணம் அடித்தது.

உடனே தலை குனிந்து கொண்டாள் அவள்.

"என்ன? சமையல் ரொம்ப வாசனையா இருக்கு..? இப்படில்லாம் செஞ்சு போட்டா அப்புறம் ஒவரா சாப் பிட்டு உசிலைமணி சைஸுக்கு வந்துடப் போறேன்..."

கிண்டல் செய்து கொண்டே உள்ளே வந்தவன், "ஏன் சவி... தலைவலியா? டல்லா இருக்கே?" அக்கறையுடன் விசாரித்தான்.

"ஊஹும்... அதெல்லாம் இல்லை..." என்று முணு முணுத்தவள்,

"உங்களுக்கு காபி போடவா?" ஒரு கடமை மனைவியாக விசாரித்தான்.

"ம்... சரி... எடுத்துட்டு வா! இந்தப் பக்கம் ஒரு வேலையா வந்தேன்..."

"அப்படியே ஒரு ஃபைலை எடுத்துட்டுப் போக வேண்டியிருந்தது... அதான்!" என்றபடியே உள்ளே சென்றான்.

அவன் முகத்தில் சுருண்டிருந்த முடிக் கற்றைகளும், புடவையை இழுத்துச் செருகியதால் வெண்மையாகத் தெரிந்த இடைப்பிரதேசமும், மெல்லிய தந்தங்களைப் போல் தெரிந்த கரங்களும், உதட்டுக்கு மேல் இயல்பாக அரும்பியிருந்த வியர்வைத் துளிகளும், அவனுக்குள் சிறு கிறக்கத்தை ஏற்படுத்த, மெலிதாக விசிலடித்தபடி சென்றான்.

பிறகு காபியுடன் அவன் ஹாலுக்கு வந்தபோது, நிஜமாகவே ஒரு ஃபைலில் ஆழ்ந்திருந்தவன், அவன் வருகையை உணர்ந்து நிமிர்ந்தான்.

"தேங்க் யூ" என்றபடி அதை வாங்கிப் பருக ஆரம் பித்தபோதும், அவன் விழிகள் அவன் மீதே பதிந்திருக்க, தம் சங்கடமாக உணர்ந்தாள் அவள்.

ஜன்னலருகே சென்று மலை முகட்டைப் பார்த்தபடி, "இப்படியே உக்காந்து என்னையே பார்த்திட்டிருந்தா... அப்புறம் பிசினைஸ் அவ்வளவுதான்!" கேலியும் தவிப்பு மாக வந்தது அவள் குரல்!

"ஏய்... போன வாரம்தான் கல்யாணமாகி இருக்கு... புதுசா கல்யாணமான கணவன், தன் மனைவிய கம்மா கூடப் பாக்கக்கூடாது அப்படின்னு ஏதாவது சட்டம் இருக்கா என்ன...ம்...?" குறும்புடன் கேட்டாள்.

சட்டென்று, அவளுக்குள் புன்னகைப் பூவொன்று இதமாய் மலர்ந்தது.

அவளுடைய விழிகளின் பளிர்ச்சிடலிலிருந்தே அவளுடைய உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டவன். "இதுவே இந்நேரம் நாம் ரெண்டு பேரும் எல்லாரையும் போல இயல்பான கணவன் மனைவியா இருந்திருந்தா, நான் சைட்டுக்கா போயிருப்பேன்...? ஊஹும்... வீட்டை விட்டே கிளம்பியிருக்க மாட்டேன்" மெதுவாக முணு முணுத்தான்.

"என்ன... இப்ப என்ன சொன்னீங்க?" புரியாதது போல் கேட்டாள் அவள்.

அவன் விழியோரங்கள் இடுங்கி குறுகுறுப்பில் கண்கள் பளபளத்தன.

"இல்லை... வேலை இல்லாம இருந்தா நான் வீட்டில தானே இருந்தாகணும்... அப்படி இருக்கிற பட்சத்துல நீ என்னை சில சமயங்களிலே இருபத்து நாலு மணி நேர மும் சகிச்சாகணுமே... அத சொன்னேன்..." மழுப்பி விட்டுக் கிளம்பினான்.

அவளைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலிலேயே அந்தப் பக்கம் வேலை விஷயமாக வந்தவன், அப்படியே வீட்டிற்கும் வந்ததை மறைத்து சைட்டுக்குச் சென்ற போதும், நினைவுகள் அவளையே சுற்றின..

தன் உலகமே அவளாய்... அந்த உலகைச் சுற்றும் சூரியளாய் அவள்!

அவனுடைய வார்த்தைகள் சவிக்குள் பெரும் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க, மனம் முழுவதும் அன்று சபரீஷே திறைந்திருந்தான்.

அந்த நினைவுகளின் தாக்கத்தில், அவன் மதியம் சாப்பிட வந்தபோது கூட அவனை நேராகப் பார்க்கவே அவனால் முடியாது போயிற்று.

அவளிடம் தெரிந்த வித்தியாசத்தை கவனித்த சபரீஷ், அமைதியாகவே சாப்பிட்டுவிட்டுக் கிளம்பினான்.

காரில் ஏறுவதற்கு முன் மெல்லத் திரும்பி, "என்ன கோபம் சவி... ரொம்ப அமைதியா இருக்கே... என் கிட்டப் பேசவே மாட்டேன்கிறே?" மெதுவாகக் கேட்டான்.

உடனே தடுமாறியவள், "ஒண்ணுமில்லையே... ஏதோ யோசனையா இருந்தேன்..." சட்டென்று சமாளித்தாள்.

"ஏன் சவி...? ஆன்ட்டி ஞாபகமா? வேணும்னா, அவங்களை வி.ஆர்.எஸ். குடுத்துட்டு இங்கேயே வந்திடச் சொல்லலாமா?"

அவன் கனிவுடன் கேட்டபோது அவன் மனமும் விழிகளும் நிறைந்து போயின!

"வேண்டாம்... அவங்க வேலைக்குப் போறதுதான் நல்லது... அப்ப தான் ஏதாவது நினைச்சி மனசை குழப்பிக்காம இருப்பாங்க... அவங்களுக்கு ஒரு டைவர்ஷன் வேணுமில்லையா? ரிலாக்ஸ்டாவும் இருக்கும்!"

"ஓ... இப்ப புரியுது... இதுக்குத்தான் மனைவி புத்தி சாலியா இருந்தா, ஆண்களுக்கு கஷ்டம்பாங்க போலிருக்கு..."

"நானும் மனசைக் குழப்பிக்காம இருக்கணும்னா வேலைக்குப் போகணும்டா முட்டாளனு பொட்டிலடிச்ச மாதிரி நேரிலேயே என்கிட்ட சொல்ல வேண்டியது

தானே? நாளையிலே இருந்து பொண்டாட்டியை வீட்டில் போட்டு வதைச்ச பாவம் எனக்கு வேணாம்... நீங்க ஆஃபீஸ் கிளம்புங்க மேடம்!" கிண்டலாகக் கூறினான்.

"சபரீஷ்... நான் அந்த அர்த்தத்துல சொல்லலை..."

அவள் சினுங்கலாக முனகியபோதும், அவன் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.

"இல்லை... ஒரு வாரம், எனக்கு சேவை செஞ்ச அலுத்துப் போச்சுன்னு நினைக்கிறேன்... புருஷன்னா காலையில் போயிட்டு சாயந்தரம் வந்தா பரவாயில்லை... நினைச்ச நேரத்துல வந்து தொல்லை குடுக்கறேனே... அதான்! ஒகே... நாளையிலிருந்து நீங்களும் வேலைக்கு கிளம்பலாம்..."

கிண்டலாகக் கூறிவிட்டு சட்டென்று காரை ஓட்டிச் சென்று விட்டான்.

இந்த ஒரு வாரமும், காலையில் எழுந்து இருவரும் தோட்டத்தில் அமர்ந்து காபி குடித்தபடி நாட்டு நடப்பு களை அலகுவதிலும்... பிறகு ஒன்றாக அமர்ந்து டிபன் சாப்பிடுவதிலும் ஒருவிதமான இதம் மனதில் படர ஆரம்பித்திருந்தது.

மதியம் சாப்பாட்டிற்கு இப்போதெல்லாம் அவன் வீட்டிற்கு வந்து விடுவதால் சமையல்காரம்மாவின் உதவியுடன், சபரீஷுக்கு பிடித்த மாதிரி சமைப்பதிலும்.. மாலை வேளையில் அவனோடு உலாவச் செல்லும் போது கிடைத்த இதமான தனிமையிலும் இனிமையை கமக்க ஆரம்பித்திருந்தது இதயம்!

ஆனால் வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்து விட்டால், இவையெல்லாம் தொலைத்து விடுமோ என்ற சிறு பயம் கூடக் கிளர்ந்தது.

இரவு வெகு நேரம் கழித்தே உறங்கினாள் அவள்.

31

மறுநாளே, இருவருமாகக் கிளம்பி வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தனர்.

ஆனால், காலை நேர இயல்பு வாழ்க்கை அதனால் பாதிக்கப்படுவதற்கு சபரீஷ் விடவில்லை.

அன்று காலையில், அவளை மெதுவாக உசுப்பி எழுப்பினாள்.

“ஹாய் பொண்டாட்டி... குட்மார்னிங்... என்ன எழுந்திருக்கலையா? சரியான கும்பகர்ணியா இருப்பே போலருக்கு... இன்னிக்கு சமையல்காரம்மா லீவ்... நானே எழுந்து டிகாக்ஷன் போட்டு பால் காய்ச்சி எல்லாம் ரெடி பண்ணிட்டேன்... மகாராணி எழுந்து வந்து ப்ரஷ் பண்ணிட்டா, ரெண்டு பேருமா சேர்ந்து காபி குடிக் கலாம்...” சிறு முறுவலுடன் கூறினாள்.

சட்டென்று ஒரு வித விதிப்பீட்டின் எழுந்தவளுக்குள், இத்தனை நேரம் தூங்கிவிட்டோமே என்ற கூச்சம் விரிவிப் பரவியது.

“சாரி... ஒரு நிமிஷம்... இதோ வந்திடறேன்...” என்ற படி குளியலறைக்கு ஓடினாள்.

பிறகு, வேகமாக பல் துலக்கிவிட்டு விட்டு வரும் போது தோட்டத்தில் காபி ட்ரேயுடன் காத்திருந்தான் சபரீஷ்!

ஃப்ளாஸ்கிலிருந்து பாலையும் டிகாக்ஷனையும் கலந்து சர்க்கரை சேர்த்து அவனிடம் தீட்டியபோது, “மின்னல் வேகம்தான்... இல்லை?” கேலியாகக் கேட்ட படி வாங்கிக் கொண்டான்.

பிறகு டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு இருவரும் கிளம்பிச் செல்ல, காலை ஓட்டும்போது அடிக்கடி அவன் அவளைத் திரும்பிப் பார்ப்பதை, கண்ணோரப் பார்வையில் உணர்ந்தாள் சவி.

“சபரீஷ்... ரோட்டைப் பாத்து காலை ஓட்டுங்க... என்னையே பாத்துட்டிருந்தா அவ்வளவுதான்... வழியில எவ்வளவு வளைவுகள் வருது... எனக்கு பயமா இருக்கு...!” செல்லமாகச் சினுங்கினாள்.

“எனக்குக் கூட பயமாதான் இருக்கு...! அந்த வளைவுகளை எல்லாம் கூடச் சமாளிச்சிடலாம் போலிருக்கு... ஹும்... சில வளைவுகள் தான் முக்கத் திணற வைக்குது...” மென் குரலில் முணுமுணுத்தான்.

அவன் கூறியது காதில் விழாதது போல் சட்டென்று திரும்பிக் கொண்டாள் அவள்...

இதயம் பறக்க மறந்த பட்டாம் பூச்சியாய் தடதடத்தது.

அவளை ஹோட்டலில் இறக்கி விட்டவன், 'பை சனி... எவ்விதம் வந்து பிக் அப் பண்ணிக்கறேன்...' கூறிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

"அப்போ... லஞ்ச்...?" அவள் கேள்வியாய் நோக்கினாள்.

"ம்... எனக்கு இன்னிக்கு வெளியே... உனக்கு இங்கே தான்! ஏய்... என்ன உன் மெனுவைச் சாப்பிட உனக்கே பயமா?" குறுகுறுத்த பார்வையுடன் கேட்டான்.

"சபரீஷ்...!"

ஒற்றை விரலில் எச்சரித்து விட்டு, அவள் சட்டென்று திரும்பி உள்ளே செல்ல, அவனுக்குள் மகிழ்ச்சியும் இனிமையும் இதமாய்க் கை கோர்த்தன.

அவள் தன் பெயரை உச்சரித்தபோது, முத்தமிட்டு மீண்ட இரு இதழ்கள் அவனைக் கிளர்ச்சியுறச் செய்தன.

ஏனோ அந்த நிமிடமே, அவள் கூடிய சீக்கிரம் மாறி விடுவாள் என்று தோன்ற, மெலிதாக விசிலடித்தபடி காணர எடுத்தான் அவன்.

வாழ்க்கை இயல்பாகச் செல்ல, தினமும் காலையில் அவனுடன் காபி சாப்பிட்டபடி மனதிலுள்ளவற்றை பகிர்ந்து கொள்வதையும், மாணலையில் மெதுவாக வாக்கிங் சென்றபடி அன்றைய நடப்புகளைப் பற்றி அலசி, ஒருவர் மற்றவரிடம் கருத்துக் கேட்பதிலும் செல்லும் நேரத்தையும் இப்போதெல்லாம் ஆவனுடன் எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்திருந்தான் சைந்தவி!

ஏதோ, அந்த இனிமையான தருணங்களுக்காகவே மனம் எங்கித் தவயிருக்கும்! ஞாயிறுகளில் இருவருமாகச் சேர்த்து ஊர் சுற்றிப் பார்க்க கிளம்பி விடுவார்கள்.

இப்போதெல்லாம் அவனுடைய அருகாமையே, அவளுக்குள் பெரும் பலம் தருவதாய்!

தினமும் ஊரிலிருந்து யாராவது பேசி விடுவார்கள், கேதரிலும் காஞ்சனாவும், ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பேசுவார்கள்.

மனம் பழைய நினைவுகளை மறந்து மெதுவாகத் தேறி அந்தக் கனவுகளை வர விடாமல் செய்திருந்தது.

ஒரு நாள் அதிகாலையில் உறக்கம் கலைந்து புரளும் போதே, யார் மீதோ இடித்துக் கொண்டவள், பதட்டத் துடன் எழுந்து அமர்ந்தாள்.

நிமிர்ந்து பார்த்தால் அங்கு இதழ்களில் கசிந்த முறுவலுடன், கட்டிலின் விளிம்பில் அமர்ந்திருந்தான் சபரீஷ்.

சட்டென்று சுடுகின்ற மழைச்சாரல் வேகமாக வந்து முகத்தில் மோதியதைப் போல் திகைத்து விழித்தவள் "சபரீஷ்... என்ன விஷயம்?" திக்கித் திணறியபடி வினவினாள்.

"ஹேப்பி பர்த்டே கண்ணம்மா!... மெனி மோர் ஹேப்பி ரிடர்ன்ஸ்" மென்மையாகக் கூறியவன், ஒரு சிறு அட்டைப் பெட்டியை அவளிடம் அளித்தான்.

அப்போதுதான், தன் பிறந்த நாளே அவளுக்கு நினைவு வர, "ஓ... தேங்காய் சபரீஷ்... ஒரு நிமிஷம்! நான் குளிர்சிட்டு வந்திடறேன்..." என்றபடி எழுந்து ஓடினாள்.

அவனைத் தவறாக நினைத்து விட்டதினால் எழுந்த கழிவிரக்கமும், அவனுக்கு முன்னால் மெல்லிய நைட்டி யுடன் தின்றிருந்த கூச்சமும் அவளை ஆட்படுத்த, வேகமாகக் குளித்து விட்டு வெளியே வந்தாள்.

உடை மாற்றிவிட்டு அந்த அட்டைப் பெட்டியைத் திறக்கும்போதே, ஏதாவது நகை பரிசளித்திருப்பானோ என்ற யோசனை!

ஆனால் உள்ளே ஒரு சாஸிக் கொத்து இருக்க, யோசனை யுடன் வெளியே வந்தபோது, "ஒரு நிமிஷம் வெளியே வர முடியுமா பந்தே பேபி..." இடைவரை குனிந்து மேலை நாட்டில் அழைப்பதைப் போல் அவளை வாசலுக்கு கூட்டிச் சென்றான்.

வெளியே சிவப்பு ரிப்பன் சுற்றப்பட்டு அழகான சாஸ்டிரோ கார் ஒன்று தின்றிருந்தது.

"பிடிச்சிருக்கா சவி?"

ஆழ்ந்த குரலில் அவன் கேட்க, அவள் மனம் சட் டென்று திறைத்து போனது.

தனக்காக இவன் எவ்வளவு யோசித்து பார்த்துப் பார்த்து செய்கிறான்...

தன்னால் பதிலுக்கு எதுவுமே செய்ய முடியவில்லையே என்ற குற்றவுணர்வு பலமாய் ஆட்படுத்த, தவிப்புடன் தின்றிருந்தான் சவி.

"ஏய்... என்ன பிடிக்கலையா? ஒண்ணுமே சொல்ல மாட்டேங்கிறே?"

ஆர்வத்துடன் கேட்டவனிடம், மெதுவாகத் திரும் பினாள்.

"தேங்க் யூ" என்றபடி, அவன் கையை எடுத்து மென்மையாக முத்தமிட்டான்.

அவளுடைய அந்த செய்கை ஆயிரம் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தின.

"வெல்கம்... இப்படித் தெரிஞ்சிருந்தா இதவிடப் பெரிசா ஏதாவது ப்ரசண்ட் பண்ணி கன்னத்துலயே வாங்கியிருந் திருப்பேன்.. ம்... நம்ம அதிர்ஷ்டம் இவ்வளவுதான்...!" என்றான் சபீஷ் முணுமுணுப்பான குரலில்.

அவன் கூறியது ஸ்பஷ்டமாக காதில் விழுந்துவிட, "அப்போ பஸ் தான் வாங்கித் தரணும்..." கழித்த உதடு களுடன் அவள் கேலியாகக் கூறினாள்.

"தீ மட்டும் ஒகே சொல்லு... ப்ளேனே வாங்கித் தரேன்" ஒற்றைக் கண் சிமிட்டிக் கேட்டான் அவன்.

முகம் சிவக்க "ஊறலும்... ஆசையைப் பாருங்க..." கூறிவிட்டு வேகமாக உள்ளே ஓடி விட்டாள் சைந்தவி.

எவ்வளவுதான் அதட்டினாலும் காலைச் சுற்றி சுற்றி வருகின்ற பூனைக்குட்டியாய்... அவனையே சுற்றியது அவள் இதயம்!

பிடிவாதமாய் மனம் பேசியது... 'நான் அவரை நேசிக் கிறேன்... நெஞ்சம் நிறைய... உணர்வுகள் உருக... ஒரு நொடி கூட மறக்க முடியாமல்... எந்த ஒரு விஷயத்துக் காகவும் விட்டுக்கொடுக்க முடியாமல்... உயிராய் நேசிக் கிறேன்...

“இது... ரெண்டு பேர் மனசு மட்டுமே உணர்ற உன்னதமான நேசம்... காமம் இல்லாத, காதல் மட்டுமே திறைத்த மெல்லிய ஆனால் வலுவான ஒரு பிணைப்பு!”

உள்ளுக்குள், லட்சம் பூக்கள் நேசமணத்துடன் மலர்ந்தன.

ஒராயிரம் உணர்வுகள், மவுனமாய் பிரவகித்து அவளை மென் சிலிர்ப்புடன் நனைத்தன.

மெல்லிய நடுக்கம் கலந்த சிலிர்ப்புடன், ஜன்னல் வழியே சாரலாய் பரவிய மழையையும், அது மென்மை யாய் அவனைத்துக் குளிப்பாட்டித் தலைகோதிய மலர் களையும் ரசித்தபடி அன்று வெகு நேரம் நின்றிருந்தாள் சவி.

மறுவாரமே, அவளைத் தன்னுடைய கன்ஸ்ரட்க்ட்ஷன் ஆஃபீஸிற்கு அழைத்துச் சென்றான் அவன்.

எதற்கு என்று கேட்காமலே உடன் சென்றவன், அவன் திறைய டாக்குமென்ட்களில் கையெழுத்து வாங்கவும், குழப்பத்துடன் நிமிர்ந்தான்.

அவனுடைய முக மாற்றத்தை கவனித்தவன், “உன் கிட்ட இருக்கிற சொத்தை எல்லாம் மிரட்டி எழுதி வாங் கிட்டிருக்கேன்...” சிரிக்காமல் ஜோக்கடித்தான்.

“ஓகே! எடுத்துக்கங்க...”

அவள் இயல்பாகக் கூற, “இதே மாதிரி எல்லாத்துக்கும் ஓகே சொன்னா நல்லாத்தான் இருக்கும்” மெதுவாக அவன் தனக்குள் கூற, வேகமாக நிமிர்ந்தாள் அவள்.

அவன் கூறியது காதில் விழவில்லையென்றாலும், ஏதோ கிண்டல் செய்கிறான் என்பது மட்டும் புரிந்தது.

“உடனே பேச்சை மாற்றியவன் “சவி... பயப்படாதே... நம்ம கன்ஸ்ட்ரக்ட்ஷன் கம்பெனியில் உன்னையும் பார்ட்னராக் கி இருக்கேன்... இதுவரைக்கும் நானும் துரையும் தான் இருந்தோம்... இப்போ நீயும் இதிலே ஒரு பார்ட்னர்!” சிறு முறுவலுடன் பகர்ந்தான்.

அந்தக் கணமே ‘என்ன தவம் செய்தனை’ என்று பாட வேண்டும் போல்!

சட்டென்று பனித்த விழிகளுடன், “தேங்க பூ சபரிஷ்...” என்றாள் சவி.

“இதுக்கு எதுக்கு தேங்கஸ் சவி... நீ வேற நான் வேறன்னு நான் எப்பவுமே நினைக்கிறதில்லை...ரெண்டு பேரும் ஒண்ணுதானே?”

சட்டென்று அவள் இதயத்திற்குள் ஒரு மென் சிலிர்ப்பு!

அவனுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் தன்னைப் பெரும் கடன்காரியாக ஆக்குவதும் பதிலாக அவனுக் கென்று எதையுமே செய்யாததும், அவளை மூச்சு முட்டச் செய்வதாய்...!

அதே யோசனையுடன் அன்றிரவு பால்கனியில் அமர்ந்து வானத்தை வெறித்தபோது, வான முகத்தில் பருக்களாய் நட்சத்திரங்கள் சிதறித் தெரிந்தன.

மனதை ஏதோ ஒரு குன்யம் வியாபிக்க, தன்னால் சபரிஷுக்கு எந்த கஷததையும் தர முடியவில்லையே என்ற குற்றவுணர்வு ஆக்ரமித்தது.

* * *

அன்றே ஒரு முடிவுடன் உறங்கச் சென்றவன், மறுநாள் அந்த ஊரிலிருக்கும் தல்ல மனதல மருத்துவரை நாடிச் சென்று, அவரிடம் அப்பாயிண்ட்மென்ட் வாங்கிச் சந்தித்தான்.

தீக்க முடியாத பிரச்சினை என்பதே இல்லை என்றார் அவர்.

அவரிடம் மனம் விட்டு பேசியபோது, மனதின் பாரமும் உள்ளே ஒளிந்திருந்த கமைகளும் பெரிதும் குறைந்தன.

தொடர்ந்து ஒரு மாதம் வரும்படி கூறியவரிடம் கௌன்சிலிங்கிற்குச் செல்லச் செல்ல அவளிடம் பெரும் மாற்றம் வர ஆரம்பித்தது.

தாம்பத்ய உறவு என்பது கொஞ்சமான விஷயம் என்பது மனதிலிருந்து விலகி, உண்பது உடுத்துவதைப் போல் அதுவும் இயல்பான ஒன்றுதான் என்பதை உணர் ஆரம்பித்தது மனது.

அன்றும், ஹோட்டலுக்கு அவளை அழைத்துச் செல்ல சபரிஷ் வந்திருந்தான்.

அவள் கிளம்பி விட்டதை அறிந்து வீட்டிற்கு வரவில்லை என்றதுமே பரிதவித்துப் போன மனதை அடக்கியவன், உள்ளே சென்று கேட்டான்.

சமையல்காரர்மா தினமும் அவள் தாமதமாகத்தான் வருவதாகக் கூறினார்.

இந்தப் பத்து நாட்களாக ஹோட்டலின் முன்னேற்றத்திற்கான பல விஷயங்களை தினமும் அவனுடன் கலந்தாலோசிப்பது வழக்கமாகி இருந்ததால் அவளுக்காகக் காத்திருந்தான்.

வாசலில் கார் சத்தம் கேட்டதும் எழுந்து வெளியே வந்தபோது, காரிலிருந்து இறங்கிய சவி ஓய்ந்து தெரிந்தாள்.

அவள் முகம் வாடியிருப்பதைக் கண்டதும், என்னவென்று கேட்காமலே அவளுக்கு காபி எடுத்து வரும்படி சமையல் காரர்மாவிடம் கூறினான்.

அவள் பருகி முடித்ததும், “சவி... நம்ம ஹோட்டலை விரிவுபடுத்தற விஷயமா நான் சென்னைக்கு ஒரு வாரம் போக வேண்டியிருக்கு... நீ இங்கே தனியா மேனேஜ் பண்ணிப்பியா?” மெதுவாகக் கேட்டான்.

ஏதோ யோசனையுடன் ‘ம்’ என்றவளை இடைமறித்தான்.

“இல்லைன்னா நீயும் சென்னைக்கு வரியா? ஆன்ட்டியப் பாக்கணும் போல இருந்தா சொல்லு... இங்கே துரையும், செல்வாவும் பாத்துப்பாங்க... நாம போயிட்டு வரலாம்...” என்றான்.

“இல்லை... இப்ப என்னால கிளம்ப முடியாது... வேலை இருக்கு... அடுத்த மாசம் பார்த்துக்கலாம்...” என்று கூறி விட்டு எழும்போதே, ஒரு வாரம் சபரிஷைப் பிரிந்திருக்க வேண்டுமே என்று மனம் ஏங்கித் தவிக்க ஆரம்பித்தது.

சைக்யாட்ரிஸ்ட்டிடம் கௌன்சிலிங் இல்லையென்றால், அவனுடன் போய் வரலாமென்று தோன்ற, தன்

மனதை செப்பளிட்டுத் தரும் அந்த சிகிச்சைதான் முக்கியமென்று என்னி மனதை அடக்கிக் கொண்டாள்.

எப்போதும் போலில்லாமல் சற்று சோர்வுடன் தெரிபவளையே அவன் யோசனையுடன் நோக்கினான்.

“சவி! துரை வீட்டுக்குப் போய் இனியாவைப் பாத்துட்டு வரலாமா? உனக்கு ஒரு சேஞ்சா இருக்கும்” ஆவலுடன் கேட்டான்.

உடனே முகம் பளிச்சிட, ‘ம்... போலாம்..!’ என்ற வளைக் கிளப்பி அழைத்துச் சென்றான்.

செல்லும் வழியிலேயே, “நேத்து கூட நீ லேட்டா வந்ததா அள்ளம்மா சொன்னாங்க... ரொம்ப ஸ்ட்ரெயின் பண்ணிக்காதே சவி...வேணும்னா இன்னொரு செஃப்பை ரெக்குட் பண்ணிடலாம்...” என்றான் சபரீஷ் மெதுவாக.

“இல்லை... நான்... சைக்கியாட்ரிஸ்ட்டைப் பாக்கப் போயிருந்தேன்...”

சட்டென்று அவன் பிரேக் அடித்ததில், காள் ‘கிரீச்’ என்ற சப்தத்துடன் நின்றது.

“ஏன் சவி...? என்னாச்சு..” அவன் பதறிப் போய்க் கேட்டான்.

“ஒன்னுயில்லை சபரீஷ்... என் மனசை இருக்கிற ரணங்கள், தேவையில்லாத சஞ்சலங்கள், குழப்பங்கள் எல்லாத்தையும் தெளிய வச்சுக்கறதுக்காகத்தான் அங்கே போனேன்... கவுன்சிலிங் முடியப் போகுது... இன்னும் ரெண்டு நாள் தான் இருக்கு...” சிறு முறுவலுடன் கூறினான்.

தனக்காக அவள் படும் கஷ்டங்களும்... அனுபவிக்கின்ற சோதனைகளும் புரிய, மனம் லேசானாலும், யோசனையுடன் காரை எடுத்தான் அவன்.

அங்கு சென்றதும் அந்தக் குழந்தையுடன் விளையாடியதில் மனம் சிறிது தெளிய ஆரம்பித்தது.

சபரீஷ், அவளைப்பிரிய மனமின்றி மடியில் சுமந்து கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தான்.

வாழ்க்கையில் இது போன்ற ஒரு மழலை தனக்கு பரிசாகக் கிடைக்குமாவென்ற ஏக்கமும் வேதனையும் சவியை அரிக்க ஆரம்பித்தன.

துரையிடம் பேசியபடியே திரும்பியவனின் மனதில் அவளுடைய ஏக்கப் பார்வை அழுத்தமாய் பரிந்து விட, அவனுக்கும் பெரும் சஞ்சலமாய்...!

மனம் பல கேள்விகளை சரம் கோர்ப்பதாய்!

பிறகு, அவர்கள் டிபன் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கிளம்பும் போதுதான், அடி வயிற்றைப் பிடித்தபடி “அம்மா...” என்ற முனகலுடன் சரிய ஆரம்பித்தாள் சவி!

அருகிலிருந்ததால், அவளை உடனே தாங்கிய சபரீஷ் பதறி விட்டான்!

“என்னாச்சு சவி! என்ன பண்ணுது...?”

பதைப்புடன் அவன் கேட்க, உடனே வெளியில் ஓடி காரை ஸ்டாட் செய்து காத்திருந்தான் துரை.

இருவரும் அவளை ஏற்றிக் கொண்டு மருத்துவ மனைக்குக் கிளம்ப, அவ்வளவு நேரம் இனிமையாகக்

கழிந்த பொழுது இப்படியாகி விட்டதே என்று என்னியபடி கவலையுடன் நின்றிருந்தார் துரையின் வீட்டு சமையல்காரமான்!

புயலின் வேகத்துடன் காற் விரைந்தது.

நேரே மருத்துவமனைக்குச் சென்றவுடன் துடித்துக் கொண்டிருந்த சவியை இரு கைகளிலும் ஒரு குழந்தையைப் போல் அள்ளித் தூக்கியவன், டாக்டரிடம் ஓடினான்.

படுக்கையில் அவனைக் கிடத்தியபோது, அவனறி யாமலே இரு விழிகளும் கசிந்தன.

உடனே அவனைப் பரிசோதித்த டாக்டர், 'அப்பென்டி சிடஸ் இன்ஃபெக்ட் ஆகி ப்ஸ்ட் ஆகிற நிலைமையில் இருக்கு... இவ்வளவு லேட்டாகக் கொண்டு வந்திருக்கங்க... உடனே சர்ஜரி பண்ணியாகணும்...' என்றபடி அவசரமாகத் தியேட்டரை தயார் செய்யும்படிக் கூறினார்.

சுரீஷ் தான் உடைந்து போனான்.

சவிக்கு ஏதும் ஆகிவிடக் கூடாது... அவள் நன்றாகி விடவேண்டும் என்று மனம் உருகி இறைவனிடம் மன்றாடியது.

தனக்கு மனைவி என்று அவள் துணையாக இருந்தால் மட்டும் போதும் என்று, இதயம் சுதறலுடன் கண்ணீர் வடித்தது.

அருகிலிருந்து அவனைத் தேற்றிய துரை, உடனே மல்லிகாவிற்கு ஃபோன் செய்தான்.

அவர் உடனே கிளம்பி வருவதாகக் கூற, சபரீஷைத் தேற்றுவதற்குள் பெரும்பாடுபட்டான் துரை.

"ஒண்ணுயில்லைடா! அப்பென்டிசிடஸ் தானே? ஆப்ரேஷன் பண்ணினா சரியாயிடும்... இதுக்குப் போய் ஏன் இவ்வளவு உடைஞ்சி போயிட்டே? எவ்வளவு தைரியமா இருப்பே... எல்லோருக்கும் சொல்லுவே! சவிக்கு ஒண்ணும் ஆகாது! நல்லாயிடுவாங்க."

அவனுடைய கையைப் பிடித்து அழுத்தி ஆறுதல் கூறினான்.

கலங்கிய விழிகளுடன் இறுகி உறைந்து போய் அமர்ந்திருந்தவன், மெதுவாக நிமிர்ந்தான்.

"துரை... அவளுக்கு ஏதாவது ஆயிடுச்சின்னா அப்புறம் நானும் இருக்க மாட்டேன்... கன்ஸ்டரக்ஷன் யூனிட்டை நீயும், ஹோட்டலை செல்வாவும் பாத்துக் கங்க... அப்பாவை ஒரு பார்ட்னராக்கிடுங்க... போதும்!" கம்மிய குரலில் கூறினான்.

பயத்துடனும் தவிப்புடனும் அவனை அணைத்துக் கொண்ட துரை, "சபரீஷ்... என்ன பேச்சு பேசறே? நீயா இப்படி எல்லாம் பேசறதுன்னு ஆச்சர்யமா இருக்கு... ராது இறந்தப்போ எனக்கு எவ்வளவு தைரியம் சொன்னே? ஏன்டா இப்படி? சவிக்கு ஒண்ணும் ஆகாது" ஆறுதலாகக் கூறினான்.

"ஹும்... மத்தவங்களுக்கு சொல்றப்ப கலபமா இருக்கற எல்லா விஷயமுமே தனக்குன்னு வரப்பதான் எவ்வளவு கஷ்டம்கிறது புரியுது... சாரிடா துரை... என்னால முடியலை"

கசங்கிய முகத்துடன் கூறியவனை விட்டு துரை நொடியும் விலகவில்லை.

விஷயத்தை கேள்விப்பட்டு செல்வாவும் பிரபாகரும் மருத்துவமனைக்கு விரைந்து வந்து துணையிருந்தனர்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து ஆபரேஷன் நல்லபடியாக முடிந்ததாக வந்து கூறினார் ஒரு நாஸ்.

அதுவரை, சபரீஷின் உயிர் அவனிடம் இல்லை... சவியையே சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது...

தவிப்புடன் அவளை நாடித் தவமிருந்தது.

அப்போது வெளியே வந்த டாக்டர். "மிஸ்டர் சபரீஷ்... உங்க ஓய்ஃப் இப்ப நல்லாருக்காங்க... இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துல மயக்கம் தெளிஞ்சுடும்... அப்புறம் போய்ப் பார்க்கலாம்..." என்றபடி சென்றார்.

அவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு ஓய்ந்து போய் கண்களை இறுக மூடி அமர்ந்தவனைக் கண்டபோது, அக்னிப்பாறையாய், கம்பீரத்துடன் எதையும் தாங்கும் இதயத்துடன் இருந்தவனை, காதல் அக்னித் தூசாய் உடைத்திருப்பது அனைவருக்குமே புரிந்தது.

33

பிறகு வந்த ஒரு மணி நேரமும் ஒரு யுகமாகத் தெரிய, சவி கண் விழித்தவுடன் அவளை அழைத்தாள் ஒரு நாஸ்.

சபரீஷ் பதட்டத்துடன் வேகமாக உள்ளே சென்றபோது, படுக்கையில் சவி சோர்வுடன் கண் மூடிப் படுத்திருந்தாள்.

அருகில் சென்றதும், "சவி..." மென்மையாக அழைத்தாள் அவள்.

மெதுவாகப் பிரிந்த இமைகள், விழிகளுக்கு வழிவிட சிறு கீற்றாய் புன்னகை வந்தது அவனிடம்.

தனை நீங்கிப் போன உயிர் திரும்பி வந்தது போலிருந்தது. சபரீஷுக்கு!

"என்ன பயந்துட்டீங்களா?"

கையை உயர்த்தி பலவீனமாக அவள் கேட்டவுடனே அந்தக் கையைப் பிடித்து தன் கன்னத்தில் அழுத்திக் கொண்டவன், "ம்... ரொம்ப" என்றான் தவிப்புடன்!

"கொஞ்ச நாளாவே அடிக்கடி வயித்து வலி இருந்தது... சாதாரணமா நினைச்சி விட்டுட்டேன்..." சோர்வுடன் கூறினாள்.

"இனிமே ஒரு சின்ன வலியா இருந்தாலும் சொல்லிட்டு... என்ன?"

சிறு குழந்தைக்கு சொல்பவனைப் போல் கூறிய வனையே பரிவுடன் நோக்கினாள் அவள்.

அவள் கன்னத்தை அவன் மென்மையாக வருடும் போதே, உள்ளே வந்த துரையும் செல்வாவும் அவனிடம் கனிவுடன் நலம் விசாரித்தனர்.

மறுநாளே மல்லிகாவும் வந்துவிட, லேப்ராஸ்கோபிக் முறையில் ஆபரேஷன் செய்ததால் மூன்றாம் நாளே வீட்டிற்கு வந்து விட்டாள் சைந்தவி.

தானும் விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு அவளைப் பூவாய்த் தாங்கினாள் சபரீஷ்!

தன் மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் நடுவே இழையோடிய அளியேன்யத்தைக் கண்டபோது, அவர் மனம் நிறைந்து போனது.

பந்து நாட்கள் இருந்தவருக்கு ஊரில் செமஸ்டர் தேர்வுகள் வந்துவிட அவர் கிளம்பும் நாளும் வந்தது.

இப்போது சவி நர்மலாகி இருந்தாள்.

மல்லிகா வந்தவுடனேயே சபரீஷ்டம் பேசினார்.

"மாப்பிள்ளை... நான் திரும்ப ஊருக்குப் போகும் போது சவியை என்னோட அழைச்சிட்டுப் போகவா?" என்று கேட்டபோது சவி மறுத்து விட்டாள்.

"வேண்டாம்மா... நான் இங்கேயே இருக்கேன்!.. இவர் என்னைப் பாத்துப்பாரு..."

அவள் தீர்மானமாகக் கூறியபோது அவனுக்குள் பெரும் சிலிர்ப்புடன் மகிழ்ச்சிப் பூக்கள் மின்னலிட்டன.

மல்லிகா கிளம்பிச் சென்ற பிறகு, அன்று முழுவதும் அவள் அருகிலேயே இருந்தவன், கண்ணின் மனனியைப் போல் அவளைக் கவனித்துக் கொண்டான்.

திமிஷத்துக்கொரு தரம் "என்ன வேணும் கண்ணம்மா?" என்று கேட்டபடி அவளையே சுற்றி வந்தவனைப் பிரிய முடியாமல் மனம் தவிக்க, மல்லிகா சென்ற அன்றே அவனிடம் கேட்டு விட்டாள் சவி.

அன்று இரவு இடியாப்பத்தை பாலில் நனைத்து சாப் பிட்டு முடித்தவுடன், அன்னம்மா அந்த இடத்தை சுத்தம் செய்துவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

"சவி! உனக்கு துணைக்கு வேணும்னா அவங்களைக் கூட படுத்துக்கச் சொல்லவா?" மெதுவாகக் கேட்டான் அவன்.

"வேண்டாம் சபரீஷ்ட..." என்றவனிடம், "தனியா எப்படி? இத்தனை நாள் ஆன்ட்டி இருந்தாங்க... ஏதாவது ஹெல்ப் வேணும்னா?" எனும்போதே அவனை இடை மறித்தாள்.

"ஏன்... நீங்க என் கூட துணையாகப் படுத்துக்க மாட்டீங்களா?"

அவள் கேட்டபோது அவனிடமிருந்து ஒரு சீறலான மூச்சு வெளிப்பட்டது.

"உனக்கு ஒன்னும் ப்ராப்ளம் இல்லைன்னா எனக்கு ஒகே!" என்றான் ஆழ்ந்த குரலில்!

"ஹூம்... எனக்கு என்ன ப்ராப்ளம்...? நீங்க இங்கே படுத்துக்கிட்டா எனக்கும் கொஞ்சம் தெம்பா இருக்கும்."

அவள் இயல்பான குரலில் கூற, சபரீஷ்டின் மனதிற்குள் பெரும் இதழும் மகிழ்ச்சியும் வந்தன.

பிறகு இருவரும் சிறிது நேரம் டி.வி. பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தனர்.

அந்த நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளினியின் அங்க அசைவுகளையும், விரல்களின் சேட்டைகளையும் அதே பாவனையில் இயல்பாக அவள் கிண்டல் செய்தபோது, அடக்க முடியாமல் சிரிப்பு வந்தது சவிக்கு!

சிரித்து முடித்து நிமிர்ந்தவள், "சபரீஷ்ட... உங்களை என்ன பண்ணது? சரியான வாலுப் பையன் நீங்க...!" சலுகையுடன் அலுத்துக் கொண்டாள்.

அவளிடமிருந்து உடனே பதில் வந்தது.

"ம்.. என்னை என்ன செய்யறதுன்னா கேக்கறே? அப்படியே இறுக்கி கட்டிக்கோ... அப்புறம் ஒரு சின்ன முத்தம்! அது போதும்!"

குறும்புடன் கண் சிமிட்டியபடி கூறினான்.

சட்டென்று வெட்கம் கலந்த பதுட்டத்துடன் அவள் தலை குளிய, "ஏய்... ஜஸ்ட் ஃபார் ஃபன்" என்று அவன் கூறினாலும், அவள் இதயம் சட்டென்று புலம் பெயர்ந்தது.

மறுநாள் இரவு கம்பளியை எடுத்துத் தரையில் விரிக்கப் போனவனைத் தடுத்தவன், "ஏன் சபரீஷ்.. கீழே படுத்துக்கணும்? பெட் தான் பெரிசா இருக்கே? இதிலேயே படுத்துக்கங்க... நான் ஓரமாத்நாளே படுத்திருக்கேன்" என்றான் பரிவுடன்.

சிறு யோசனையுடன் சரியென்று படுத்தவனுக்கு, வெகு நேரம் தூக்கமே வரவில்லை.

பூச்செண்டாய் அவள் அருகில் படுத்திருக்க, அந்த அனுபவமும் புது மனமும் அவனைப் பேதலிக்கச் செய்வதாய்...

அவளுடைய அருகாமை தந்த க்கமும் இதமும் அவனை உறங்க விடாமல் தடை செய்தன.

முழுவதும் திரப்பப்படாத புதிப் போட்டியைப் போல், ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் முதல் காதல் புதைந்திருக்கு மென்ற உள்மை தெரிந்தது.

இப்போது, சவியின் மனதில் ஏதோ ஒரு மாற்றம் வந்திருப்பது புரிய, எழுந்து சென்று பால்கனியில் நின்று யோசித்தபோது, அவனைப் போலவே விழித்திருக்கும் இரவுக்கு சாட்சியாய், திலவு பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவன் மனதிலும் சிறு மின்னல் ஒன்று எட்டிப் பார்க்க, இப்போதெல்லாம் இருபத்து நாலு மணி நேரமும்... உறங்கும் நேரம் கூட, அவளுடைய நினைவுகளே அவனை ஆளுமை செய்தன.

கனவுக்குள்ளும் காதலை விதைத்திருந்தது... உறக்கம்!

"சபரீஷ்... தூங்கலை?"

மென்மையான அழைப்பு அவனைத் திரும்பச் செய்ய, அங்கு வெண்ணிற இரவு உடையில் ஒரு தேவதை போல் தின்றிருந்தாள் சவி.

தன்னையறியாமலேயே ரேஸ் குதிரையாய் தடதடத்த மனதை அடக்கியவன், "ம்.. நீ ஏன் பனியில் வெளியே வந்தே சவி... உள்ளே போகலாம் வா..." என்றபடி வேகமாக உள்ளே திரும்பினான்.

அவன் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தவன், "நான் உங்களை ரொம்பக் கஷ்டப்படுத்தறேனா சபரீஷ்...? நீங்க வேணும்னா... இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கிரீங்களா? நான் முழு மனசோட சம்மதிக்கிறேன்... என்னால தானே உங்களுக்கு ரொம்ப..." எப்படிச் சொல்வதென்று புரியாமல் தடுமாறியவளின் உதடுகளை, மெல்ல ஒரு விரலால் மூடினான்.

"உஷ்...! ரொம்ப ஏமாற்றமா இருக்கு சவி!" அடிபட்ட வலி தெரிந்தது அவன் குரலில்!

"ஓமாற்றமா... ஏன் சபரீஷ்?"

"கண்ணம்மா! செக்ஸ் மட்டும்தான் வாழ்க்கைகென்னு தினைச்சிருந்தா. நான் உன்னைக் கல்யாணம் செஞ்சுட்டிருந்திருக்க மாட்டேன்... அதுக்கும் மேல நேசம்னு ஒன்னு இருக்கு... அது எவ்வளவு உயர்ந்தது... புனிதமானதுன்னு உளக்கே தெரியும்! அப்படித் தெரிஞ்சிருந்தும் இப்படி ஒரு கேள்விய நீ ஏன் கேட்டேன்னு எனக்குத் தெரியலை... நிஜமாவே மனசுக்கு ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கு!"

"சாரி... எனக்கு வேற பொண்ணு வேணாம்... ஏன் சவி மட்டும் போதும்.. உன் சஞ்சலத்துக்கு இன்னியோட ஒரு பெரிய முற்றுப்புள்ளி வைச்சிடணும்.. சரியா?.. ப்ளீஸ்!" கூறிவிட்டு வேகமாக உள்ளே சென்று படுத்து விட்டான்.

அவனுடைய கோபமும், வேதனையும் அவளை வெகுவாய் பாதித்து விட, இதைப் பற்றி சபரீஷிடம் ஏன் பேசினோம் என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டாள் சவி.

அந்த திடீரில், இப்படி ஒரு துணையைப் பெற தான் என்ன தவம் செய்திருக்க வேண்டுமென்ற நிறைவும், பரவசமும், பிரம்மாண்டமாய் எழுந்தன.

நெஞ்சம்... காதலில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடியது.

இதயம் மௌனமாய்... ஆனால் அழுத்தமாய் கீத மிசைத்தது.

"நான் தீயில் வேகும் போதும்...

ஒத்தும் மத்திரம்...

ஒன்றுதான்... ஒன்றுதான்!

உலகம் யூ!"

34

அன்றிலிருந்து, நட்புணர்வுடன், உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட காதலும் இணைந்து கொள்ள, சபரீஷுடன் இயல்பான அன்யோன்யத்துடன் பழக ஆரம்பித்தாள் சவி.

ஒரு நாள் தலை துவட்டியபடி அவன் மென்மையாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தான்.

"லூகப் பெண்ணே! இந்த லூகப் பையன் உன் மேல தான் லூசா கத்தறான்!"

அதைக் கேட்டபடி அறையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்தவள், சட்டென்று நிமிர்ந்தபோது, அவளைப் பார்த்துக் குறும்புடன் ஒற்றைக் கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான் சபரீஷ்.

அவனுடைய அன்பு மழையில், இனிதாய் நனைந்தது மனது!

"அப்பாடா! ஒரு வழியா நீங்க லூகப் பையன் உண்மையை ஒத்துக்கிட்டங்க" குறும்புடன் கூறினாள்.

"ம்... அதோட நீயும் லூகப் பொண்ணுங்கற உண்மையையும் புரிஞ்சிக்கிட்டேன் இல்லை?" கேலி யுடன் வந்தது அவன் குரல்.

ஒற்றை விரலைக் காட்டி எச்சரித்தவள், "பாட்டு ஒரு மாதிரி இருந்தாலும் அத எழுதினவர் ஒரு உருப்படியான

காரியம் செஞ்சிருக்கார்! காதலிச்சாலே எல்லாரும் லூசா யிடுவாங்க அப்படிங்கிற தத்துவத்தை சொல்லியிருக்காரு" கிண்டலாகக் கூறினாள்.

பிறகு இரண்டு வாரம் கழித்து அவளைப் பார்க்க வந்த துரை, அவளிடம் எல்லா விஷயத்தையும் போட்டு உடைத்து விட்டான்.

"சவி... ராது இறந்தப்ப சபரீஷ் என்னை எப்படி எல்லாம் ஆறுதல் படுத்தினான் தெரியுமா? பொண்டாட்டி இறந்தட்டா நாமும் சாகறதுக்கு இது என்ன புது உடன் கட்டை ஏறு பழக்கமா? புத்தியோட இருன்னு அவ்வளவு திட்டி னான்.

"ஆனா இப்ப நீ உடம்பு சரியில்லாம அட்மிட் ஆன வுடனே தானும் செத்துடுவேன்கிறான்... எல்லா சொத்தையும் எங்களைப் பாத்துக்கச் சொல்றான்.. அந்த ஒரு நொடியில அவன் எவ்வளவு உடைஞ்சு போயிட்டான் தெரியுமா? அவனைத் தேத்தறதுக்குள்ளே பெரிய கஷ்டமா யிடுச்சி... நானும் செல்வாவும் அவன்கிட்ட இதை சத்தியமா எதிர்பார்க்கலை. உனக்கு சரியாகணும்னு வேண்டிக்கிட்டதைவிட, இவனுக்கு தைரியத்தைக் குடுன்னு நான் பிரார்த்தனை செஞ்சேன்... ஒரு பெரிய இமயமே சரியுசா எப்படி இருக்கும்... அன்னிக்கு அப்படித்தான் உணர்ந்ததா அப்புறமா செல்வா சொன்னான்... பெரிய கனவு மாதிரி இருக்கு... அந்த ரெண்டு மணி நேரத்துல நங்க எப்படி ஆடிப் போயிட்டோம் தெரியுமா?" என்றான் உணர்வில் சிறு வலியுடன்!

எல்லாவற்றையும் மௌனமாகக் கேட்டபடி அமர்ந்திருந்த சவியின் விழியோரங்கள் நீரில் பளபளத்தன.

அவளைப் பற்றிய சிந்தனை சிறகடிப்பில், சிதறிப் போனது. இதயம்!

மனதிற்குள் எழுதி வைத்த சித்திரமாய் சபரீஷின் உருவமே நிறைந்திருக்க, அவனை நினைத்தாலே நெஞ்சம் உருகிக் கசிந்தது.

அன்று அவன் வருவதற்காக மனம் ஏங்கிக் காத்திருக்க, விழிகள் வாசலிலேயே பதிந்திருந்தன.

காதலாகிக் கசிந்துருகி அவள் காத்திருக்க, சபரீஷிடமிருந்து போன் மட்டுமே வந்தது.

அவன் பேச ஆரம்பித்ததுமே, அந்தத் தோட்டத்து மலர்களெல்லாம் சட்டென்று இதழ் விரித்து மணம் பரப்பியது போல் ஒரு உணர்வு.

"சவி! நம்ம ஹோட்டல் ஒண்ணு டெல்லியிலயும் ஆரம்பிக்கணும்னு ப்ளான் போட்டிருந்தோம் இல்லையா! அதுக்கான ப்ளான் அப்ரூவல் ஆகியிருக்கு... லோனும் சாங்ஷன் ஆகிற மாதிரி இருக்கு... என் பெயரிலே எல்லா டாகுமெண்ட்ஸும் இருக்கறதால நான் நாளைக்கு விடிகாலைல டெல்லி கிளம்பணும். அதனால இன்னிக்கு நைட்டே மதுரைக்குப் போறேன்.

"என்னோட திங்க்ஸ் எல்லாம் நான் வந்து பேக் பண்ணிக்கிறேன்... உனக்குத் துணையா யாரை வச்சிட்டுப்

போறதுன்னுதான் யோசிக்கிறேன்.. உங்க மாமாவை வரச் சொல்லலாமா?" அக்கறையாகக் கேட்டான்.

"வேணாம் சபரீஷ்... அன்னம்மாவை நைட் வந்து படுத்துக்கச் சொல்றேன்... ஏதாவது ப்ராப்ளம்னா, செல்வாவையோ இல்லை துரையையோ காண்டாக்ட் பண்ணிக் கறேன்... நீங்க தைரியமாப் போயிட்டு வாங்க..." என்றான் சவி.

"ம்... சரி... நான் வீட்டுக்கு வரேன்" என்றபடி போனை வைத்தவனுக்குள், இங்கு அவளை எப்படித் தனியே விட்டுச் செல்வதென்ற யோசனை!

அவள் வீட்டிற்கு வந்தபோது, அவனுடைய உடைகளையும், ட்ராவல் பேக்கையும் தயாராக அடுக்கி வைத்திருந்தாள் அவள்.

அதைக் கண்டவுடன், "ஏன் சவி.. ஸ்ட்ரெயின் பண்ணிக்கறே? உன்னைத் தான் டாக்டர் ஒரு மாசம் கம்பீரீட் ரெஸ்டுல இருக்கணும்னு சொல்லியிருக்காங்க இல்லை.. சொன்ன பேச்சையே கேக்க மாட்டியா?" செல்லமாகக் கடித்தபடி எல்லாவற்றையும் சரி பார்த்தான்.

அவள், ஒன்றும் கூறாமல் அவனையே கனிவுடன் நோக்கியபடி நின்றிருந்தாள்.

"என்னால முடிஞ்ச சின்ன ஹெல்ப் சபரீஷ்... ஒரு மனைவின்னு எதையுமே நான் உங்களுக்குச் செய்யற தில்லைன்னு மனசு ரொம்ப கில்ட்டியா இருக்கு... தடுக்காதீங்களேன் ப்ளீஸ்" என்றபடி அவனுக்கு உதவி செய்தாள்.

ஒரு கணம் அதிகமாகவே அவளைக் கூர்ந்தவன், உடனே குளித்து முடித்து சாப்பிட்டுவிட்டு, ஆயிரம் அறிவுரைகளுடன் அவளிடம் விடை பெற்றான்.

பிறகு "அன்னம்மா! சவியைப் பத்திரமா பாத்துக்கங்க... ஒரு செக்யூரிட்டிக்குச் சொல்லியிருக்கேன்... சாயந்தரம் வந்திடுவாங்க... டிரைவரையும் வரச் சொல்லியிருக்கேன்.. நம்ம கெஸ்ட் ஹவுசிலே படுத்துப்பான்.. ஏதாவது எம்ர்ஜென்சின்னா உடனே கூப்பிட வசதியா இருக்கும்..." என்றான்.

அருகிலேயே நின்று எல்லாவற்றையும் கேட்டிருந்த சவி, "என்ன சபரீஷ் இது? எதுக்காக இவ்வளவு ஏற்பாடு? நான் நல்லாத்தானே இருக்கேன்... எனக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் வராது... முதல்லே இந்த டென்ஷனை விட்டுட்டு நிம்மதியாப் போய் நல்லபடியா வேலைகளை எல்லாம் முடிச்சிட்டு வாங்க... ஆல் தி பெஸ்ட்!" கூறி விட்டு முறுவலித்தபடி அவனைப் பின்புறம் முதுகில் கைகளை வைத்து, சிறு குழந்தையாய் தள்ளியபடி வாசலுக்கு அழைத்து வந்தாள்.

"ஏய்... என்ன? என்னை வெளியே போன்னு விரட்டறியா?"

கேலியாகக் கேட்டு விட்டு, அவளுடைய கன்னத்தைச் செல்லமாகத் தட்டியவன்,

"சவி... டேக் கேர்... ஏதாவது ப்ரச்சனைன்னா உடனே எனக்குக் கால் பண்ணு..." மிருதுவான குரலில் கூறி விட்டு விடைபெற்றான்.

அவன் பிரிந்து சென்றவுடன் சனியின் மனதில் காதல் பாறம் கனமாய்ப் பரவியது.

அன்றிரவு உறக்கமே வராமல் தனித்துத் தனித்திருந்த போது, அவனுடைய நெஞ்சோரம் அவனுடைய ஞாபக சஞ்சாரங்கள் அன்று அதிகமாய்...!

பிறகு வந்த நாட்களில் அவன் தினமும் பலமுறை போன் செய்து பேச, அவன் குரல் ஒன்றே பெரும் துணையாய்... ஆறுதலாய்!

ஊரிலிருந்து தினமும் போன் செய்து பேசிய பாட்டியும், மாமாவை அனுப்பவாவென்று கேட்டபோது, மறுத்து விட்டாள் அவள்!

அந்த ஞாயிறு, கேதரினும் காஞ்சனாவும் அவளிடம் பேசினார்கள்.

"சவி... சபரீஷ் எப்படி இருக்காரு? உன் மனசை நீ இன்னும் மாத்திக்கலையா? எப்ப எனக்கு ஒரு பேரக் குழந்தையைப் பெத்துத் தரப் போறே?" ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள் காஞ்சனா.

சிறிது நேரம் மௌனித்தவள் "சித்தி! என்னவோ பய மாயிருக்கு.. இங்கயும் கவுன்சிலிங் போனேன். டீர்ட் மென்ட் முடியற நேரத்துலே இப்படி ஆயிடுச்சி... மனசுக்குள்ளே சபரீஷ் மேல இருக்கற மென்மையான காதல் அப்படியேதான் இருக்கு.. ஆனா கணவன் மனைவின்னு யோசிக்கிறப்ப என்னை அறியாம ஏதாவது வய வெண்ட்டா நான் ரியாக்ட் பண்ணிடுவேனோன்னு

ரொம்பத் தவிப்பா இருக்கு..." கூறும்போதே, மன மெங்கும் அவன் பிம்பம் மூச்சுக்காற்றாய் நிரம்பியிருப்பது புரிந்தது.

தன் உணர்வுகளை சிறிது நாட்களாக யாரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாமல் அடக்கி வைத்தவள், பட்டென்று கொட்டி விட்டாள்.

"அதெல்லாம் பயப்படக்கூடாது சவி... பருந்தோட நிழல் தீண்டினாலே பயந்து போய் தாயின் சிறகுகளுக்குள்ளே பதுங்கிட, நாம் கோழிக் குஞ்சுகள் இல்லை... ஆபத்துன்னு தெரிஞ்சதுமே எதிர்த்துப் போராடாம, ஒட்டுக்குள்ளே தலையைப் புதைச்சிக்கற நத்தையும் இல்லை.

"எதிர் வரும் ப்ரச்சனைகள் நம்மைப் பந்தாடறதுக்கு முன்னாடி அதைப் பந்தாடத் துணியற ஆற்றிவு மனுஷங்க நாம எல்லாரும்...!

"சபரீஷ் ஒரு ஜெம் ஆஃப் எ பர்ஸன்... அவர் உனக்கு நல்லதே செய்வாருன்னு நினைச்சிக்க... எந்த கஷ்டத் துலயும் உன்னை வருத்தப்பட விடமாட்டாருங்கிற உறுதிய மனசுல வளர்த்துக்க... அவர் இல்லாம தீயில்லைன்னு உருப் போட்டுட்டே இரு...!

"எண்ணங்கள் எப்போதுமே வலிமையானவை! நாம எப்படி ஆகணும்னு நினைக்கிறோமோ அப்படி நிச்சயமா ஆகறதுக்கு நம்மைத் தயார்ப்படுத்தற வல்லமை கொண்டதே நம்மோட எண்ணங்கள் தான்!

"நம்பிக்கைகளுக்கும் சக்தி அதிகம்... பழைய கொடுமையான நினைவுகளை மறந்து இயல்பா புது

வாழ்க்கையைத் தொடங்க என்னாலயும் முடியும்னு ஒரு தீர்மானத்தோட இரு... மத்திரம் மாதிரி உனக்குள்ளே உச்சரிச்சிட்டே இருந்து பாரு... நான் மாறுவேன்... மாறு வேன்னு! நிச்சயமா உன் மனசும் மாறும்டா...!

"ஒவ்வொரு வலியும், பெரும் சாதனையை தன் கூட சேர்த்து சுமத்திருக்கிறதுங்கிறதை புரிஞ்சிக்கிட்டா எல் லாப் பிரச்சனைகளையும் கலபமா எதிர்கொள்ளலாம்..." தெனிலும் தீர்மானமுமாகக் கூறினார்.

அவருடன் பேசிய பிறகு, மனதிற்குள் பெரும் தைரியமும் நம்பிக்கையும் கைவசப்பட்டது போலிருந்தது.

அடிக்கடி, துரையும் செல்வாவும் வந்து அவளைப் பார்த்துச் சென்றனர்.

"தினமும் உங்களை வந்து பார்த்து நீங்க எப்படி இருக்கீங்கன்னு டெய்லி ரிப்போர்ட் தரணும்னு பாஸோட உத்தரவு மேடம்" என்று கேலி செய்தான் துரை.

இந்த ஒரு வாரப் பிரிவு, அவனுடைய அருகாமையை யும் அன்பையும் வேண்ட, நெஞ்சிற்குள் புதிதாய் தெரிந்த ஏக்கமும் தாகமும் உள்ளுக்குள்ளேயே ஒளிந் திருத்தன.

துரையுடன் வரும் இனியாவைப் பார்த்தபோது, தானும் அவளைப் போன்ற ஒரு மழலையை மடியில் ஏந்த வேண்டுமென்ற வேகம் வந்தது.

மழலைகள்! பூயியை அழகாக்கவும், மனித வாழ்க் கையை எம்மியமாக்கவும் ஜுளித்த அற்புதப் பிறவிக ளென்று தோன்றுவதாய்!

ஒரு பெண்ணின் முழுப் பரிணாமமே, ஒரு மழலையை மடியில் ஏந்தி, தாய்மையின் பரிபூரணத்துவத்தை உணர்வதுதானோவென்ற கேள்வி வந்தது.

35

ஒரு வாரம், சபரீஷை எதிர்பார்த்து ஒரு விதக் காத்திருப்புடன் சென்றது.

அன்றும், எப்போதும் போல் அவனிடமிருந்து போன் வந்தது.

"சனி... எப்படி இருக்கே... நான் இல்லாம ஜாலியா இருக்கியா?" கேலியாக வினவியது அவன் குரல்!

"ம்... இல்லை! ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கு!"

அவள் தனிப்புடன் கூறியபோது ஆழ்ந்த மூச்சொன்று அவனிடமிருந்து சீறலாய் வெளிப்படுவது கேட்டது.

"ஓ! நான் நாளைக்குக் காலையில் ஃப்ளைட்டில் கிளம்பி மதுரைக்கு வந்துடுவேன்... மதியானம் அங்கே உன் முன்னாடி இருப்பேன்.. சரியா?"

"தேங்க யூ.."

அளவிட முடியாத சந்தோஷத்துடன் கூறிய சனி, உடனே செல்லை 'இச்' என்று செல்லமாக முத்தமிட்ட போது, நேச உணர்வுகளைத் திறக்கும் சாவியாய்... அந்த ஒலி இதமாக அவனுள் உட்புகுத்தது.

"சவி.. நான் தேரில் வரேன்... நீ கொடுத்த பரிசுக்கான பதிலை நோவே வந்து தரேன்..." ஆழ்ந்த குரலில் கூறினான் அவன்.

அவனுடைய செவி மடலை சிலிர்க்கச் செய்து, முகத்தில் வெட்கத்தை மலரச் செய்தன, அவனுடைய வார்த்தைகள்!

மறுநாள் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்து அவனுக்குப் பிடித்த விதமாகத் தானே சமைத்து எடுத்து வைத்தான்.

மதியம், அழகாக அலங்கரித்தபடி அவள் காத்திருந்த போது, ஏனோ அவன் வரவில்லை.

திடீரென்று போன் அடிக்க, எடுத்தாள்.

"சவி... நான் நேரா அம்பா சமுத்திரத்துக்கு வந்திட்டேன்... ஒரு அவசரமான வேலை... அதனால வர வேண்டியதாப் போச்சு... நைட் எப்படியாவது கிளம்பி வந்திடறேன்... ஒகே..." என்று வைத்தான்.

சட்டென்று மனதிலிருந்த உற்சாகமெல்லாம் வடிந்து விட, ஓய்ந்து போய் அமர்ந்தபோது அப்படி என்ன முக்கியமான வேலை என்று மனதில் கேள்வி எழுந்தது.

சிட்டிக் குருவியின் சிறகுகளை இரவல் வாங்கி, உடனே அவனிடம் செல்ல வேகம் வந்தது.

மெலிதான வருத்தத்துடன் வேறு உடைக்கு மாறியவன், மனமின்றி சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கச் சென்றபோது, திரும்பவும் போன் ஒலித்தது.

உமா பாலகுமார்

"ஹலோ... என்ன சபரீஷ்!... அப்படி என்ன முக்கியமான வேலை?" என்றாள் எடுத்தவுடனேயே!

"நான் மாமா பேசறேன்டா" என்ற சண்முகத்தின் குரல், பெரிதும் ஓய்ந்து தெரிந்தது.

"மாமா... நீங்களா! எப்படி இருக்கீங்க! சாரி... நான் சபரீஷ்னு நினைச்சிட்டேன்.. பாட்டி, மாமி எல்லாரும் நல்லாருக்காங்களா?"

"சபரீஷ் இப்பதாம்மா இங்கே எல்லாப் ப்ரச்சனையையும் சரி பண்ணிட்டு வீட்டுக்குப் போறாரு... உன்னைப் பத்தியே தான் கவலையாப் பேசிட்டிருந்தாரு.."

"என்ன ப்ரச்சனை மாமா? யாருக்கு... என்னாச்சு?" பதைப்புடன் கேட்டாள்.

"ஒண்ணுமில்லை சவி.. என் நண்பர் ஜம்புகேசு நாடார் இருக்காருல்லையா? அவருக்கு நான் ஒரு ஜாமீன் கையெழுத்துப் போட்டுட்டேன்... அவரோட சொத்தெல்லாம் ஏலத்துக்கு வந்துடுச்சி... பாக்கி கடனுக்கு நம்ம பேக்டரிய ஜப்தி பண்ண ஆர்டர் போட்டுட்டாங்க... திடீர்னு அவ்வளவு பணத்துக்கு எங்கே போறது? தவிச்சிப் போயிட்டேன்.."

"உன் பாட்டிதான் நேத்து உங்க மாமியார் வள்ளி கிட்ட புலம்பி இருப்பாங்க போலிருக்கு... அவங்க உடனே சபரீஷுக்கு சொல்லி வரவழைச்சிட்டாங்க... அவர்தான் உடனே பணத்தை ஏற்பாடு பண்ணி கட்டினாரு... அவருக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னு தெரியலைடா... ஒரு நிமிஷம் என் உலகமே இருண்டு போன மாதிரி

ஆயிடுச்சி... இரு... பாட்டிகிட்டப் பேசு!" ரிசீவரைக் கொடுத்தார்.

"சவிக்குட்டி... மாப்பிள்ளை தான்டா ஆபத்தாந்தவனா வந்து நம்ம கஷ்டத்துக்கு உதவி பண்ணினார்... மாமா அதுக்குப் பதிலா இந்த வீட்டை உன் பெயருக்கு எழுத ஏற்பாடு பண்ணிட்டான்... உடனே அவனுக்கு விக்க முடியாதில்லை... அதான்! என்னவோ கஷ்டம் போ... நீ எப்படிடா இருக்கே?" என்று விசாரித்தார்.

"நான் தல்லாருக்கேன் பாட்டி... ஏன் வீட்டை எல்லாம் மாத்திக்கிட்டு... இவரே அதை விரும்ப மாட்டார்... அது உங்க பெயரிலேயே இருக்கட்டும்... மாமியை விசாரிச் சேன்னு சொல்லுங்க..." என்று விசாரித்துவிட்டு வைத்தாள்.

மாமா கூறியதைக் கேட்டதில், மனம் நிறைந்திருந்தது.

தன்னிடம் கூடச் சொல்லாமல், தன் குடும்பத்திற்கு அவசரத்திற்கு உதவி இருப்பவனை நினைத்தால், நெஞ்சம் நன்றியுணர்வில் கசிந்தது.

தேய்ந்த நிலவாகியிருந்த வாழ்க்கை, அந்த நொடியே வளர்ந்து முழுமையாய் பிரகாசிப்பது போல் ஒரு உணர்வு.

உடனே அவனுடைய செல்லுக்கு தொடர்பு கொண் டான் அவன்.

முதல் ரிங்கிலேயே எடுத்தவன், "சாரி சவி... முக்கிய மான வேலையா இருந்தேனா, அதான் ரொம்ப நேரம் பேச முடியலை... இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திலே கிளம் பிடுவேன்... நைட் அங்கே வந்திடுவேன்... நீ எப்படி இருக்கே?" மென்மையாகக் கேட்டான்.

"ம்... தேங்க்ஸ் சபரீஷ்... தேங்க் யூ சோ மச்! பாட்டியும் மாமாவும் எல்லாம் சொன்னாங்க... இதுக்கு எப்படி நன்றி சொல்லப் போறேன்.. தெரியலை! என்னைப் பெரிய கடன்காரியா ஆக்கிட்டு வரீங்க!" நெகிழ்ச்சியுடன் நிறுத் தினாள்.

"ஏய்... உன் குடும்பம் வேற என் குடும்பம் வேறயா? நாம எல்லாரும் ஒண்ணுதானே? அன்னம்மா, கூட இருக்காங்க இல்லை?" அக்கறையாக விசாரித்தான்.

"ம்... நீங்க சீக்கிரம் வாங்க... அங்கே அத்தை மாமாவை விசாரிச்சதா சொல்லுங்க! ஒரு நிமிஷம்.. அத்தைகிட்டே கொடுங்க..."

பிறகு வள்ளியிடம் பேசி நன்றி கூறிவிட்டு வைத்தவ னுக்குள், சபரீஷின் நினைவுகள் அதிகமாய்..!

தன்னை உயிராய் விரும்பி... வருடக் கணக்காய் காத் திருந்து.. தன்னுடைய உணர்வுகளுக்கு மதிப்பு கொடுத்து... உடல்திலை சரியில்லாதிருந்தபோது ஒரு தாயுமானவ னாய் கவனித்து... தன் குடும்பத்திற்கு ஒரு கஷ்டம் என்றாலும் ஓடிச் சென்று உதவி... அவன் செய்கை களுக்கெல்லாம் தான் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறோம் என்ற குற்ற உணர்வு, விகவருபமெடுத்து வதைத்தது.

அவனை நாடித் தவம் புரிந்து இன்னும் அதிகமாக நேசிக்க ஆரம்பித்தது இதயம்!

அன்று முன்னிரவிலேயே பெய்ய ஆரம்பித்த மழை, நிற்காமல் இடி மின்னலின் துணையுடன் இன்னும் அதிகமாகியது.

ஜன்னல் வழியே பார்த்தபோது, இருட்டில் பெரிய அரக்கன் ஒருவன் படுத்துறங்குவதைப் போல், தொலை தூர மலைத் தொடர்கள் பயமுறுத்தின.

'உஸ்'ஸென்ற காற்றும் பலமாக ஒலித்த இடிச் சத்தமும், வான்திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு உக்ரமாகப் பெய்த மழையும், அவளைப் பலமிழக்கச் செய்தன.

அன்னம்மா ஹாலில் படுத்து உறங்க, சவிக்குத்தான் உறக்கமே வரவில்லை.

ஆனால் இடியுடன் கூடிய மழை, இன்று அவளிடம் முன்பு போல் பெரிதாய் எத்தவித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை...

சபரீஷிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலை மட்டுமே, மகரத்தங்களை தன் மடியில் சுமக்கின்ற மலர்களைப் போல், மனம் சுமந்திருந்தது.

சபரீஷின் கார் வேகமாக மலையேறிக் கொண்டிருந்தது...

டிரைவர் காரை ஒட்ட, சவியைப் பார்க்கப் போகின்ற ஆவல் கலந்த ககமான எதிர்பார்ப்புடன் பின்புறம் சாய்ந்து கண் மூடி இருந்தான் சபரீஷ்.

நேரமாக ஆக, மழையின் சீற்றம் அதிகமாக ஆரம்பித்தது.

இடியும் மின்னலும் அந்த பிராந்தியத்தையே ஆக்கிரமிக்க.. சுற்றிலும் விரவித் தெரிந்த கடுமை இருட்டு, பயமுறுத்தச் செய்வதாய்!

வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்த கார், ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பி எதிரில் வந்த லாரிக்கு வழி விட விரும்பி ஒதுங்க, நிலை தடுமாறி தலைகுப்புறப் பள்ளத்தில் வீழ்ந்தது.

36

எங்கிருந்தோ, ஒரு இரவுப் பறவையின் ஒலி அந்த நிமிடத்து அமைதியைச் சிறகடிக்க... பதறி விழித்தான் சவி.

நெஞ்சம் பயத்தில் குலுங்க, படபடப்புடன் எழுந்து அமர்ந்தபோதுதான், அது கனவென்று புரிவதாய்!

வெளியே மழை நின்றிருக்க.. திகிலுடன் சபரீஷிற்கு என்னவாகி இருக்குமோ என்ற பயமும், சேர, அவனுடைய செல்லுக்கு அவசரமாகத் தொடர்பு கொண்டான்.

மனம் சில்லு சில்லாய்ச் சிதறி, உள்ளிருந்து சப்தமின்றி மௌனமாய் அழ ஆரம்பித்தது.

கண்ணீர் கலங்கலாய் கண்களை மறைக்கக் காத்திருந்தபோது, எதிர் முனையில் உடனே செல் அணைக் கப்பட்டது.

பதைப்புடன் அவள் எழுந்தபோது, அவளுடைய அறைக் கதவு மெதுவாகத் திறக்கப்பட, அங்கு புன்னைகயுடன் சபரீஷ் தின்றிருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும், உணர்வுகள் அவிழ்த்து விட்ட கன்றுக் குட்டியாய் துள்ளின.

அவன் வந்த பிறகு கால்கள் தன்னை மறந்து விண்ணில் பறந்தன.

பூக்கள் மலர்வதை எவரும் அறியாததைப் போல், அவன் மனதில் மலர்ந்திருந்த மாற்றத்தையும் சபரீஷ் அறியவில்லை.

உடனே ஓடிச் சென்று "சபரீஷ்..." என்றபடி அவனை அணைத்துக் கொண்டு விம்ம ஆரம்பித்தான் அவள்.

"சவி... என்னாச்சு... உடம்பு சரியில்லையா?"

பதறிப் போய் கேட்டவனிடம், திக்கித் திணறி தன் களவைப் பற்றி அவள் கூறியபோது அவனுக்குள்ளே பெரும் திகைப்பு!

பழைய தீக் கனவுகளின் பாதிப்பின்றி, சபரீஷின் தினைவுகள் மட்டுமே ஆழ்மன வெளியில் புதைந்திருப்பது அவளுக்கே சிலிர்ப்பூட்டுவதாய்!

சபரீஷும் பிரமிப்புடன் அவளை நோக்கினான்.

"அப்போ... அந்தப் பழைய கனவு... வரலையா?... ரொம்ப சத்தோஷமா இருக்கு சவி! அதை நீ கொஞ்சம் கொஞ்சமா மறக்க ஆரம்பிச்சிருக்கேன்னு நினைக்கி

றேன்" என்றான், அவளுடைய முகத்தை இரு கைகளிலும் ஏந்தியபடி!

இளவேனிற்காலத் தென்றலாய், அவன் பார்வை அவளைச் சுகமாய் வருடியது.

அப்படியே அந்தக் கைகளைப் பிடித்து அவள் முத்தமிட்டபோது, மெல்ல விடுவித்தவன், அவள் கன்னத்தை செல்லமாகத் தட்டி விட்டுக் குளிக்கச் சென்றான்.

பிறகு, உடை மாற்றிக் கொண்டு ட்ரெஸ்ஸிங் டேபிளின் முன் நின்று அவன் தலையை வார ஆரம்பித்த போதுதான், கண்ணாடி வழியாக, பின்புறம் சவி வந்து அருகில் திற்பது தெரிந்தது.

கம்பனும், பைரனும் இணைந்து உருவாக்கிய இரு மொழிக் கவிதையாய், அவள் விழிகளில் காதலும், தாபமும் கசிந்தன.

அவன் பெரும் அலைப்புறுதலுடன் ஒற்றைப் புருவம் உயர்த்தி யோசிக்கும்போதே, அவளுடைய கரங்கள் அவன் இடுப்பைச் சுற்றி மென்மையாகத் தழுவின.

சவியின் முகம் பின்புறம் தோள் வளைவில் பதிய, அவளுடைய சுவாசச் சீறலால் இதயம் குறுகுறுத்தது.

சபரீஷின் கைகள், ஒரு நிமிடம் அசைவற்று நின்றன.

பிறகு அவள் கைகளை விலக்கி மெதுவாகத் திரும்பியவன், "சவி... நீ என்ன செய்யறேன்னு புரிஞ்சுதான் செய்யறியா?" ஆழ்ந்த குரலில் கேட்டான்.

"ம்... ஆமாம்!"

"எதையுமே ஆரம்பிச்ச வச்சிட்டா. அதுக்கு ஒரு முடிவும் இருக்கும்... தெரியுமா?"

"தெரியும்..!"

"தெரிஞ்சும் ஏன் சவி...? நீ உண்மையாவே தான் சொல்றியா?"

"ஆமாம்...!"

"நோ! அவசரப்பட்டு முடிவெடுத்துட்டு அப்புறம் வீண் குழப்பங்களுக்கும் சஞ்சலங்களுக்கும் ஆளாகக் கூடாது... பின்னாடி நீ வருத்தப்படறது எனக்குப் பிடிக்காது."

"நான் வருத்தப்பட மாட்டேன் சபரீஷ்!" உறுதியாக வந்தது அவள் குரல்!

அப்போதும் அவளிடம் அசைவில்லை... அவன் கண்களில் பெரும் போராட்டம் தெரிந்தது!

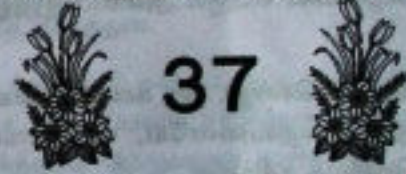
மெதுவாக நியிர்ந்தவள், "ஆச்சர்யமா இருக்கு சபரீஷ்... பயமாக் கூட...! நீங்க என்னை விரும்பலையா? என் ஹஸ்பெண்ட் நீங்க...! இவ்வளவு கேள்வி கேக்கறீங்க... யோசிக்கறீங்க...?" கண்களில் ஒருவித வலியுடன் கேட்டாள்.

கைகளைக் கட்டியபடி அவளையே ஒரு விரக்திப் புன்னகையுடன் ஊடுருவியவன், ஏனோ மௌனமாகவே இருந்தான்...!

'இன்பத்தில் பிறந்து... துன்பத்தில் தொடர்வதோ காதல்' என்று அவளுக்குள் நெருடலாய் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. தவிப்புடன் கண்களை இறுக மூடினாள்.

எல்லாச் செயல்களையும் நீயே செய்து விடு என்று ஆணையிடுவது போல் செல்லமாய் சினுங்கியபடி கண்மூடித் தவித்திருக்கும் அவளைக் கண்டபோது சபரீஷிற்கு கலவியின் இன்பம் புரிவதாய்!

ஆனால், இதுவரை கடந்த வழி முழுவதும் உணர்ந்த நேசமில்லா காதல் அடிச்சுவடுகளும், அவளைக் காயப் படுத்தி விடக் கூடாதென்ற பெரும் எச்சரிக்கை உணர்வும், அவளை அச்சுறுத்தி மவுனித்திருக்கச் செய்தன.

37

சுபரீசுடைய மௌனமும், பொறுமையும் அவளுக்குள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்த, உயிரினில்... உணர்வினில் கலந்தது காதல்!

அந்த நிமிடம் மரித்தாலும் அவன் இதயத்தில் துளியாகவாவது விழுந்து மரிக்க வேண்டுமென்ற வேகம் அவளிடம்...!

சட்டென்று அவளிடம் கேட்டு விட்டாள்!

"எப்பவுமே விரும்பினதை வைராக்கியமா அடையறது தான் உங்க குணம்னு எனக்குத் தெரியும் சபரீஷ்... நானே சரிங்கறேன்... அப்புறம் ஏன் இப்படி...?" தவிப்புடன் கேட்டாள் சவி.

இது வரை தரிசாக உணர்ந்த மன வளத்தில், காதல் ஜுனித்து விரியமாய் உயிர்த்தெழ, அவளை இதயப்பூவாய் கொண்டது மனது!

ஒரு பெருமூச்சுடன், “ஹூம்... இந்த உலகத்துல இருக்கிற எல்லாத்தையும் விட அளவுக்கதிகமா... நான் உன்னை விரும்பறேன் கண்ணம்மா! அதான் இவ்வளவு யோசிக்கிறேன்... என்னையறியாம உன்னைக் காயப்படுத்திடப் போறேனோன்னு பயப்படறேன்... உருகிப் போறேன்... ஆனா உனக்காக நான்... எனக்குள்ளே எவ்வளவு ஏங்கித் தவிக்கிறேன்னு எனக்குத் தான் தெரியும்!” விழிகளில் பெரும் அலைப்புறுதலுடன் கூறினான்.

உடனே விலகிச் சென்று, ஒரு கணம் கண்களை இறுக மூடி உறைந்து தின்றவனையே, பார்த்தவளின் விழி யோரங்கள் மெல்லக் கசிந்தன.

“அப்புறம் ஏன் இவ்வளவு தயக்கம் சபரீஷ்...?” மயிலிறகாய் வருடுகின்ற குரலில் கேட்டாள்.

மனதில் புதிய எதிர்பார்ப்பு மலர ஆரம்பிக்க, எதிலும் உணர்வு பூர்வமாக விலங்கிட்டுக் கொள்ளத் தயங்கிய மனம் தவித்தது.

சட்டென்று கண் விழித்தவன், “அப்போ.. உனக்கு முழு சம்மதமா சவி...? என்கிட்ட கொஞ்சம் கூட பயமோ... அருவெறுப்போ இல்லை... அப்படித்தானே!”

“இல்லை...!” உடனே வந்தது பதில்.

“ப்ரமிஸ்...?” தவிப்புடன் கேட்டான் சபரீஷ்.

“ப்ரமிஸ்...” உறுதியுடன் வந்தது அவள் குரல்!

அவன் மனதிற்குள் அதி அற்புதமான உணர்வொன்று ரம்யமாய் மலர்ந்தது.

“சவி... அப்புறம் என்னாலே என்னைக் கண்ட்ரோல் பண்ணிக்க முடியாது... என்னை ரொம்ப டெம்ப்ட் பண்ணாதே... வேண்டாம்... நான் இன்னிக்கு என் ரூமில்லயே படுத்துக்கறேன்...”

வேகமாகத் திரும்பியவனை, சவியின் விரல்கள் செல்லமாகத் தடுத்தன.

“சவி... ப்ளீஸ்! நீ கஷ்டப்பட்டா என்னாலத் தாங்க முடியாதுடா... நீ எப்பவும் சந்தோஷமா இருக்கணும்...” எங்கோ பார்த்தபடி மெதுவாகக் கூறினான்.

ஒரு கம்பீரமான போர் வீரனை... மன உறுதி கொண்டு வளை நினைவுபடுத்தியது... அவன் நின்றிருந்த தோற்றம்!

“இதுதான் எனக்கு சந்தோஷம்னா நம்புவீங்களா சபரீஷ்... உங்களோட இணையறதை தவிர வேற சந்தோஷம் எனக்கு என்ன இருக்க முடியும்...?”

அவள் கேட்டபோது, எந்த ஒரு பொறுமையும், காத் திருத்தலும், அதற்குண்டான வெகுமதியை நிச்சயம் ஒரு நாள் பரிசாக அடையும் என்பது, சபரீஷுக்கு இன்று புரிந்தது.

அந்த நிமிடம் அவன் முகத்தில்... கோடி ரூபியப் பிரகாசம் தெரிவதாய்...! லட்சம் ரூபாய் பூக்கள் மனதில் மலர்ந்து மனம் பரப்ப ஆரம்பித்தன!

வேறு வார்த்தைகளே தேவையின்றி, இதமாய் சிரித்த அவன் விழிகளில், ஒரு வித மயக்கமும் கிளர்ச்சியும் பரவின.

அவன் முகத்தில், ஒரு ஆனந்த வெளிச்சம் சட்டென்று கடர் விட்டு எரிந்தது.

அன்பெனும் யாழ் ஆழ்மனதில் மீட்டப்பட, அமரத் துவம் வாய்ந்த இசையாய், நெஞ்சிற்குள் காதல் சிலிர்ப் பாய் பரவியது.

காற்றைக் கிழித்து வந்து ஊடுருவிய அவன் விழிகள், அவனுக்குள் மோகத் தீப்பொறியை ஏற்றின.

இதுவரை இல்லற ஒவியத்திற்குள் கருப்பொருளாய் சிறைப்பட விரும்பாத மனது, இன்று அவனிடம் தாபத் துடன் விழைந்தது.

வேகமாக அவனருகில் வந்த சவியின் இதழ்கள், சபரிஷின் கன்னத்தில் அழுத்தமாகப் பதிந்தன...

மறு கணமே, மழைச்சாரலின் இனிய வருடல் அவனை சிலிர்ப்புடன் நனைக்க ஆரம்பிக்க, காதல் தேன் மழை, இதயம் முழுவதும் சாரலாய்ப் பரவியது.

அவள் அணைத்து இதழ் பதித்தவுடன், தேவலோகத் தின் கடவுகள் தாழ்திறந்தாற்போல்!

அதற்கு மேல், அவனால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள இயலவில்லை.

மறு கணமே, அவனுடைய உதடுகள் அவளின் இதழ்களோடு காதல் கூட்டணி அமைத்தன.

அந்த முதல் முத்தத்தின் கதகதப்பான இனிய சிலிர்ப் பில் அவனுடைய சித்தம் சிதைத்து போனது.

“இதழ்களுக்கும், பற்களுக்கும் இடையே இதமாக இறங்கும் இனிமையான திராட்சை ரசம் போன்றவை உன் முத்தங்கள்!” என்ற சாலமோனின் வரிகள் உண்மையாய்...!

அவள் தன் தோள் சேர்ந்ததும்... உலகமே தனக்குள் அடங்கியதைப் போல் ஒரு உணர்வு!

மறு கணமே, “என் கண்ணம்மா...” என்று மென்மையாக முணுமுணுத்தபடி, சவியைத் தன்னுடன் சேர்த்து தாபத்துடன் இன்னும் இறுக அணைத்துக் கொண்டான் சபரிஷ்.

எந்த சிப்பிக்குள் ஜூனித்து... என்று சரமாய் கோர்க் கப்பட்டதென்பது தெரியாமலே விளைந்த முத்தைப் போல்... அவன் மனதிலும் விரகதாபமும், காதல் வேட்கையும் இதமாய் விரவிப் பரவின.

மனதிற்குள்... இதமான மழைச் சாரலாய், அவளின் இதய ஓசையும்... இனிமையாய் ஒரு இன்னிசையும், கேட்க ஆரம்பித்தன.

"கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் - உள்ளம்தான்
கவ்வெறி கொள்ளுதடி!

உள்ளைத் தழுவிடிலோ - கண்ணம்மா
உன்மத்தமாகுதடி!

உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால் - என் நெஞ்சில்
உதிரம் கொட்டுதடி!

என் கண்ணில் பாவையன்றோ - கண்ணம்மா
என்னுயிர் நின்னதன்றோ?"

